

nguyễn nhật ánh và tôi

Kỷ niệm 30 năm
nhà văn Nguyễn Nhật Ánh
in quyển sách đầu tiên
tại Nhà xuất bản Trẻ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Phải chăng, gắn kết là thành công lớn nhất của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh. Gắn kết giữa trang sách với cuộc đời, gắn kết thời cuộc với văn chương, gắn kết tuổi thơ đã có của ai đấy, với chính buổi xế chiều cần an ủi của người ấy. Gắn kết để tạo cảm thông và động lực phát triển.

Xin cảm ơn các bạn dự thi đã đưa ra những sự thực sinh động nhất của sự gắn kết kia. Cảm ơn nhà văn Nguyễn Nhật Ánh cứ âm thầm viết để rồi chính các tác phẩm của mình lên tiếng: Văn chương vẫn có chỗ đứng, vẫn rất cần trong thế kỉ 21 đầy biến động này!

Nhà văn TRẦN QUỐC TOÀN
(Đại diện Ban Giám khảo)

300 ESTUDILLO AVE.
San Leandro, Ca. 94577

nguyễn nhật ánh
và tôi

Tái bản lần thứ nhất

BIỂU GHI BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN DO THƯ VIỆN KHTH THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH THỰC HIỆN
General Sciences Library Cataloging-in-Publication Data

Nguyễn Nhật Ánh và tôi : tản văn / Nhiều tác giả. - Tái bản lần thứ 1

- T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2014.

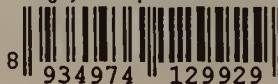
244tr. : minh họa ; 20 cm.

1. Nguyễn Nhật Ánh, 1955- 2. Nhà văn Việt Nam. 3. Văn học Việt Nam — Thế kỷ 21.

1. Nguyễn Nhật Ánh, 1955-. 2. Authors, Vietnamese. 3. Vietnamese literature — 21st century.

895.92234 -- ddc 23
N573

ISBN 978-604-1-05691-6
Nguyễn Nhật Ánh và tôi

nguyễn nhật ánh và tôi

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Âm thầm viết để chính các tác phẩm của mình lên tiếng

(Phát biểu của Ban giám khảo cuộc thi
"Nguyễn Nhật Ánh và tôi" tại Lễ trao giải
ngày 24-11-2013 tại Nhà văn hóa Thanh Niên)

Thưa quý vị và các bạn trẻ,

Trước hết thay mặt các nhà văn Nguyễn Trí Công, Lê Minh Quốc trong ban giám khảo, tôi xin vui mừng thông báo rằng, các bài viết được giải hôm nay có được sự nhất trí rất cao của ba anh em chúng tôi. 42 bài vào chung khảo, chọn từ hơn 1000 bài dự thi, bài nào cũng hay. Nhưng hay hơn cả, thú vị hơn cả vẫn là ba bài đã được giải.

Ở bài giải nhất, người viết dám viết theo kiểu mà mình nghĩ là phạm quy để được nói thật. Sự thật không hay trong nhà mình, cha mẹ mãi kiếm sống đến mức bỏ bê con cái. Một ông bố cử nhân,

lại ép con trai “hưu non” bỏ trường trung học để về vườn nhà, nuôi gà nuôi heo. Ông bố gia trưởng ấy vây hãm con mình trong vòng vây của đội quân 200 con gà và 4 con heo, nhưng các nhân vật văn học của Nguyễn Nhật Ánh đã đến khu vườn tâm tối ấy và giải phóng anh thanh niên đang bị thanh lý tuổi thanh xuân của mình.

Ở bài viết giải nhì, nhân vật của Nguyễn Nhật Ánh, như thoát khỏi trang sách, thành người đời, thành những đứa con của một bà mẹ nông dân miền Bắc. Bà mẹ ấy cùng chồng mình vào Sài Gòn kiếm sống. Từ đây bà điều đàn con bầy có tên chung là Kính vạn hoa mà bà kiếm được trong một tiệm sách cũ, điều ra mái tranh nghèo có đứa con đang thiếu mẹ, thiếu cha, để chính đàn con Kính vạn hoa kia thay bà nói về đất nước, về thành phố Hồ Chí Minh “nhộn nhịp nhưng cũng ấm áp tình thân”, ở đó, ở nơi bà kiếm sống “con người xởi lởi và sống rất tình nghĩa”.

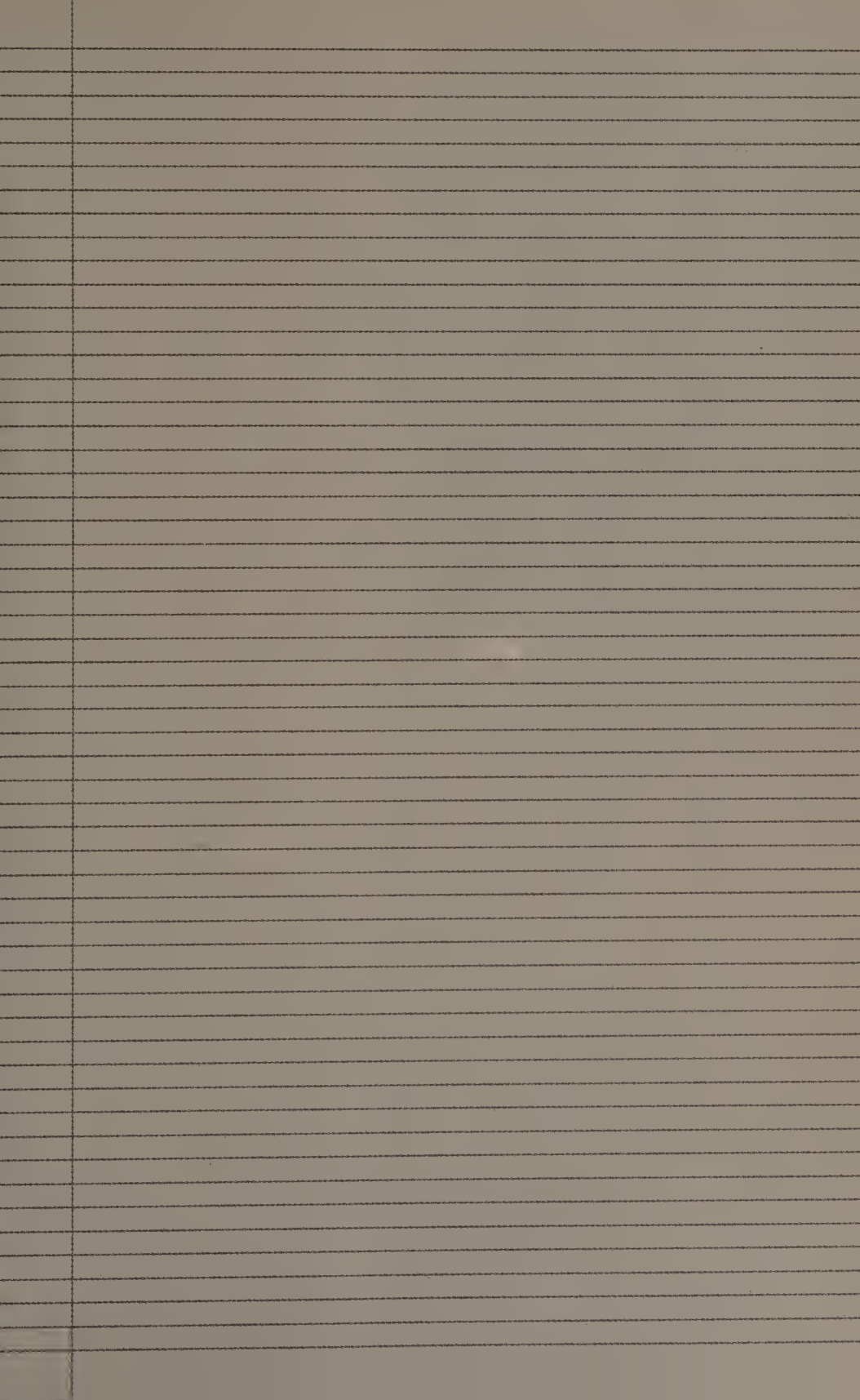
Ở hai bài trên, nhân vật văn học của Nguyễn Nhật Ánh bước vào đời để chia sẻ gian khó. Những gian khó riêng của mỗi gia đình và cả những gian khó của đất nước, trước và sau đổi mới. Nhưng ở bài giải ba thì khác hẳn, những nhân vật của Nguyễn

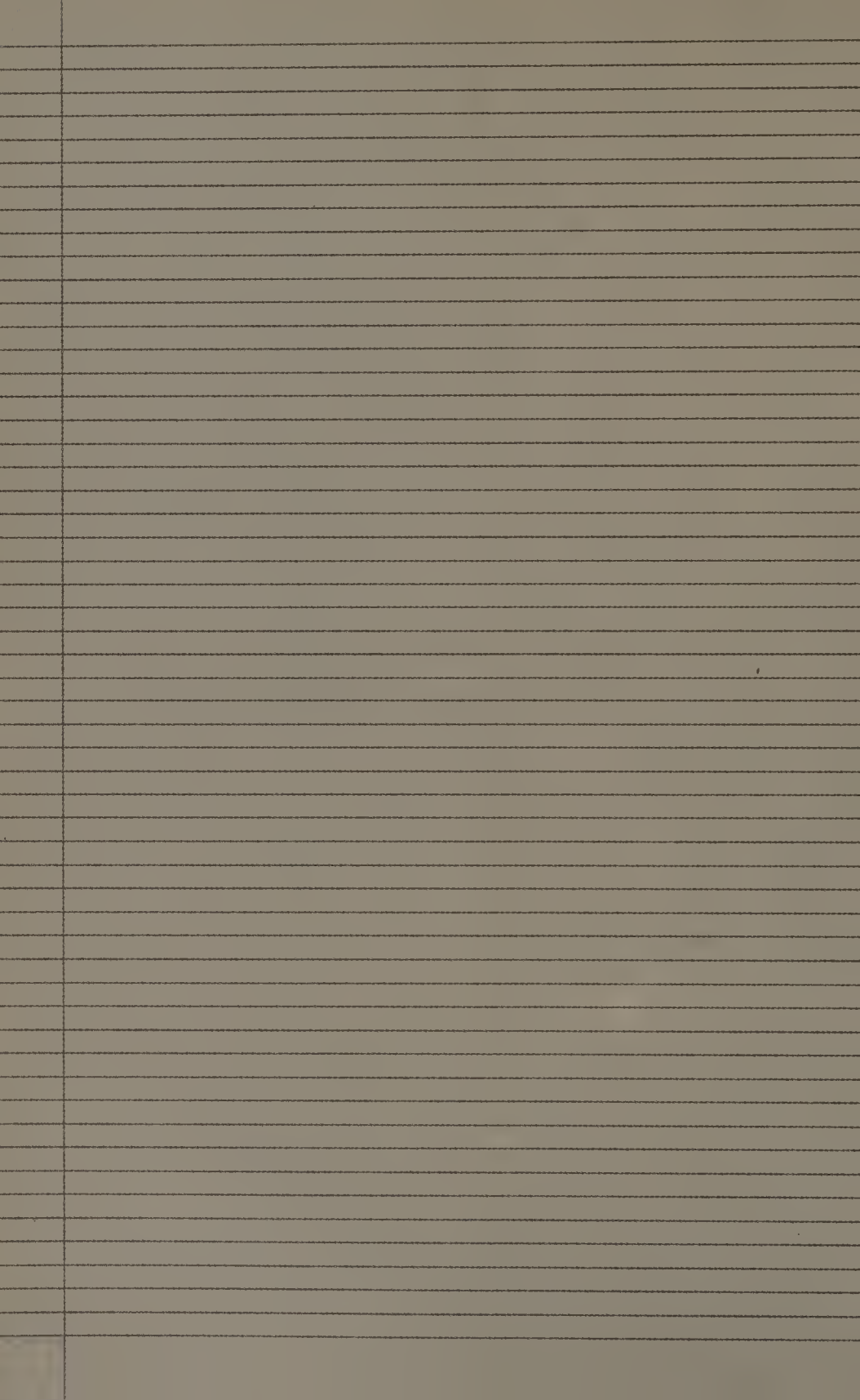
Nhật Ánh đến để cùng vui với bạn đọc của mình, đến để se duyên. Để cùng xây dựng vững chắc các gia đình, những thành phần cấu thành xã hội. Xin được trích một câu từ bài viết này: “Ba mẹ tôi, em tôi, chồng sắp cưới của tôi và bạn bè tôi đều gắn kết những tình thân nhờ niềm đam mê đối với bộ truyện Kính vạn hoa của tác giả Nguyễn Nhật Ánh”.

Xin mượn chữ “gắn kết” để kết thúc bài nói ngắn này. Phải chăng, gắn kết là thành công lớn nhất của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh. Gắn kết giữa trang sách với cuộc đời, gắn kết thời cuộc với văn chương, gắn kết tuổi thơ đã có của ai đấy, với chính buổi xế chiều cần an ủi của người ấy. Gắn kết để tạo cảm thông và động lực phát triển.

Xin cảm ơn các bạn dự thi đã đưa ra những sự thực sinh động nhất của sự gắn kết kia. Cảm ơn nhà văn Nguyễn Nhật Ánh cứ âm thầm viết để rồi chính các tác phẩm của mình lên tiếng: Văn chương vẫn có chỗ đứng, vẫn rất cần trong thế kỉ 21 đầy biến động này!

Nhà văn TRẦN QUỐC TOÀN
(Đại diện Ban giám khảo)

Rồi tôi sẽ gặp nhà văn

Tôi bắt đầu đọc tác phẩm đầu tiên của chú Ánh vào năm lớp sáu, trong một dịp tình cờ qua nhà ngoại. Đó là *Mất biếc* – câu chuyện đầu tiên trong đời làm tôi biết buồn, một nỗi buồn kì lạ không như những câu chuyện tôi từng đọc trước kia. Thời đó, tôi không biết tình yêu thật sự là gì, càng chưa từng một lần trải qua thứ tình cảm “kì diệu” ấy. Chú Ánh cùng câu chuyện của mình như đưa tôi vào một không gian lạ kì nào đó, không gian chỉ có hai màu đen và trắng, không gian đó không hẳn là hoài niệm bởi không gian như trong *Mất biếc* tôi cũng chưa một lần trải qua.

Những câu chuyện tiếp theo của chú Ánh lại mang đến cho tôi những cảm xúc lạ kì hơn, tôi như tìm thấy chính hình ảnh của mình trong những câu chuyện ấy. *Còn chút gì để nhớ* đã làm tôi khóc khi đọc xong những trang truyện cuối cùng. Tôi khóc vì thương những nhân vật trong truyện, những người mà tôi chỉ có thể cảm nhận qua từng câu văn của chú. *Trại hoa vàng* lại là một câu chuyện khác khi tôi có thể thức đến 3 giờ sáng để đọc xong câu chuyện. Tôi trèm kín chăn và đọc, vừa buồn vừa vui, đôi khi lại cười hoặc khóc thành tiếng làm bố mẹ tôi không khỏi lo sợ! Tất nhiên là bố mẹ tôi không thể hiểu nổi những xúc cảm thất thường,đó của tôi, nhưng tôi tin rằng nếu họ đọc cùng tôi họ cũng sẽ như vậy.

Tôi có một tuổi thơ lắm kỷ niệm ở quê ngoại, nên những chuyến đi về quê của các nhân vật trong truyện càng làm tôi nhớ da diết quãng thời gian đẹp đẽ ấy. Tôi nhớ những lần đọc *Nữ sinh*, *Bồ câu không đưa thư*, *Bàn có năm chỗ ngồi*, *Thằng quý nhỏ...*, nhớ những lần tôi đứng chôn chân trong nhà sách để đọc cho xong cuốn truyện vì không đủ tiền mua, những buổi chiều vừa nằm vông vừa nhâm nhi quyển truyện mới mượn của đứa bạn,

nhớ những lần gấp sách lại và nhắm mắt tưởng tượng, các nhân vật trong truyện dường như tồn tại đâu đó quanh tôi, gần gũi lắm, chân thật lắm.

Truyện của chú Ánh hầu hết tôi đọc ở quê nên khi nghĩ về tuổi thơ, nghĩ về làng quê là tôi lại nhớ đến truyện của chú. Tôi không có những bộ sưu tập trọn bộ như các bạn, cũng chỉ sở hữu một vài quyển, phần lớn tôi thường mượn bạn hoặc đọc ở đâu đó, thế nhưng mỗi câu chuyện từng đọc tôi đều ghi nhớ rất kĩ, từng nhân vật từng hoàn cảnh, không gian khác nhau. Tôi thậm chí còn đặt tên facebook cá nhân theo tên truyện của chú và thay đổi theo mùa!!!

Tôi đến Sài Gòn, và tôi đã *Thấy hoa vàng trên cỏ xanh*, tôi cũng biết *Quán Gò di lên* là có thật... Tôi đang ở gần, rất gần với chú Ánh và những nhân vật của chú, nhưng sao tôi vẫn chần chừ chưa đến gặp chú một lần. Tôi biết cơ hội được gặp chú không nhiều, nhất định một ngày không xa, chỉ cần chú còn ở Sài Gòn này, tôi sẽ tìm gặp chú cho bằng được...

THẢO HOÀNG
(fly2nowu2be@gmail.com)

Tuổi thơ và tuổi lớn của tôi in sâu những câu chuyện của chú

Tôi không nhớ rõ là tôi đã biết truyện chú Ánh như thế nào nhưng tuổi thơ và tuổi lớn của tôi hiện tại vẫn in sâu những câu chuyện của chú. Lần nào đi nhà sách tôi cũng năn nỉ mẹ mua cho vài cuốn truyện của chú Ánh hết – hơi buồn một tẹo là truyện năm sau giá cao hơn năm trước. Cũng có những lần phải thắt lưng buộc bụng để dành tiền mua truyện của chú, ghiền quá cơ mà! Cách viết văn của chú làm tôi thấy mọi thứ như đang vẽ ra trước mặt và có khi tôi thấy cả mình trong những nhân vật và tình huống truyện của chú nữa.

Kì niệm đáng nhớ nhất của tôi là vào một ngày đẹp trời mùa hè năm 2011, tôi đã thực sự gặp được thần tượng của chính mình bằng xương bằng thịt và được trò chuyện, bắt tay với chú trong buổi giao lưu về văn hóa đọc của chú với sinh viên trường tôi đang theo học – trường Đại học Sài Gòn thành phố Hồ Chí Minh. Bon chen với hàng trăm bạn khác trong hội trường B bé nhỏ, oi bức và chú – nhân vật chính đang ngồi trên bục xa làm tôi vô cùng háo hức. Buổi trò chuyện hóm hỉnh, vui tươi, sống động, tôi giơ tay suốt mà không được chọn để giao lưu cùng chú lần nào – nghĩ cũng buồn cái anh MC trường tôi ghê vậy đó!

Suốt buổi giao lưu tôi cứ nhìn và nhìn chú suốt thôi, khuôn mặt chú phúc hậu trông rất giống chú bác sĩ từ bé của tôi đến giờ. Hạnh phúc nhất có lẽ là lúc được chú kí tên vào truyện cho tôi, trong một chuỗi xếp hàng khá dài và được chú hỏi một câu “Con thích truyện kết thúc có hậu hay kết thúc buồn?” – “Con thích kết thúc có hậu chú à, nhưng kết thúc buồn thì con nhớ nhiều hơn, vì có cái gì đó tiêng tiếc!”. Về bao lại cuốn *Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh* gọn gàng, tôi không dám cho đứa bạn nào mượn hết. Quan trọng lắm, trang đầu tiên có

chữ kí của chú dành cho tôi – một người yêu mến truyện Nguyễn Nhật Ánh hay theo cách gọi của em gái tôi “Chị hai là fan cuồng của chú rồi!!!”.

Ích kỉ vậy đó nhưng lần nào đi học ở trường hay ở lớp tiếng Anh tôi cũng đem truyện ra khoe: “Này, này, cái này là chú Ánh kí tặng tớ đấy nhá!”. Mấy đứa trâm trở làm tôi sướng ghê. Cũng có đứa biết, cũng có đứa không, tôi thì tôi dụ tất: “Đọc truyện chú này đi, hay vô cùng!”.

Tủ truyện của tôi phần lớn là truyện của chú được cất riêng ngăn nắp, cuốn nào tôi cũng yêu hết. Hồi nhỏ mua truyện của chú, tôi cứ lật bìa sau coi cuốn nào mình chưa có, đánh dấu, coi giá tiền rồi về nhà để dành tiền hoặc có dịp thì dụ mẹ mua cho vài cuốn. Giờ thì bộ sưu tập cũng gần đủ rồi, còn thiếu vài cuốn hơi đắt là chưa đủ tiền mua thôi. Lâu lâu tôi có lên mạng coi có ai bán truyện cũ của chú Ánh không nhưng cũng hiếm người bán. Trong số các nhân vật trong truyện của chú tôi thấy mình giống Xuyên nhất, vui nhộn, thích đùa, có chút gì đó nghịch ngợm và hơi ngông một tí!

Ước mơ của tôi là sau này khi ra trường đi làm có tiền sẽ dành một khoản nho nhỏ đầu tư cho tủ truyện thật trọn vẹn, đầy đủ hết những tác phẩm

của chú để đọc và nghiền ngẫm về cái tuổi thơ “dữ dội” của tôi, của Xuyên trong *Nữ sinh*, Chương trong *Hạ đỏ*, Khoa trong *Hoa hồng xứ khác*, Tin trong *Đảo mộng mơ*,... và nhiều nhiều nữa; những lần dối cha, dối mẹ đi chơi, tình bạn thời học trò và tình yêu đầu đời ngây dại...

Hy vọng chú sẽ mãi giữ sức khỏe để mỗi năm đến hè lòng tôi không man mác buồn mà sẽ háo hức chờ đợi tác phẩm của chú. Và năm nay, mùa hè này tôi cũng sẽ đợi ngày 27/6 để cầm trên tay món quà mới nhất của chú.

NGUYỄN DƯ HUỲNH
(TPHCM)

*Chúc chú nhiều sức khỏe
và luôn tươi trẻ
trong tâm hồn*

Lại một mùa hè nữa đến, cũng đã hơn mười năm kể từ khi lần đầu tiên tôi đọc được những tác phẩm viết về tuổi học trò của chú Ánh. Tôi nhớ đó là mùa hè khi tôi học lớp bảy, mùa hè đối với tôi lúc đó chỉ có đọc sách và canh hàng tạp hóa giúp mẹ. Nhưng những quyển sách, báo ở nhà tôi đã đọc đến thuộc lòng, thế là tôi nghĩ ra một cách. Tôi soạn ra những quyển mà tôi đã đọc rồi, chất lên giỏ xe đạp và chạy tới hàng thu mua sách cũ. Người chủ tiệm bảo sách này cửa hàng có nhiều rồi nên không thu mua thêm nữa, nhưng thấy tôi

tội nghiệp quá nên cho đổi lấy hai cuốn khác. Khởi nói cũng biết tôi mừng đến cỡ nào rồi. Đứng lựa gần một tiếng đồng hồ, tôi chọn được cuốn *Thám tử nghiệp dư* và *Ông thầy nóng tính*. Về đến nhà là tôi đọc ngay và thật không ngờ, tôi bị cuốn hút vào những trang sách với những mẫu đối thoại rất học sinh, rất đời thường nhưng lại rất vui và dí dỏm. Đó chính là cơ duyên đưa tôi đến với thế giới đầy màu sắc của *Kính vạn hoa*.

Lúc ấy, nói thật là tôi không có nhiều tiền để mua những quyển khác của chú. Tôi đem sách báo đọc rồi, những quyển tập học rồi để cân kí lấy tiền chạy ra tiệm sách cũ. Rồi lâu lâu cũng xin tiền mẹ. Cứ thế tôi cũng có khoảng hơn 10 quyển trong bộ *Kính vạn hoa*, và càng đọc thì tôi lại càng say mê. Mùa hè năm lớp bảy trôi qua cùng những cuộc phiêu lưu của nhóm bạn Hạnh - Quý ròm - Tiểu Long, tôi có cảm giác như chính mình cũng tham gia vào những chuyến phiêu lưu đó. Dù những quyển sách của tôi chỉ là sách cũ nhưng tôi giữ gìn rất cẩn thận. Tôi lấy bìa giấy kiếng của tập học rồi, gói bao cho từng quyển truyện rồi cất vào tủ ngay ngắn. Tuy không có kệ sách đằng hoàng, nhưng tôi cũng có một ngăn tủ để chứa những

quyển sách yêu thích. Lần đầu tôi đọc được truyện dài là tập *Nữ sinh*, cũng mua được từ tiệm sách cũ gần nhà, được chia thành hai tập, nhưng tôi kiếm hoài chỉ có tập hai. Hu hu, nhưng mà ghiền quá nên mua luôn...

Năm cuối lớp tám tôi quen thân với một cô bạn chung lớp. Cô ấy có một người anh trai cũng thích đọc sách. Một lần qua nhà cô ấy chơi, tôi thấy kệ sách của anh cô ấy thật là đáng ngưỡng mộ. Và đập vào mắt tôi là những quyển sách của chú Ánh, truyện ngắn, truyện dài có đủ hết. Mắt tôi sáng rỡ như bắt được vàng. Tôi hỏi mượn cô bạn, cô bạn bảo hỏi anh. Anh của bạn tôi hỏi đó nhìn mặt cũng hơi dữ, tôi rất sợ. Rồi anh cũng cho mượn, chỉ dặn tôi phải giữ kĩ. Tôi chỉ nhớ lúc đó tôi chỉ lo lựa sách và bỏ vô bọc xách về thôi. Từ những lần mượn sách đó, một tình cảm tuổi mới lớn hồn nhiên dần được hình thành, một thứ tình cảm trong veo như *mắt biếc* dù không đi đến đâu nhưng *chút gì để nhớ* cũng là quá đủ cho những rung động đầu đời.

Bây giờ, tôi đã có thể tự mua cho mình những quyển sách mới nhất của chú Ánh. Những quyển sách mới đúng nghĩa còn thơm mùi giấy chứ không

còn là “cũ người mới ta” như trước đây nữa. Nhưng cảm giác cầm được cuốn sách mới của chú trên tay vẫn y như ngày nhỏ: háo hức, vui sướng và lao đầu vào đọc ngay. Mỗi lần đọc sách của chú Ánh, tôi có cảm giác như được trở về với tuổi thơ mình. Khoảng nửa tháng tôi lại ghé tiệm sách của chú một lần, một tiệm sách nhỏ nhưng khi bước vào, nghe tiếng chuông cửa kêu leng keng, tự nhiên tôi thấy thật nhẹ nhàng, bình yên.

Thật tuyệt khi bây giờ tôi có thể sưu tầm lại những quyển *Kính vạn hoa* mới tinh, có thể đọc lại trọn bộ *Chuyện xứ Lang Biang* mà không bị giữa chừng đứt đoạn vì... tập đó chưa mua. Có một điều ngẫu nhiên khá thú vị, những tác phẩm tôi đọc của chú Ánh rất hợp với thời điểm mà tôi trưởng thành. Ví dụ khi học lớp bảy tôi được phiếu lưu cùng bộ ba Quý rôm – Hạnh - Tiểu Long. Đến cuối năm lớp chín thì tôi lại đọc được những truyện dài của chú với những tình cảm học trò, những rung động đầu đời của tuổi mới lớn. Nhiều khi tôi nghĩ, tôi với chú chưa hề gặp nhau, sao chú lại hiểu tôi đến thế. Có lẽ vì chú cũng từng là trẻ con, từng có một thời mơ mộng tuổi mười sáu, mười bảy. Có thể nói, những quyển sách của chú đã và đang một

phần nào đó ảnh hưởng đến tuổi thơ và sự trưởng thành của tôi. Và chú Ánh ơi, con đã có một tuổi thơ rất đẹp, rất sống động, đầy sắc màu như kính vạn hoa và hiện tại con cũng đang sống tốt. Cảm ơn chú, chúc chú nhiều sức khỏe và luôn tươi trẻ trong tâm hồn.

TRỊNH THỊ KIM THỦY
(TP.HCM)

Những mầm xanh...

Có những hạt giống gieo vào trong tôi từ những câu chuyện của chú...

Và có những mầm xanh đã lớn lên, phát triển và thay đổi con người tôi rất nhiều...

Nhớ ngày xưa, khi còn là một đứa trẻ ngây ngô, lần đầu tiên tôi rơi nước mắt không phải vì bị đòn roi mỗi lần nghịch phá, mà từ món quà phương xa của mẹ gửi về quê, một cuốn truyện mỏng: “Thi sĩ hạng ruồi”...

Tôi hiểu rằng dù xa cách nhau, mẹ tôi luôn luôn nghĩ về tôi, luôn quan tâm, lo lắng cho tôi. Lá thư nhỏ kèm theo món quà ngày ấy ngắn gọn chỉ là lời

căn dặn tôi giữ sức khỏe, cố gắng học hành. Gửi gắm qua từng trang truyện là sự thương yêu, tin tưởng mẹ dành cho. Lặng cười lẫn những giọt nước mắt đêm về nhớ mẹ tôi cố dặn lòng...

“Kỷ niệm ngày xưa là món quà của mẹ, hạt giống đầu tiên, hạt giống kì vọng yêu thương...”

Rồi lên cấp ba, những năm tháng xa nhà, xa quê, vẫn xa mẹ tôi, tôi tìm thấy một phần nào con người tôi trong truyện của chú...

Ngày đó, vì không có điều kiện nên tôi không thể mua các tập truyện mình yêu thích. Thay vào đó, tôi ghé vào tiệm thuê sách về nhà đọc. Tôi tìm tất cả các tập truyện của chú Ánh...

Mỗi tập truyện đưa tôi đến với một khung cảnh khác nhau, đến với một giấc mơ khác nhau, một con người, một tôi rất khác...

Có khi đó là một vùng quê thân quen...

Hay chút rộn ràng nơi thị thành đông đúc...

Những phút giây bình yên khi đêm về lang thang một mình ngoài đường vắng...

Hay những day dứt, tiếc nuối khó quên...

Mọi thứ trong truyện của chú thật gần gũi và nhẹ nhàng. Tôi vẫn nhớ cái “láp xe đập” mà ngày

thường tôi vẫn gọi (tôi là dân xứ Quảng) đã vào truyện của chú như thế nào. Hay như những tối buồn, cô đơn mơ hồ mà những nhân vật trong truyện chú gọi lại trong tôi. Những tà áo dài của thời áo trắng thơ ngây, những đùa vui nhớ mãi...

Những giận hờn vu vơ, những trò đùa nghịch chỉ có ở những tháng năm học trò...

Cả cái cảm giác mông lung bằng tiếng vọng về nơi quê xa thương nhớ...

“Hạt giống yêu đời, yêu cuộc sống dần lớn trong tôi...”

Và tôi cũng bắt đầu nghĩ đến những tình cảm tuổi mới lớn...

Ước muốn có được một mối tình thật đẹp, thật hồn nhiên và thơ ngây như trong truyện của chú đã làm thay đổi con người tôi rất nhiều. Tôi tập tành làm thơ, tập tành thói quen đi học sớm, ngồi một mình ngoài ghế đá ngắm những tà áo dài lướt qua. Mỗi tối về lại lang thang đạp xe ngắm từng góc đường, từng khung cửa sổ cao xa kéo rèm âm thầm ngủ...

Trong rất nhiều câu chuyện của chú Ánh, sự thất bại, những nỗi đau trong tình yêu cảm giác như luôn đến một cách bất ngờ, buồn man mác,

mông lung. Với một cậu bé chập chững vào đời thì đây dường như là một sự sợ hãi, chút gì đó không tự tin trong tình yêu. Nhiều lúc tự hỏi, yêu là gì...

Suốt ba năm như thế, tôi vẫn chỉ là một người nhút nhát, vô tình khép kín lại bản thân, lạc quên tình yêu đợi đến...

“Hạt giống tình yêu, hạt giống của những mơ mộng tuổi mới lớn...”

Năm lớp mười hai, chính những câu chuyện của chú là động lực giúp tôi quyết tâm thi vào đại học, bước chân vào quãng đời sinh viên nhiều màu sắc...

Cuộc sống sinh viên, nơi phòng trọ, nơi gặp nhau của những con người từ khắp nơi trên mọi miền đất nước làm tôi mơ ước. Tôi mơ ước mình sẽ vào được Đại học, sẽ sống và yêu thật vui nhộn như Nhiệm, Chuyên, Mẫn, hay có những mối tình “trong mơ” như “chàng chăn cừu cô đơn”,... hay chẳng, đó là những niềm vui của thời sinh viên...

Khi bước chân vào quãng đời sinh viên, tôi đã nhận ra rằng mọi thứ không bao giờ như tôi đã từng hình dung về nó... Cuộc sống quá khắc nghiệt, làm tôi phải suy nghĩ thật nhiều. Phải biết chấp nhận nó, phải nương theo nó mà sống tiếp... Những lúc ấy tôi lại nhớ đến truyện của chú, tạm quên đi

cuộc sống hằng ngày, bay vào trong từng giấc mơ, những câu chuyện đêm về, niềm tin luôn tồn tại...

“Mầm xanh của cuộc sống lớn dần từ những bon chen của cuộc đời...”

Có những thời khắc, giật mình chỉ muốn quay lại với tuổi thơ, với những hồn nhiên ngày xưa, vui đùa tung tăng nghịch ngợm mà không cần lo âu điều gì. Nhưng có những thứ không bao giờ thay đổi được. Tôi vẫn sẽ tiếp tục cuộc sống này bằng chính tôi lúc này. Từ những hạt giống, những mầm xanh mà tôi có được khi trải qua tuổi thơ bằng những bài học trong truyện của chú, tôi tin rằng mình sẽ làm được những gì mà mình mong đợi...

Cảm ơn chú Ánh rất nhiều. Những câu chuyện chú kể dường như đã cùng tôi lớn lên, cùng tôi trải qua thật nhiều những thay đổi... Phần nào đó trong truyện tôi bắt gặp mình, và hy vọng phần nào đó trong cuộc sống tôi sẽ làm được những điều mà tôi bắt gặp...

“Cảm ơn chú, cảm ơn những mầm xanh...”

TRẦN QUÝ CẢNH
(Quảng Ngãi)

Những mảnh ghép của bức tranh tuổi thơ

Khi tôi viết những dòng này, tôi không mong mình là người đoạt giải. Đơn giản là tôi chỉ muốn chia sẻ những tình cảm yêu mến vô bờ với chú Ánh, với những đứa con tinh thần mà chú đã tạo ra cho tôi nói riêng và cho các độc giả khác nói chung.

Theo xu hướng của thời đại, người ta ít chú trọng đến đề tài tuổi thơ, thay vào đó là viết về xã hội, về cuộc sống bon chen, ngọt ngạt, đầy rẫy những lọc lừa, những yêu thương bị mang ra cân mua đong đếm... Ấy vậy mà chú - thần tượng của

tôi thì ngược lại. Chú đã mở cánh cổng vào tuổi thơ và sẵn sàng phát vé vô điều kiện, khiến cho cuộc sống này bớt ngột ngạt và dễ chịu hơn nhiều. Một ngày dài làm việc mệt nhọc, một ngày dài với những lịch học được xếp đặt triền miên... mà tối về được vui đầu vào những trang sách mộng mơ của chú thì những mệt mỏi kia lập tức tan biến.

Tôi nhớ, lần đầu tiên tôi biết đến chú là vào những năm học đầu cấp ba qua tác phẩm *Bàn có năm chỗ ngồi* - đó là cuốn sách mà thầy giáo thực tập đã tặng cho tôi. Nông thôn mà, nên lúc đầu cầm trên tay cuốn sách, tôi đã đọc ngấu ngiến, chỉ để thỏa mãn cơn thèm khát mà thôi. Tôi bị cuốn hút vào giọng văn hài hước, ngộ nghĩnh và đầy chất thơ của chú. Kết thúc cuốn truyện cũng là kết thúc cái suy nghĩ lông bông của tôi suốt một thời thơ ấu, đó là tìm cho mình một thần tượng để làm điểm tựa đến tương lai. Giờ thì tôi không đọc sách chú theo cách đó nữa, mà đọc với một niềm đam mê thật sự, nghĩ mình phát cuồng vì những cuốn truyện của chú cũng nên.

Cũng trong thời gian đó, tôi tiết kiệm tiền để đi thuê truyện. Bập bẹ tìm về những tập lẻ của truyện *Kính vạn hoa* bởi đã trót mê thi sĩ Quý

ròm cùng với những thí nghiệm vui về hóa học. Lại còn hay bày trò cùng tụi bạn làm thám tử giải mật mã như các bạn Hạnh, Tiểu Long, Mạnh và Quý ròm nữa chứ.

Lấy gương chú mà học tập, năm lớp mười một tôi lại được học sinh khá, thầy giáo tôi thường cho cuốn sách thứ hai: *Còn chút gì để nhớ*. Nghe tên truyện cũng đủ thấy nội dung hấp dẫn rồi. Nhưng ngặt nỗi, bữa đó không phải là ngày chủ nhật. Sợ đọc truyện sẽ bị người lớn mắng, vậy là tôi chui tọt vào nhà vệ sinh, khóa trái cửa rồi ngồi trong đó đọc. Báo hại, không biết do mệt vì áp lực của việc học hay do nội dung truyện đầy chất thơ mà khiến tôi mơ màng rồi... ngủ luôn trong đó. Đến bữa cơm, đứa em đi tìm chẳng thấy đâu ghé vô nhà vệ sinh, đập cửa... thấy tôi đã được một giấc ngon lành. Sau trận đó, tôi bị cấm đọc truyện một thời gian. Hu hu!

Nhưng hên cho tôi, ba mẹ nuôi người Pháp biết chú là thần tượng của tôi nên đã nhờ bạn bè của ba mẹ bên Việt Nam đi mua cho tôi bao nhiêu là sách của chú. Nào *Trại hoa vàng*, *Thiên thần nhỏ của tôi*, *Bong bóng lên trời*, *Cô gái đến từ hôm qua*, *Những cô em gái*, *Nữ sinh*, *Hạ đỏ*...

Độc Còn chút gì để nhớ của chú mà thương nhân vật Chương quá đổi. Vì di chứng của lịch sử mà anh phải chịu sự lạnh nhạt của những người anh yêu quý. Còn đọc *Mắt biếc* tôi lại thương Ngạn vì tấm chân tình suốt hai mươi năm không một lần được đáp lại, thương Hà Lan bị phụ bạc bởi người tình... Buồn quá!!! Nhưng có lúc tôi lại thấy mình như là “thằng quỷ nhỏ”, cũng bày trò nghịch ngợm hết chê luôn. Tôi học “thi sĩ” Lâm hay làm thơ châm biếm, luôn là trung tâm của những trò đại chảnh giống ai. Rồi tôi cũng lập bút nhóm viết bài cho báo, với những bút danh mượn từ tên nhân vật trong truyện của chú, nào là Tài Khôn, Mắt Biếc, Cỏ Phong Sương, Lãnh Nguyệt Hàn... chao ôi... tôi không thể kể hết.

Nhớ một ngày tháng năm của mùa hè năm ngoái, chú ra Hà Nội kí tặng độc giả tại hiệu sách Thăng Long. Tôi đạp xe từ Lĩnh Nam qua đó, hẹn đưa bạn thân học sư phạm đi xe buýt từ Vĩnh Phúc lên. Bảy giờ phục kích mà đã thấy fan xếp hàng dài, tay ai cũng ôm cả đồng sách, hu hu. Xếp hàng cùng các bạn mà miệng tôi liên hồi đếm bước: “Nàng ơi, còn 100 bước nữa ta đối diện chú Ánh rồi”, “nàng ơi, còn 98 bước... sao mà vui quá

xá”, “74 bước, lâu quá, chờ đợi là hạnh phúc”, “50 bước... ôi nàng đâu rồi nhỉ”... Té ra con bạn nghe tôi kêu hoài sốt ruột nên dùng mỹ nhân kế để lên lên trên, bỏ xa tôi một hàng dài. Hức hức!

Bữa đó hai đứa tôi cầm trên tay cuốn *Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ* còn thơm mùi chữ kí mà cười hả hê, khoái chí, mặc dù lúc đó kim chỉ giờ đã điểm đến 11 giờ trưa. Mệt nhưng mà vui. Về đến nhà hai đứa vùi đầu vào sách. Đến đoạn kết thúc khóc như mưa. Cứ ngỡ Áo Hoa sẽ về cùng Mèo Gấu, ai ngờ... trong tim mình len lỏi một nỗi đau.

Sau đó, mỗi tháng tôi dành ra một số tiền để mua truyện của chú, đến bây giờ cũng gần đủ cho bộ sưu tập rồi. Cũng nhờ chú Ánh mà tôi mê Ngô Thụy Miên, Cung Tiến, Đinh Hùng... Ngày tôi lìa tục xuất gia, mượn lời thơ chú tôi đã... than “Tôi là hòn sỏi buồn. Lăn qua cuộc đời bằng những vòng hiu quạnh. Chiều nay chợt biết chỗ dừng chân”. Chỗ dừng chân bây giờ của tôi là nhà Như Lai, nhưng tôi vẫn không thôi gắn bó với truyện của chú.

Bởi nếu không có những cuốn sách viết về tuổi thơ của chú thì có lẽ tôi đã quên mình từng có những kí ức đẹp như thế nào. Mỗi cuốn sách chú

viết ra là một mảnh ghép tạo nên một bức tranh về tuổi thơ vô cùng đẹp... mà tôi tin những ai đã đọc qua đều thấy có mình là một phần trong đó.

Cảm ơn chú - hoàng tử bé trong thế giới tuổi thơ.

NA TIẾN
(Hà Nam)

Nguyễn Nhật Ánh - người cất giữ tuổi thơ

“Đêm nay tôi bước vội khỏi nhà
Đến ga,
xếp hàng mua vé
Lần đầu tiên trong nghìn năm,
Có lẽ,
Cho tôi xin một vé đi Tuổi Thơ”

(Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ)

Đêm qua, tôi mơ thấy mình lạc giữa nhà sách cầm trên tay ấn phẩm mới nhất của chú Ánh, cười toe toét rồi ngủ gục giữa những trang sách thơm mùi giấy mới. Với tôi, mỗi câu chuyện chú

Ánh viết đều giống như một con đường đưa tôi về với tuổi thơ, như những giấc mơ trong trẻo màu hồng, mà ở nơi đó ai bước vào rồi cũng thấy mình của ngày trước.

*“Có một người đi qua hoa cúc
Có hai người đi qua hoa cúc
Bỏ lại sau lưng cả tuổi thơ mình”
(Đi qua hoa cúc)*

Tôi đã từng ghen ngào trước câu chuyện tình buồn của những người con gái khờ dại, của những anh chàng mới lớn ngây ngô, và cả những nhớ thương không bao giờ trở lại. Ở những tác phẩm như *Còn chút gì để nhớ*, *Mất biếc*, *Hạ đỏ*, hay *Bỏ câu không đưa thư*, tôi thấy miên man trong đó nỗi buồn của những trái tim non nớt bị trầy xước bởi yêu đương những năm tháng học trò. Thấy đâu đó trong nhân vật tôi là tác giả, là bất kỳ ai hay chính bản thân mình ở tuổi mười sáu trăng non ấy. Là rung động đầu đời, khó phai và hay gây nhức nhối trong lòng.

Tôi cũng từng nhiều lần, rất nhiều lần cười lăn ra trước những triết lý cùn của Bê-tô trong *Tôi là Bê-tô*, lý luận trẻ con của Tin trong *Đảo mộng mơ*

hay những trò đại dột của cu Mùi trong *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*. Thấy nhân vật không chỉ là nhân vật, họ là tôi, là tôi của rất nhiều năm trước. Cũng ngây ngô, cũng đại khờ, cũng lem nhem nghịch ngợm và cả trong veo ánh nhìn với cuộc sống.

Đôi lần, đọc truyện của Nguyễn Nhật Ánh tôi nghĩ chú hẳn là một nhà thông thái, chú nhìn thấu hết cả tim gan của người khác rồi. Từ trẻ con, nữ sinh, cậu choai choai, ông nhà báo, hay thậm chí là cả chó mèo và những kẻ không có tim gan chú vẫn cứ thấu hiểu cặn kẽ và chính xác. Tình cảm yêu mến của tôi dành cho chú cứ lớn dần qua năm tháng. Nhớ năm ngoài, chú ra ký sách ở ngoài miền Bắc. Xa Hà Nội, tôi phải cầu cạnh biết bao nhiêu người để có được chữ ký của chú. Cuốn sách bìa cứng *Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ* có chữ ký của chú tôi đi khoe lung tung cả, vuốt ve nâng niu rồi cười sung sướng lắm, ngửi rõ cả mùi mực xanh chú viết.

Và lâu lâu, đôi lúc cảm thấy mệt mỏi trên đường đời, quay cuồng giữa cuộc sống bộn bề lo toan, tôi trở về bên tủ sách của mình ôm trọn những tác phẩm của chú Ánh, đọc, cười, khóc, hỉ hả hay ủ ê vì cảm xúc của những “tôi” trong đó thì vẫn thấy

bình yên đến lạ, và thế nào tôi cũng ngủ quên bên những cuốn bìa xanh bìa vàng ấy. Và trong giấc mơ hôm ấy, tôi thấy mình đứng trước chú, xòe tay ra hứng những tiếng cười trong trẻo rớt xuống từ bàn tay kỳ diệu. Tay chú, và trong tim chú, hẳn còn nhiều bí mật về tuổi thơ và kỉ niệm lắm.

Tôi mong chú luôn mạnh khỏe. Để cười thôi cũng đủ ấm áp. Bởi tôi nghĩ, chú hẳn đã trao cho bạn đọc quá nhiều rồi.

LÊ THỊ THIÊN
(Hải Dương)

Sách của chú Anh thay đổi cả tuổi thơ tôi

Sáng nay, tôi tình cờ đọc được vài thông tin về cuộc thi viết về những kỷ niệm với sách của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh với tên gọi “Nguyễn Nhật Ánh và tôi” do Nhà xuất bản Trẻ tổ chức. Không hiểu vì điều gì, tôi cảm thấy một niềm háo hức, vui mừng khôn tả đang dâng trào trong chính con người mình. Có lẽ, tôi hiểu rằng, đây chính là cơ hội để bản thân được bày tỏ những nỗi niềm, những suy nghĩ của một độc giả trung thành, của một đứa con gái đang không còn ở lứa tuổi thiếu niên nhưng lại cảm thấy thật hạnh phúc nếu may

mắn một lần được gặp nhà văn Nguyễn Nhật Ánh và được gọi chú một cách thân mật: “Chú Ánh”.

Quê tôi – miền Tây sông nước, tôi thiếu hẳn mọi điều kiện để tiếp xúc và cập nhật những thông tin về nhà văn và những tác phẩm “thần kì” của chú Ánh (với mọi lứa trẻ, những điều kì diệu nhất là những thứ có thể làm chúng thích thú hoặc khiến chúng suy nghĩ “người lớn” hơn một chút - sách của chú Ánh thay đổi cả tuổi thơ tôi). Trước đây là vậy, nhưng hiện tại, nhờ sự phát triển nhanh chóng của mạng internet, tôi đã có thể biết nhiều hơn về nhà văn Nguyễn Nhật Ánh qua các trang web hay ứng dụng facebook. Tuy vậy, khát khao một lần được gặp chú Ánh, được chú kí tặng vào những quyển sách vẫn chưa bao giờ nguôi ngoai.

Mọi người đều đi qua tuổi thơ mình, nhưng mỗi người lại có những kỷ niệm khác nhau. Riêng tôi, có lẽ tôi đã bước qua chúng bằng những giọt nước mắt, bằng những nỗi buồn, bằng sự thất vọng, và để lại một ký ức tuổi thơ không mấy tốt đẹp nếu như tôi chưa từng biết đến những quyển sách “thần kì” mang tên Nguyễn Nhật Ánh. Tôi còn nhớ, quyển sách đầu tiên của chú Ánh mà tôi tình cờ đọc được là quyển *Đi qua hoa cúc*. Tôi đã đọc nó

một cách say sưa, đó cũng là quyển sách đầu tiên tôi chạm đến... *“Có một người đi qua hoa cúc... Có hai người đi qua hoa cúc... Bỏ lại sau lưng cả tuổi thơ mình...”*. Đó cũng chính là lần đọc sách đầu tiên để lại cho tôi những ấn tượng khó quên, tôi đã bị ba cho “ăn” vài đòn roi đau thấu da vì cái tội không chịu ngủ trưa mà nằm trong chăn đọc sách. Nhưng tôi chưa bao giờ thấy buồn vì điều đó, vì chính quyển sách đầu đời đó đã khiến tôi thay đổi suy nghĩ của mình. Tôi nhận ra cuộc sống đã bớt tẻ nhạt đi vì còn những trang sách thơm nồng mùi giấy và đậm dấu ấn của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh.

Chính từ lúc đó, tôi tiếp xúc với sách nhiều hơn thay vì những quyển truyện tranh hài hước. Tôi yêu những quyển sách của chú Ánh, vì chúng phù hợp với lứa tuổi của tôi, vì chúng mang lại cho tôi một cách nhìn trân quý, yêu thương dành cho mọi thứ xung quanh mình. Tôi phải nói đến một người, đó là người chị thứ năm của tôi, người đã cho tôi cơ hội tiếp xúc với sách của chú Ánh. Có thể nói, chị còn yêu quý và ngưỡng mộ nhà văn Nguyễn Nhật Ánh hơn cả tôi. Cũng như tôi, chị làm đẹp thêm tuổi thơ mình từ những trang sách của chú

Ánh. Chị dành dụm, chắt chiu từng tờ tiền lẻ để sưu tập tất cả những quyển sách của chú Ánh. Từ cái ngày tình cờ đọc quyển *Đi qua hoa cúc*, tôi đã xin phép chị cho đọc những quyển khác: *Kính vạn hoa*, *Chuyện xứ Lang Biang*, *Tôi là Bê-tô*, *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*, *Mất biển*,... và còn nhiều nhiều lắm.

Những quyển sách “thần kì” ấy còn giúp tôi đam mê văn học. Vào những năm học cấp hai, tôi đặc biệt yêu thích bộ môn Ngữ văn, tôi tự hào vì mình đọc được nhiều tác phẩm đặc sắc của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh và những nhà văn khác hơn hẳn các bạn cùng lứa. Những giờ ra chơi tôi say sưa kể với lũ bạn những truyện dài *Bàn có năm chỗ ngồi*, *Bồ câu không đưa thư*... của chú Ánh. Mỗi ngày tôi kể một đoạn, một đoạn, thế là lũ bạn tỏ ra thích thú và “tôn sùng” tôi ghê gớm! Đến tận những năm cuối cấp hai, tôi còn quyết định một cách chắc nịch, đó là tương lai tôi sẽ trở thành một nhà văn viết cho tuổi thơ như chú Ánh. Và vì vậy, tôi chăm học văn hơn, tôi chăm viết văn hơn, tôi còn tham gia viết các bài luận, và đoạt được nhiều giải thưởng trong những năm đó.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình có

thể làm được nhiều điều như thế nếu như không có những quyển sách của chú Ánh. Một cách gián tiếp, chú đã trở thành nguồn động lực lớn lao giúp tôi luôn yêu cuộc sống và tin vào tương lai của mình. Nếu gia đình là nơi tôi gởi gắm yêu thương, thì Nguyễn Nhật Ánh và những quyển sách của chú là nơi tôi gởi gắm cả sự biết ơn, sự tin tưởng, và niềm trân quý hết mực! Có thể nói, chú Ánh đã trở thành THẦN TƯỢNG, không chỉ của riêng tôi, mà đối với bất kì một cậu bé, cô bé nào đã từng trải nghiệm với những trang sách của chú, như tôi đã từng. Từ lúc mười tuổi, đến bây giờ, thần tượng trong lòng tôi vẫn chỉ là chú Nguyễn Nhật Ánh.

Hiện nay, tôi đang chuẩn bị vào lớp mười hai. Mùa “hạ đỏ”, tôi và các bạn đọc giả đang rất mong chờ *Ngồi khóc trên cây* của chú Ánh. Tôi sẽ luôn đón chờ, sẽ luôn cảm thấy hồi hộp khi sắp chạm vào những trang giấy mới tinh và những câu chuyện dài bất tận, vì dù nó có kết thúc trên trang giấy, nhưng nó vẫn mãi lắng đọng lại trong trái tim của mọi đọc giả yêu mến chú Ánh.

Tôi không biết chú có đọc được những lời tâm sự này của tôi hay không. Nhưng tôi vẫn muốn gởi lời cảm ơn chân thành nhất đến chú. Cảm ơn

vì chú đã tạo ra một thế giới tuyệt vời cho chúng tôi qua những câu chuyện. Cảm ơn vì chú đã giúp tôi lớn khôn và chín chắn hơn, cảm ơn vì chú đã vẽ lên môi tôi một nụ cười hạnh phúc khi nghĩ về tuổi thơ mình với những trang sách “thần kì” của chú. Tôi hi vọng, chú sẽ luôn có nhiều sức khỏe để tiếp tục cho ra đời những quyển sách hay. Chúng tôi – những bạn đọc trung thành, những người luôn yêu mến, bên cạnh, và ủng hộ chú! Luôn và luôn như vậy!

TRẦN THỊ BẢO TRÂN
(An Giang)

Nhờ chú Ánh mà tôi mê truyện chữ

Tôi thấy tôi rất hạnh phúc vì được biết đến truyện của chú Ánh khá sớm. Học sinh nhất là cấp một thì chỉ thích truyện tranh thôi, nhắc đến truyện chữ là thấy buồn ngủ rồi. Nhưng tôi đã mê truyện chữ từ hồi cấp một, nhờ chú Ánh đó. Cái sở thích đọc truyện chữ này có thể nói tôi được “lây lan” từ chị tôi. Chị tôi rất thích đọc truyện Nguyễn Nhật Ánh, chị mua gần đủ bộ truyện *Kính vạn hoa* bìa hồng đậm, hồi đó chỉ 5.000 đồng một cuốn. Thú thật tôi đọc truyện đó lúc còn tiểu học nên khi đọc chỉ để ý tên truyện thôi, không để ý tác giả là ai.

Hồi đó, chị tôi thích nhất cuốn *Bồ câu không đưa thư*, nhưng không hiểu là do không đủ tiền mua hay kiếm không ra mà chị bắt mấy đứa em ngồi è cổ chép nguyên cả cuốn truyện đó vào tập để trả sách lại cho bạn. Ôi càng chép càng than sao cuốn này dài thế không biết! Không biết có độc giả nào khùng như chị em tôi không!

Cho đến khi học cấp hai, truyện dài đầu tiên mà tôi đọc là *Thiên thần nhỏ của tôi*. So với những truyện khác thì kết thúc buồn của truyện này chẳng thấm vào đâu. Nhưng tôi đã khóc rất nhiều, cái dư âm của truyện ám ảnh tôi suốt năm học lớp bảy. Tôi còn kể lại câu chuyện ấy trong bài tập làm văn ở lớp, nhưng bằng lời văn của chính tôi. Chắc chú Ánh không giận tôi vì chuyện này đâu nhỉ!

Từ đó tôi tìm đọc nhiều hơn các truyện dài của chú: *Trại hoa vàng* với cái kết mà tôi thích nhất dù có làm người đọc phải suy nghĩ đôi chút, *Nữ sinh*, *Bồ câu không đưa thư*, *Buổi chiều Windows* với bộ ba Xuyên, Thục, Cúc Hương, *Những cô em gái* với những bài thơ tuyệt đỉnh của chú. Và không thể không kể đến *Mất biếc*, tác phẩm có lẽ để lại nhiều ấn tượng nhất đối với bạn đọc hâm mộ Nguyễn Nhật Ánh. Tôi đã cười thật sảng khoái khi

đọc những trang đầu và rồi khóc hết nước mắt khi những trang sách ngày một vơi đi trên tay. Những chi tiết nhạt thị, trèo lên đầu hồi lấy trứng chim sẻ, té chảy máu mũi, vào rừng hái sim làm người đọc cảm giác như được quay trở lại quá khứ. Tôi nhớ nhất là câu hỏi Ngạn đặt cho chính mình khi nhà Ngạn vẫn lấy nước ở giếng Cây Duối dù làng có thêm giếng mới: “Đó là thói quen hay sự thủy chung, hơn ba mươi năm sau, nếm trái mọi ngọt bùi và cay đắng của cuộc đời, tôi vẫn bị ám ảnh bởi câu hỏi vớ vẩn này và không tìm ra câu trả lời.”

Và còn vô số những truyện khác của chú, truyện nào cũng hay, cũng để lại nhiều ấn tượng trong lòng người đọc. Phải nói cuốn nào tôi cũng đọc đi đọc lại muốn thuộc lòng từng câu từng chữ.

Lần đầu tiên tôi được trò chuyện với chú Ánh là hồi năm thứ nhất đại học. Đang nằm nhớ nhà, online yahoo thì gặp chú Ánh cũng online. Tôi add nick chú từ hồi học 12 mà chả bao giờ thấy chú online cả. Lần đó vừa ngỡ ngàng vừa vui, tôi bắt chuyện với chú nhưng không dám mong chú trả lời vì tôi nghĩ chú bận lắm. Nhưng chú đã trò chuyện rất nhiệt tình và gần gũi. Cái cảm giác vui sướng vì lần đầu được nói chuyện với thần tượng

giờ nghỉ lại tôi vẫn thấy lâng lâng và cười toét cả miệng. Tôi nhớ lúc đó tôi gọi điện khoe ngay với nhỏ bạn và “tám” với nó gần một tiếng đồng hồ. Bây giờ thì tôi đã gặp được chú vài lần, xin được cũng khá nhiều chữ kí. Mỗi mỗi chú Ánh sẽ là thần tượng lớn nhất trong lòng tôi. Tôi chúc chú có thật nhiều sức khỏe để viết thêm thật nhiều câu chuyện hay. Mong tác phẩm mới của chú quá!

PHẠM HOÀNG BÍCH TRÂM
(Đồng Nai)

*Chỉ cần hỏi tên con tôi
là biết tôi hâm mộ chú Anh
cỡ nào!*

Một hôm, chị Hải hàng xóm đi ngang qua cửa hàng nhà tôi, trông thấy tôi đang ngồi trông hàng cho mẹ liền hỏi: Châu có biết “chị hai nhỏ Châu” không? Trong khi tôi còn đang không hiểu chị Hải hỏi gì vì tự xưng chị ấy dùng từ miền Nam, trong khi chúng tôi sống ở Hà Tây. Rồi chị bắt đầu kể về nhân vật “chị hai nhỏ Châu” trong truyện *Trại hoa vàng* cho tôi nghe... Tôi đã biết đến chú Nguyễn Nhật Ánh và truyện của chú như thế đấy. Sự trùng hợp ngẫu nhiên từ cái tên.

Lúc đầu, tôi mượn chị Hải truyện, đọc và thấy

rất thú vị. Thú vị nhất là cách chú viết, cách miêu tả nhân vật. Rất thật và gần gũi. Dù nơi diễn ra những câu chuyện của chú cách xa nơi tôi ở về mặt địa lý nhưng sao tôi vẫn thấy một phần của mình trong đó. Sau thời gian đi mượn truyện là lúc tôi biết được nơi thuê truyện của chị Hải, chị cũng chả có nhiều tiền vào thời đó nên mấy chị em rủ nhau thuê chung. Chính vì vậy chúng tôi phải đọc tranh thủ mọi lúc mọi nơi để trả truyện cho kịp trong vòng một ngày. Nếu không, tiền thuê sẽ bị nhân đôi. Tôi nhớ có lúc mải đọc quá, chẳng nghe được mẹ bảo gì. Thế là sau nhiều lần nhắc lại, tôi bị mắng, còn quyển truyện thì bị xé. Đối với một gia đình không dư dả như nhà tôi vào hồi đó thì thuê truyện không nằm trong danh sách được ưu tiên. Thuê truyện đồng nghĩa với việc mất dễ bị cận, không tốt. Nhưng sau lần đó, biết tôi thích truyện của chú Ánh và biết đó không phải là truyện toàn tranh, ít chữ, toàn là “bùm”, “chát” như mẹ tôi vẫn nghe mọi người kể, thế nên mẹ tôi đã đồng ý cho tôi tiền để đền quyển truyện bị mẹ xé và tất nhiên là cả tiền thuê những cuốn sau này nữa.

Khi anh trai của tôi bắt đầu ra thị xã Hà Đông học cấp ba cũng là lúc tôi có ý định không chỉ

dừng lại ở việc thuê truyện, tôi muốn những quyển truyện *Kính vạn hoa*, *Trại hoa vàng*, *Nữ sinh*, *Hạ đỏ* hay *Mất biếc...* là của riêng mình. Tôi bắt đầu tiết kiệm tiền bằng việc làm thêm vào kì nghỉ hè. Tuy chỉ mua được những quyển truyện cũ nhưng đối với tôi đó là cả một niềm vui. Tôi nhớ mãi, mỗi hôm anh trai đi học về, câu đầu tiên tôi hỏi anh: “Hôm nay anh có mua được thêm quyển nào không ạ?”. Nghĩ cũng buồn cười, đôi khi anh tôi mang về tập 2, tập 3 hoặc tập 4 của truyện *Bàn có năm chỗ ngồi*, *Bong bóng lên trời*, *Còn chút gì để nhớ*, *Phòng trọ ba người*, *Buổi chiều Windows* hay *Đi qua hoa cúc...* (thời đó truyện của chú Ánh in thành nhiều tập nhỏ) nhưng tôi vẫn đọc say sưa. Tôi sẽ đọc tập 1 sau và tôi vẫn hiểu. Dần dần bộ sưu tập của tôi cũng kha khá, tuy rằng mỗi quyển trong một bộ truyện có một hình dáng khác nhau, có tập rách hết trang bìa, không có tấm hình quen thuộc của chú Ánh bên trên và tóm tắt nội dung bên dưới, có quyển tái bản đến lần thứ mấy nằm cạnh quyển vừa được ra mắt...

Trước khi vào đại học, tôi đã có gần đủ các truyện của chú Ánh dành cho tuổi thanh thiếu niên. Tôi không biết những fan hâm mộ chú có

giống tôi không nhưng riêng bản thân tôi thấy, ở mỗi một độ tuổi khác nhau, đọc truyện chú Ánh sẽ có cái nhìn và suy nghĩ khác nhau. Nếu như hồi tôi còn học cấp hai, khi đọc truyện của chú tôi thấy một phần của đứa học sinh nghịch ngợm trong đó, một phần của đứa trẻ chưa biết đến những rung động đầu đời nhưng cũng thấy buồn buồn khi Quỳnh phản bội, khi Hà Lan cứ mãi hững hờ và không hiểu vì sao một anh chàng học lớp mười lại cứ cố gắng làm chị Ngà vui... Khi vào cấp ba tôi đã thấy một phần tình cảm của mình trong các nhân vật, có khi là loạn nhịp tim khi nhận được quà tặng mặc dù trong lòng thì chẳng có tình cảm gì, có khi là thầm thích một thầy giáo trẻ để rồi nghĩ vu vơ kiểu như “mình cũng giống Thục”. Một kỉ niệm khá “ngọt ngào” theo đúng nghĩa đen của nó: Tôi thấy tôi trong bóng dáng Xuyến, Thục, Cúc Hương khi nhận được mẫu giấy làm quen của một bạn trai lớp buổi sáng. Điều đặc biệt là người đó viết thư làm quen và chủ động gọi tôi là Muội Muội. Mới nghe thôi đã thấy mình giống nhân vật của chú Ánh rồi...

Lên đại học và ra trường, với cái nhìn của một người trưởng thành ngoảnh lại thời đã qua, với

những kinh nghiệm từ truyện của chú Ánh, tôi sẽ cố gắng không la rầy khi con tôi muốn “đặt tên lại thế giới” hoặc tưởng tượng một cái gì đó khác đi so với cái chậu rửa mặt hằng ngày hoặc khi con tôi muốn ăn bằng đĩa thay vì bằng bát...

Dù đi làm nhưng tôi vẫn giữ thói quen thỉnh thoảng lôi tất cả truyện chú Ánh ra đọc lại. Tôi thuộc tên tất cả các nhân vật: “Liên móm”, “Phú ghẻ”, “Bà La Sát”... và những câu nói “bất hủ” kiểu “Tam giác Béc-mu-đa”, “Tiểu Ly tức là đi tiểu vào trong ly”, “Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh rồi từ từ...”... Thấy tôi đọc đi đọc lại nhiều lần mẹ tôi hỏi: Thế vẫn chưa chán hả con? Thậm chí mẹ tôi còn bó tay khi thấy tôi lôi truyện về bên nhà chồng để đọc lại vì thời gian đó tôi mới phát hiện ra là mình có bầu. Mọi người thường nghe nhạc Mozart hay nhạc không lời gì đó chứ riêng tôi, chỉ cần tôi đọc lại *Tôi là Bê-tô*, *Cô gái đến từ hôm qua*, *Trại hoa vàng*, *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*, *Đảo mộng mơ*, *Nữ sinh*... là tôi thấy tâm trạng vui rồi. Và tôi nghĩ điều đó cũng tốt cho Tí sún của chúng tôi. Nếu ai là fan ruột của chú Ánh chỉ cần hỏi tên con trai tôi sẽ biết tôi hâm mộ chú đến chừng nào. Sự hâm mộ của tôi

còn lan sang cả chồng, anh không thích tự đọc mà lại thích nghe người khác đọc hoặc kể lại, và biết đâu sau này khi biết nguồn gốc tên của mình, Tí sún của chúng tôi cũng sẽ hâm mộ ông Ánh như mẹ cháu.

TRỊNH THỊ CHÂU
(Hà Nội)

Tôi ghen tị với ba tôi

“Mở tung cửa sổ đón ánh mặt trời
Lại một ngày mới đã ghé thăm tôi...”

Câu hát quen thuộc đã vang suốt cả tuổi thơ tôi. Ngày bé, mỗi lần nghe câu hát ấy, tôi lại nháy mắt reo lên: “Đến giờ chiều *Kính vạn hoa* rồi!”.

Đến khung giờ quen thuộc ấy, cả gia đình tôi lại ngồi bên nhau cùng theo dõi những bước chân của Quý rôm, Tiểu Long, Hạnh; cùng cười với những trò nghịch ngợm và được học những bài học nhẹ nhàng mà sâu sắc. Tôi với ba mẹ mua cho mình một chiếc kính vạn hoa và say mê với những bông hoa đủ sắc màu trong đó.

Lớn thêm một chút nữa, tôi tìm đọc nhiều sách của chú hơn. Mỗi lần chú xuất bản sách mới, tôi đều đi mua cho bằng được. Ba mẹ tôi lại rất ủng hộ tôi đọc sách chú, nhiều lúc còn mượn sách của tôi để đọc. Một kỉ niệm vui khi chú xuất bản cuốn *Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh*: lúc ấy tôi đang thi học kì, nhưng nghe tin chú có buổi kí tặng, thật bất ngờ ba mẹ tôi lại giục tôi đi trong lúc bài vở đang ngập đầu. Vào nơi kí tặng, người rất đông, tôi không tài nào đến chỗ chú được, thế là ba tôi – một công nhân viên rất ít khi đọc sách, đã chen vào xếp hàng và háo hức gặp chú hết như tôi vậy. Kết quả là tôi có được chữ kí của chú, còn được chú đề tặng nữa. Trên đường về, ba tôi cứ kể không ngớt là đã gặp chú ra sao, làm tôi rất ghen tị. Từ đấy, ba tôi thường xuyên mượn tôi sách của chú để đọc, còn hay ghé tiệm sách Kính Vạn Hoa mua thêm nữa! Thật may mắn vì dạo gần đây, chú hay xuất bản và kí tặng sách vào mùa hè, nên tôi có nhiều cơ hội để được gặp chú hơn, không phải ghen tị với ba nữa.

Có vẻ như từ nhỏ đến lớn, chú đã có ảnh hưởng khá lớn đến mọi việc xung quanh tôi. Năm vào lớp sáu, tôi vốn là một đứa khá rụt rè vì trường cấp hai tôi học đa số các bạn biết nhau từ tiểu học, chỉ có

tôi là người mới. Ngồi kế nhỏ bạn được một tuần tôi mới dám hỏi chuyện, và thật buồn cười khi tôi lại hỏi:

- Nè, cậu có đọc sách của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh không?

- Có chứ!

- Nhìn cậu giống Tóc Ngắn trong cuốn *Ngôi trường mọi khi* lắm!

Vì nhỏ đó tóc ngắn và tính tình giống nhân vật Tóc Ngắn thật! Thế là tôi với nhỏ bò ra cười. Rồi thân nhau đến tận bây giờ!

Hay mỗi lần lớp tôi được giao bài tập thuyết trình sách, tôi đều giới thiệu sách của chú! Tất nhiên không chỉ là *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*! Có lần trường tôi ra đề thi “Hãy nói về cuốn sách em yêu thích nhất”, tôi cũng chọn sách của chú! Đơn giản vì chú luôn luôn là tác giả đầu tiên hiện ra trong đầu tôi!

Vậy đó! Những trang sách của chú đã đồng hành cùng tuổi thơ tôi, những suy nghĩ trẻ con đầu tiên, những cảm xúc còn vẹn nguyên trong sáng; những trang sách trong ngăn bàn tôi suốt thời đi học, cho tôi cơ hội gặp gỡ thêm những người bạn

và làm dày dặn thêm kinh nghiệm sống của tôi! Đã hơn mười năm rồi, một chặng đường không ngắn, tôi xin cảm ơn chú, những trang sách của chú đã thổi vào tôi làn gió nhẹ dịu và nuôi dưỡng tâm hồn tôi, những trang sách níu lại tuổi thơ tôi và cho tôi những ước mơ thuở còn hồn nhiên!

Bây giờ, những gì tôi đang mong đợi nhất chỉ là ngày 27/6* này thôi!

NGUYỄN NGỌC HÀ VY
(TPHCM)

* 27-6-2013, ngày phát hành cuốn *Ngồi khóc trên cây* của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh.

Cảm ơn chú vì những câu chuyện tuyệt vời

Quê tôi vốn ở Bình Định, năm mười tuổi, tôi theo gia đình chuyển vào Nam. Tôi bắt đầu biết đến chú Nguyễn Nhật Ánh bằng những cuốn truyện *Kính vạn hoa* đầu tiên mượn được từ chị họ. Nhờ vậy mùa hè đầu tiên của tôi ở xứ lạ trôi qua nhẹ nhàng, dí dỏm và thật dễ thương.

Những nhân vật Quý ròm, Hạnh, Tiểu Long vẫn theo tôi qua những năm cấp hai. Đọc hết những cuốn *Kính vạn hoa* của chị họ, tôi nhờ ba chở đi mượn sách ở thư viện tỉnh. Những ngày cuối tuần lại trôi qua cùng các trang sách. Lúc nhỏ, sách tôi đọc chỉ bao gồm *Đô rê mon*, *Conan*

và *Kính vạn hoa*. Lớn lên, thế giới sách cũng rộng lớn hơn rất nhiều, truyện tranh thì có *Nữ hoàng Ai Cập*, *Bá tước tiểu thư*, truyện chữ thì có *Harry Potter*, *Charlie Bone*, *Mr. Midnight*, nhưng *Kính vạn hoa* vẫn tồn tại trong tôi như một thế giới rất riêng, rất khác. Tôi dành cho chú Ánh một cảm tình đặc biệt của tuổi nhỏ.

Ý muốn được gặp mặt chú Ánh chỉ nung nấu khi tôi học cấp ba, khi tôi biết thêm một thế giới man mác buồn của *Đi qua hoa cúc*, của *Mất biếc*, của *Hoa hồng xứ khác* hay những câu chuyện hài hước nhưng cũng lắm mơ mộng của *Cô gái đến từ hôm qua*, *Những chàng trai xấu tính*, *Trại hoa vàng*... Những câu chuyện ấy đến và đi cùng mỗi tình đầu của tôi.

Cũng như nhiều người khác, gấp lại trang cuối của *Mất biếc*, tôi buồn. Nhận thức và suy nghĩ của chúng ta thay đổi dần theo thời gian, cảm nhận về một cuốn sách cũng vậy. Năm tôi mười bảy, tôi chỉ buồn vì *Mất biếc* là một câu chuyện không có kết thúc đẹp đẽ. Và khi tôi mười chín, cuộc sống mang đến cho tôi nhiều trải nghiệm hơn, tôi nghe tim mình thổn thức vì tình yêu của Ngạn dành cho Hà Lan. Nhưng tôi không khóc, tôi chỉ thấy day

dứt và nuốt tiếc. Tôi hỏi một người: “Vì sao Hà Lan không yêu Ngạn?”. Người ấy trả lời tôi: “Vì cô ấy không yêu Ngạn”. Tuy tôi không gặp tình cảnh như Ngạn nhưng tôi vẫn thấy đau cùng anh, tiếc thay cho tình yêu không được đáp lại. Trong tình yêu, có đôi lúc, không yêu là không yêu, không còn lí do nào khác. Tôi cứ nghĩ tôi nhất định phải hỏi chú Ánh tại sao lại để nhân vật của chú đau buồn như vậy. Nhưng đến giờ tôi vẫn chưa hỏi, cứ muốn mình tự tìm câu trả lời.

Tôi nhớ lần đầu tiên gặp được chú Ánh, tôi đã vui đến một tuần liền. Chú thân thiện và mang đến cho tôi cảm giác gần gũi vô cùng. Bạn biết đấy, đối với một số tác giả, câu chuyện họ viết ra chỉ tồn tại trong sách, bản thân họ là một con người khác. Nhưng với chú Nguyễn Nhật Ánh, trang sách của chú chính là tâm hồn, là con người chú. Nếu bạn quen thuộc với những tác phẩm của chú, bạn sẽ yêu mến một Nguyễn Nhật Ánh của đời thực. Tôi tin là như vậy.

Tôi cũng phải xấu hổ mà thừa nhận rằng tôi chưa có dịp đọc hết tất cả tác phẩm của chú. Nhưng với tôi, Nguyễn Nhật Ánh và sách của chú có một ý nghĩa nhất định trong cuộc đời. Trong hơn mười

năm qua, đọc Nguyễn Nhật Ánh và nghiền ngẫm, bất giác tôi soi thấy chính mình trong từng trang sách.

Đâu đó, tôi muốn *xin một vé trở về với tuổi thơ*. Một buổi chiều nào đó, tôi thêm được trông thấy *sương khói* lãng đãng nơi *quê nhà*.

Lời cuối cùng, tôi xin được gửi lời cảm ơn chân thành đến chú Ánh. Cảm ơn chú vì đã viết, đã chia sẻ những câu chuyện tuyệt vời...

NGUYỄN HỒNG VŨ
(Bình Dương)

Người gieo mầm tuổi thơ tôi

Không giống phần lớn các fan hâm mộ của chú Ánh, tôi tìm đọc và yêu thích truyện của chú khi đã ở tuổi mười lăm nhưng không vì thế mà từng trang truyện không thấm đẫm trong tôi, không khiến tôi bồi hồi.

Hầu hết các fan của chú Ánh đều nói rằng đọc truyện của chú làm cho các bạn nhớ về tuổi thơ của mình, về những tháng ngày hồn nhiên rong ruổi không phải nghĩ suy, về những rung động đầu đời đẹp đẽ... Nhưng đối với riêng tôi, truyện của chú còn ý nghĩa hơn thế. Tôi đọc tác phẩm của chú là để tìm con đường xây dựng lại tuổi thơ đã lãng phí của mình.

Tôi sinh ra và lớn lên ở thành phố, cũng chỉ là thành phố tỉnh lẻ thôi nhưng đâu sao nó vẫn là thành phố buôn bán tấp nập. Nó không có những cánh đồng xanh bất tận, không có dòng sông mang con thuyền chở kí ức tuổi thơ. Nó khô khan và nhạt nhẽo. Giờ nhớ lại tôi không hiểu tôi đã trải qua những năm tháng đó như thế nào. Ba mẹ tôi hầu như đi làm cả ngày, tôi ở nhà với ông bà. Suốt ngày tôi chỉ lủi thủi chơi một mình, chưa bao giờ biết đến bạn bè, biết thế giới chung quanh chuyển biến thế nào vì đơn giản tôi hầu như bị giam trong ngôi nhà chật chội khu phố cổ.

Lớn lên tí nữa cuộc đời tôi lại càng nhàm chán hơn khi bắt đầu đi học. Tôi đến trường cả ngày, tối về 7 giờ ngồi học đến 9 giờ tắm rửa rồi đi ngủ. Và thế là tôi đã phí hoài cả cái thời thơ bé. Tôi dường như đã quen với cuộc sống đó, không chút nuối tiếc, không hay biết mình đã bỏ lỡ những gì. Nhưng rồi đến một ngày, như định mệnh, tôi thấy quyển *Kính vạn hoa* cũ của chị tôi trên giá sách phủ đầy bụi mà trước đây tôi chưa bao giờ để ý đến. Và thế là tôi - một con bé đã mười lăm tuổi đầu - mới chập chững bước vào cái thế giới kì diệu mang tên tuổi thơ mà tôi chưa bao giờ có

được. Tôi mãi mê đọc tập *Nhà ảo thuật* trong bộ *Kính vạn hoa* của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh với một niềm vui khó tả. Như bị ma thuật của từng câu chữ mê hoặc, tôi tìm mua hết bộ *Kính vạn hoa* lúc này đã được tái bản thành 9 tập dày. Tôi bị cuốn vào hành trình thơ ấu vui nhộn, hồn nhiên của Quý rôm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

Càng say mê, hứng thú với *Kính vạn hoa*, tôi càng thấy tủi thân. Bấy giờ tôi mới giật mình nhận ra những gì tôi đã để mất. Tôi hoàn toàn không có những người bạn thật sự trong một thời gian dài. Tôi thèm muốn được như “bộ ba” trong truyện, được thỏa sức nô đùa, phiêu lưu, khám phá và luôn luôn có bè bạn sát cánh bên mình. Nhưng cũng nhờ có bộ *Kính vạn hoa* mà tôi đã hình dung phần nào về một tuổi thơ đẹp đẽ và giờ đây *Kính vạn hoa* chính là kí ức tuổi thơ tôi. Tôi cảm ơn nhà văn Nguyễn Nhật Ánh đã giúp tôi có được chút hình ảnh kỉ niệm cho tuổi thơ mình. Chú chính là sợi dây kết nối tôi với tuổi thơ, giúp tôi xây dựng hình ảnh về một tuổi thơ mà tôi hằng mong ước.

Tôi luôn ấp ủ một ước mơ là nhất định phải gặp được chú Ánh - người gieo mầm tuổi thơ tôi. Tôi nhớ có lần hiếm hoi nghe được rằng chú ra Hà Nội

kí sách trong dịp phát hành truyện *Lá nằm trong lá*. Tôi vội vàng bắt xe buýt lên Hà Nội những mong được gặp chú. Nhưng tôi đã đến trễ một bước. Tôi bật khóc như một đứa con nít ở ngay hiệu sách. Tôi thấy như mình vừa vượt mất một cơ hội hiếm hoi của cuộc đời mình. Rồi một lần gần đây thôi, có dịp vào thăm thành phố Hồ Chí Minh, tôi đã tự tìm đường mò đến tiệm sách Kính Vạn Hoa của chú vẫn với hi vọng xưa. Nhưng một lần nữa tôi lại ra về mà không gặp được chú.

Ôi, chưa thể được trực tiếp nói chuyện với chú thì qua cuộc thi này tôi muốn nhắn với chú rằng chú luôn ở trong tâm hồn tôi như người dẫn đường đưa tôi đến một thế giới tuổi thơ mà tôi luôn mong mỏi, đã lấp đầy ký ức của một đứa bé thiếu thốn tuổi thơ bằng những giấc mơ lung linh kỳ diệu qua từng trang sách. “Chú Ánh ơi, cháu cảm ơn chú nhiều lắm!”.

PHẠM VŨ HƯƠNG THẢO

(Hải Dương)

Thấy mình trên từng trang sách của chú

*R*ảnh. Tôi gọi bạn tôi:
- Đi nhà sách đi mi!

Nó lườm nguýt rồi bảo:

- Lại Nguyễn Nhật Ánh hả?

Tôi cười:

- Tau không đi đọc truyện, tau đi tìm yêu thương cho đong đầy giỏ mộng mơ!

Mộng mơ. Bạn bè tôi, người nhỏ cũng như người lớn, họ bảo tôi thế. Tôi ước mình có một khu vườn như của Kha, để gặp được *Thiên thần nhỏ của tôi* trong đó. Hẳn rồi tôi cũng sẽ ngồi tận

ngân cả buổi, trên thành giếng, trên cỏ, trên cây ổi, để chơi, để đọc sách, để chờ Hồng Hoa. Nhưng lúc đó mà Hồng Hoa có tới, có xuất hiện trong đời tôi, thì tôi và nó chắc cũng chỉ là bạn thân thôi. Tất nhiên rồi. Tôi thích con trai chứ không thích con gái. Tôi cùng phái với Hồng Hoa.

Sắc màu. Tôi đã từng nghĩ là sẽ đi bán bong bóng. Cái ý nghĩ điên rồ này nảy ra trong đầu “đứa con nít không chịu lớn” như tôi khi gấp lại những trang cuối cùng của cuốn *Bong bóng lên trời*. Rồi mong được yêu thương hồn nhiên như thế, mang lung linh thả lên bầu trời, phủ kín trái tim của người khác bằng cái hồn nhiên tinh nghịch của những sắc màu vui nhộn. Tôi ước mình là Tài Khôn.

Yêu thương. *Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh*. Tôi phân vân. Tôi là Thiều hay là Tường. Có thể tôi là Tường, tôi là con út, tôi cũng yêu thương anh chị tôi, nhưng yêu thương đến mức nhẫn nhục, chịu đựng và vị tha nhiều như Tường, có lẽ tôi chưa làm được. Thế tôi chắc là Thiều, cái ích kỉ dặt dẹo trong lòng con trẻ, chỉ được gạt bỏ khi nhận ra giá trị của tình yêu thương mà những máu mủ mang lại. Tôi có anh trai, anh tôi quậy

một tẹo, nhưng nấu ăn rất khéo, nấu cháo hành cho tôi ngày ốm lại càng tuyệt. Anh tôi sửa xe đạp của tôi cũng rất tài tình. Thắng hư hay rớt con ốc, anh tôi làm ngon ơ!

Răng sún. Ở cái tuổi hăm hai, tôi có một cái răng sún. Tôi chẳng nhớ là tôi sún tự bao giờ! Và ở cái tuổi hăm hai ấy, tôi gặp Tiểu Li trong *Cô gái đến từ hôm qua*. Có thỏa thuận với nhau trước đâu khi mà không nói không rằng, cả hai cùng “hoảng hốt ngậm miệng lại và quay đầu đi chỗ khác” khi bạn bè mới reo lên “Mày sún răng!”? Đến đoạn ấy, tôi cười hoài không dứt được, đến nỗi tôi phải đọc đi đọc lại đến mấy lần để ngấm được cái niềm vui còn con ấy! Cười.

Bê-tô. “Một chú cún không nghịch ngợm là một chú cún bỏ đi”. Bà cố chị Ni nói thế. Nhà tôi từng có nhiều chú cún. Chú cún đầu tiên ra đi, tôi khóc đến tường cạn nước mắt. Bà nội bảo “Không biết mai này bà mất nó có khóc được nhiều vậy không!”. Tôi nghe Bê-tô kể. Kể những vố bị lão Hiếng đá đau điếng, kể những lần ghen ty với mụ Phi Hùng bên nhà bà cố chị Ni, kể những khoảnh khắc giữa nó và Mi-nô... Tôi nghe hết. Nghe qua những dòng chữ bay lượn trong những trang sách

của chú. Rồi lại nghĩ, nếu mình là Bê-tô thì Mi-nô không thể là ai khác ngoài con nhỏ tóc ngắn đang ngồi gặm nhấm những quả sơ-ri ngon lành bên cạnh lúc này. Mà không chỉ có một Mi-nô, ngoài con Mi-nô ở trên thì còn có một con Mi-nô vẽ rất đẹp, một con Mi-nô một sách, một con Mi-nô thích ăn chuối nữa cơ!

Kí ức. Tôi không may mắn như Chuẩn là có nguyên một *Trại hoa vàng*. Tôi thích các loại hoa và đặc biệt thích hướng dương. Tôi cũng đã từng mơ ước mình trồng được một cánh đồng hoa hướng dương, rồi thổ lộ cái mơ mộng ấy với anh. Tôi tin là một kiến trúc sư sẽ biết phân bổ sao cho hợp lí với một ngôi nhà “cái gì cũng nhỏ nhưng vườn hướng dương phải to”. Anh ủng hộ tôi, củng cố cái niềm tin ấy cho vững chắc trong trái tim tôi mơ mộng. Tôi cười. Cười vì hạnh phúc.

Anh bảo:

- Hăm hai chẵn rồi đấy! Yêu ai đi cô gái!

Tôi cười:

- Em đang tìm.

Biết tôi chống chế, anh thêm:

- Tìm ở đâu quanh em ấy, chứ cứ chờ chuyện

tình mộng mơ trong trang sách chú Anh thì biết
bao giờ em mới yêu?

Em sẽ yêu, yêu người biết mộng mơ như em,
người tìm thấy mình trên từng trang sách của chú!

LÊ THỊ NGUYỆT
(TPHCM)

Gian Nguyễn Nhật Ánh
tại nhà sách Cá Chép, TP. HCM

KHÔNG GIAN NGUYỄN NHẬT ÁNH

Nguyễn Nhật Ánh và bạn đọc

nguyễn nhật ánh

CÓ
HAI CON MÈO
NGỒI BÊN
CỬA SỔ

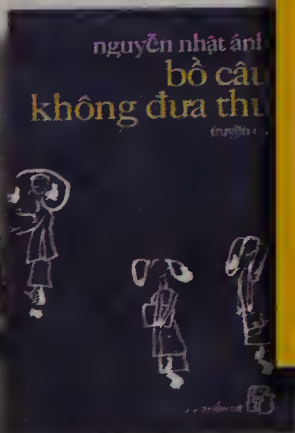
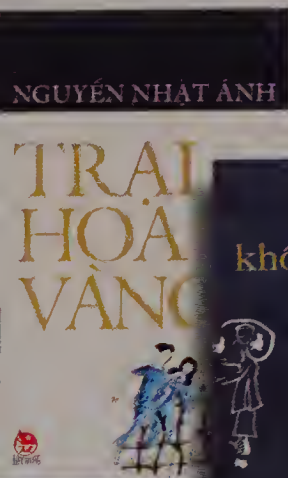
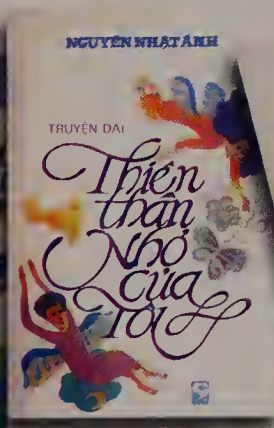
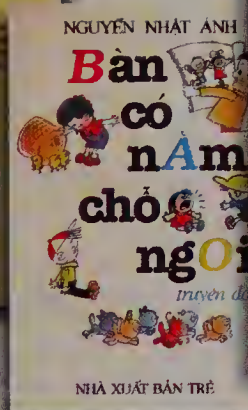

Giao lưu với học sinh trường khiếm thị Nguyễn Đình Chiểu

Giao lưu và tặng quà tại Cơ sở nuôi dưỡng trẻ em mồ côi và khuyết tật Hướng Dương

*Tôi đang sưu tầm
truyện của chú
cho con tôi sau này*

M. An-cot đã từng nói: “Một cuốn sách tốt mở ra thì gợi niềm hy vọng, khép lại thì đem đến điều hữu ích”. Với tôi, những quyển sách của chú Nguyễn Nhật Ánh đặc biệt đúng với lời nhận định này. Mỗi lần cầm trên tay những quyển sách bìa vàng của chú, lòng tôi bao giờ cũng khắp khởi, hân hoan như sắp được bước vào một thế giới cổ tích - nơi con người được thấy tâm hồn mình trẻ lại, thấy lòng mình vui đi những lo lắng, bộn bề của cuộc sống đời thường. Để rồi đến khi bước ra khỏi thế giới mâu nhiệm ấy, tôi thấy mình có thể sống khác đi, và yêu thương khác đi.

Tôi bắt đầu biết đến chú Nguyễn Nhật Ánh vào năm cấp hai, khi xem bộ phim *Kính vạn hoa* trên ti-vi. Khi ấy, mặc dù mê phim lắm, mê Quý- Tiểu Long- Hạnh lắm nhưng trong đầu tôi chẳng mấy may ý định tìm mua sách của chú, bởi một lẽ đơn giản, tôi không có tiền. Tiền ăn vặt, tiền để dành có thể là những khái niệm không mấy xa lạ với nhiều đứa trẻ, nhưng với tôi, nó xa xỉ hoàn toàn. Và chắc hẳn ba mẹ tôi - những người lao động ít học - cũng lấy làm phiền lòng-nếu tôi xin vài chục ngàn chỉ để mua một quyển truyện. Vậy nên, tôi đành gác lại niềm yêu thích mới chớm ấy của mình, tôi chuyên tâm vào học. Và rồi, tôi quên bẵng..’

Mãi đến khi lên năm thứ nhất đại học, khoa của tôi mở cuộc thi “Vui để học” cho sinh viên các lớp tranh tài. Nội dung thi không giới hạn, nhưng bắt ngờ ở chỗ: khoa yêu cầu chúng tôi phải đọc thật kỹ quyển *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ* của chú Nguyễn Nhật Ánh, vì cuộc thi sẽ hỏi một vài chi tiết trong truyện. Tôi lấy làm lạ nhưng cũng vui vẻ nghe theo. Một cô bạn cho tôi mượn cuốn sách và tôi đã đọc ngấu ngiến. Quyển truyện đầu tiên của chú Nguyễn Nhật Ánh đã làm tôi được sống lại với tuổi thơ của mình. Tôi thích thú, say mê

với lối dẫn chuyện hóm hỉnh của chú, gần gũi và chân tình. Tôi cũng yêu cái trò “đặt tên cho thế giới” của cu Mùi, vì tôi tìm lại được một phần kỷ niệm thời xa xưa của mình trong đó, không đến mức nổi loạn như các nhân vật trong truyện nhưng cũng một thời, lũ trẻ chúng tôi gọi nhau là Tiểu Yến Tử, Tử Vi, gọi cô giáo là Dung Ma Ma chẳng hạn. Đọc truyện của chú, tôi thấy mình bé dại vô cùng, tự hỏi không hiểu vì sao chú lại có thể hiểu tâm lý con người đến vậy. Trở lại với cuộc thi “Vui để học” của tôi, câu hỏi có liên quan đến truyện chú Ánh là: “Tụi nó phúi kỷ niệm như phúi bụi, nhằm phi tang quá khứ. Nhưng đó là thứ bụi.....”. Những bạn đọc không kỹ tác phẩm đã diễn là “bụi thời gian”, vì từ này cũng khá quen thuộc, nhưng nhà văn của chúng ta đã sáng tạo ra một khái niệm mới “bụi kim cương”. Chính nhờ đọc ngẫu nhiên truyện của chú mà tôi đã vượt qua câu hỏi này một cách dễ dàng. Kỷ niệm đầu tiên về truyện của chú Nguyễn Nhật Ánh dễ thương như vậy đấy.

Quả thật, quãng thời gian ở đại học đã đưa tôi đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Một ngày đẹp trời, tôi lên thư viện trường học bài và phát hiện ra một số lượng rất nhiều các tác phẩm của

chú Ánh. Tôi đang ngỡ ngác không biết vì đâu điều kỳ diệu này lại xuất hiện, thì nhân viên thư viện nói với tôi: “Một nhà mạng viễn thông đã tài trợ 1.000 đầu sách mới cho thư viện trường mình đây”. Ôi trời!!! Tôi suýt nữa reo lên vì sung sướng! Từ lúc ấy, tôi hay đến trường sớm vài ba tiếng để đọc truyện của chú. Tôi chọn một mình một góc của thư viện, nơi có gió, có ánh sáng chan hòa. Giữa những trưa mát dịu, được ngồi ở thư viện đọc truyện của chú, được khám phá thế giới cổ tích riêng của mình, được làn gió từ tác phẩm của chú ùa vào tâm hồn thì đối với tôi, không còn gì tuyệt vời hơn nữa.

Dần dần, hai đứa bạn thân đại học cũng phát hiện ra bí mật này của tôi. Và tôi đã rủ rê, lôi kéo tụi nó cùng đọc truyện của chú. Cũng như tôi, tụi nó cũng lăn ra cười khi đọc *Nữ sinh*, cũng bùi ngùi khi đọc *Còn chút gì để nhớ*. Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy tự hào vì mình đã làm được một việc vô cùng tuyệt vời, đó là truyền bá văn hóa đọc Nguyễn Nhật Ánh cho bạn bè. Đến với các tác phẩm của chú, tôi được cười đủ kiểu, từ rúc rích, toe toét đến sảng khoái, đôi lúc tôi phải giấu đi nụ cười của mình ở chốn thư viện vì sợ người ta nhìn. Và

tôi đặc biệt yêu thích quyển *Còn chút gì để nhớ*, bởi lẽ tôi cũng từng có một mối tình dang dở vì lý do “nhạy cảm” như thế. Đọc quyển ấy, tôi đã ứa nước mắt khi một lần nữa lại tìm thấy mình trong truyện của chú Ánh.

Giờ đây thì hầu hết mười đứa bạn thân các cấp của tôi đều biết tôi “nghiện” chú. Sinh nhật năm rồi, tôi đã được tặng *Người Quảng đi ăn mì Quảng, Út Quyên và tôi*. Khởi nói cũng biết tôi nâng niu, mân mê đến mức nào. Và xin được bật mí, tôi đang sưu tầm truyện của chú cho... con tôi sau này đấy! Khi tôi nói ý định này ra, tôi bị lũ bạn thân xúm vào cười trêu, bởi lẽ tôi chưa tròn hai mươi nữa. Chia sẻ vài kỷ niệm góp nhặt từ truyện của chú, tôi xin kết lời bằng một câu của A.Dumas fils vì tôi tin rằng, mọi độc giả của chú Nguyễn Nhật Ánh sẽ thấy vô cùng đúng với tác phẩm của thần tượng mình: “Sách mà có người đọc là sách lâu dài, sách mà người ta đọc đi đọc lại là sách bất tử”.

ĐỖ NGỌC ANH THƯ
(TPHCM)

*Chưa bao giờ tôi
dành tình cảm cho một
người xa lạ nhiều đến thế!*

Tôi là một con bé mê truyện. Truyện tranh, truyện chữ, truyện lớn, truyện bé, trong nước, ngoài nước tôi đều đọc tuốt. Thật ra, hồi học tiểu học thì chỉ biết chúi mắt chúi mũi vào truyện tranh, mãi cho đến lớp sáu tôi mới tình cờ “vớ” được truyện chú Ảnh.

Tôi vẫn còn nhớ rõ lắm chứ, quyển truyện đầu tiên ấy, bìa tím thẫm giấy hồng – quyển *Hạ đỏ*. Và rồi cứ thế cứ thế, lại có thêm một con bé nữa bị cuốn vào những trang viết của chú, vào muôn vàn thế giới, muôn vàn câu chuyện chú tạo ra. Tôi mê mãi với những quyển *Kính vạn hoa* nhỏ xíu bìa

tím, những quyển *Chuyện xứ Lang Biang* mỏng mỏng đủ màu, những truyện ngắn bìa sẫm giấy hồng giấy vàng giấy xanh. Rồi những tác phẩm khác của chú sau này, chỉ cần có tên tác giả Nguyễn Nhật Ánh trên đó, tôi đều mua bằng được, không cần suy nghĩ đắn đo. Bởi tôi có một niềm tin mãnh liệt, rằng chỉ cần là của chú Ánh, thì đảm bảo sẽ vô cùng vô cùng vô cùng tuyệt vời!!!

Và cho đến tận bây giờ, chú Ánh chưa từng làm tôi thất vọng. Hay nói cách khác, chú chưa từng làm những độc giả yêu mến chú thất vọng. Những quyển sách của chú vẫn tiếp tục được tái bản, hết lượt này đến lượt khác, ngày càng đẹp hơn, ngày càng chất lượng hơn. Bước vào các nhà sách lớn, lúc nào cũng thấy một góc riêng đặc biệt dành cho sách Nguyễn Nhật Ánh, chỉ nhìn thôi cũng hạnh phúc lâng lâng. Đặc biệt nhất, những buổi kí tặng sách của chú Ánh luôn có bao người đủ mọi lứa tuổi kiên nhẫn xếp hàng chẳng quản ngại nắng mưa – những lần mà tôi thấy vui dù phải đứng chờ lâu thật lâu dưới gay gắt nắng hè: chờ càng lâu nghĩa là hàng càng dài, nghĩa là cũng có biết bao người yêu quý chú Ánh của chúng tôi.

Nói dông dài vậy thôi, tôi muốn ai ai cũng biết

đến chú Ánh, ai ai cũng dành tình cảm cho chú Ánh. Chú Ánh – cây bút Việt tôi sẽ luôn ngưỡng mộ: tài năng chú, tâm hồn chú và cả sự cố gắng của chú. Chú cứ sáng tạo sáng tạo mãi, chú thủ thi với chúng tôi bao câu chuyện, vui có buồn có, nghe hoài nghe mãi mà tôi chỉ ước xin đừng bao giờ dứt. Chú dạy chúng tôi bao bài học, đúng sai phải trái, triết lý thâm sâu mà nhẹ như không. Chú tặng chúng tôi bao rung động, biết thương biết khóc, biết mộng mơ. Để rồi chúng tôi cũng có thể “đặt tên cho thế giới”, hiểu rằng cuộc sống là một điều kì diệu, và nỗ lực hết sức để tạo ra điều kì diệu cho chính bản thân mình.

Tôi không thể tưởng tượng được, nếu không còn điều kì diệu đến từ thế giới chú Ánh và những tác phẩm của chú, ai sẽ viết, sẽ vun cho tâm hồn những đứa trẻ lớn lên, ai sẽ dẫn những người lớn sạn chai về lại cái góc ấu thơ rưng rưng ấy? Tôi chỉ ước sao có được cái hạnh phúc mong ngóng, mong ngóng mãi điều kì diệu ấy mà thôi...

Bạn này, bạn đã bao giờ đọc truyện chú Ánh chưa?

NGUYỄN MINH NGỌC

(Hà Nội)

Tối ước mơ làm nhà văn như bác

- Cái Huệ đâu rồi mà, nó có đây không?

- Đó, nó ngồi trông kia! Ôm khư khư mấy cuốn sách như báu vật từ sáng giờ, tao tính bỏ về trước mà cố nán lại chờ...

- Tụi mà cần nhần gì thế? Tao ngồi có xiu mà réo hoài. Đi về, được chưa?

- Ủa, xong rồi hả, sao mình đến đúng lúc thế nhỉ, hi hi.

- Chưa, tao mượn về đọc tiếp.

- Nếu mà mượn từ sớm có phải bây giờ nhẹ nhàng rồi không, rách việc!

Tôi cười trừ nhìn cái Nga mặt nhăn nhó vì đợi tôi mãi mê đọc sách không muốn về, để đến nỗi cái Ngân mò đến tận thư viện thành phố tìm hai đứa. Mà cũng có gì đâu, vẫn là mấy cuốn sách của bác Nguyễn Nhật Ánh thôi mà.

- Bộ mày bỏ *Doremon* luôn rồi hả Huệ? – Cái Ngân thắc mắc.

- Bậy, tao bỏ hồi nào? Chẳng qua tao đang tâm trạng, muốn tìm vài khoảng lặng để nghỉ ngơi thôi.

- Dạo này tao thấy mày đọc truyện của Nguyễn Nhật Ánh miết à, bộ tính làm nhà văn hả? – Cái Nga châm chọc.

- Tao cũng tính vậy đó, mỗi tội văn tao tệ quá, viết không nổi, tao không dám hi vọng mày ơi, ha ha ha...

Tiếng cười của ba đứa cùng vang lên giữa nắng trưa mùa hè, làm cả phố phải ngoái lại nhìn ba đứa khùng đầu trần đạp xe.

Mỗi sáng chủ nhật, tôi và Nga đều lên thư viện thành phố. Nga đắm chìm với những cuốn sách hóa học và đời sống, nó mãi miết giải tới giải lui mấy bài hóa khô khan ấy. Tôi thì khác, chủ nhật là ngày để nghỉ ngơi, tôi không hứng thú việc học.

Tôi thường tìm đến tủ sách của Nguyễn Nhật Ánh và mơ ước một ngày nào đó có thể mang cả tủ sách về nhà. Nó đắt quá so với một đứa nhà nghèo lên thành phố học cấp ba như tôi, tôi không đủ sức mua. Ngàn cũng ham mê truyện như tôi nhưng nó lười đọc, nó vẫn thường hỏi tôi về những câu chuyện của bác Ánh, thường thì tôi kể lại cho nó chi li, không mất chữ nào, bù lại, nó ở nhà mỗi sáng chủ nhật và dọn nhà hộ tôi.

Tôi xác nhận với Ngàn mình không bỏ *Doremon*, nhưng quả thực, từ ngày đọc cuốn *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*, tôi đã ghiền truyện của Nguyễn Nhật Ánh mất rồi. Tôi vẫn đọc *Doremon*, nhưng ít dần, vì thời gian cũng không có nhiều, và cũng vì tôi đã lớn, những chiếc máy của chú mèo mập ú không còn phù hợp với tôi nữa, thay vào đó là những tình cảm chớm nở hoa của tuổi mới lớn như *Đi qua hoa cúc*, *Trại hoa vàng*, *Mất biếc*... Tôi tha hồ thỏa trí tò mò, suy ngẫm, hồi hộp với những vụ án li kì của *Kính vạn hoa*, tôi thấy được tình bạn, tình người trong *Bong bóng lên trời*, *Thằng quỷ nhỏ*, *Bàn có năm chỗ ngồi*... Nói tóm lại, sau những ngày học mệt mỏi ở trường, những buổi trưa nắng đập xe đi học thêm, tôi cần một buổi sáng chủ nhật để thả

lòng mình, để tìm về tuổi thơ vô lo vô nghĩ của tôi. Nguyễn Nhật Ánh dư thừa khả năng đó, bác ấy có thể giúp tôi nhớ lại những việc làm điên rồ và ngớ ngẩn của mình lúc nhỏ, nhớ lại con đường đầy nắng, gió và đất đỏ nơi gia đình tôi sống, bác ấy làm tôi thỏa thuê khóc, cho những nhớ nhung náo nức của mình trôi theo sự xúc động của tác phẩm, và cũng làm cho tôi nhớ về sự rung rinh lần đầu của trái tim con nít với cậu bạn cùng lớp mùa hoa phượng cuối cấp hai...

Tôi muốn gửi lời cảm ơn đến bác, đến những tác phẩm đã mở ra những suy nghĩ mới trong tôi, để tôi không thấy nhớ nhà da diết mỗi khi rảnh rỗi, và vun đắp cái ước mơ làm nhà văn mà tôi đã nói với cái Nga, biết đâu đấy, ngày nào đó tôi được ai đó hâm mộ như bác thì sao, ước mơ thì cứ ước mơ cho hết mình, vì có ai đánh thuế ước mơ đâu mà sợ cơ chứ!

TRẦN THỊ HUỆ
(Đắc Lắc)

Nhà văn tôi yêu quý nhất

Nếu có ai đó hỏi tôi: “Nhà văn nào mà bạn yêu quý nhất?”, không một chút chần chừ, tôi sẽ đáp ngay: “Đó là bác Nguyễn Nhật Ánh”.

Tôi không nhớ rõ mình bắt đầu đọc truyện của bác từ khi nào, cũng không nhớ tác phẩm đầu tiên ấy là gì, chỉ biết đến một ngày, bỗng dưng giật mình nhận ra, truyện của bác đối với tôi đã như một người bạn thân tự khi nào. Mỗi lần sinh nhật, khi đám bạn hỏi tôi thích quà gì, là tôi lại đáp “Mua truyện bác Ánh cho tao”. Để rồi sau đó sung sướng cầm trên tay những quyển truyện bìa vàng xinh xắn trong ngày sinh nhật. Những khi được nghỉ học, tôi thường rủ đưa bạn thân ra

Đinh Lễ mua truyện, và lần nào cũng phải mua ít nhất một quyển truyện của bác Ánh về. Cái cảm giác vui mừng khi cầm trên tay một quyển truyện nhỏ thật không biết diễn tả sao cho hết. Tôi nâng niu, rồi cẩn thận cho vào cặp sách... về đến nhà là ngấu nghiến mở ra đọc đến mức quên cả thời gian. Nhiều truyện trước đây tôi đã từng đọc ké của bạn rồi, nay đọc lại vẫn còn nguyên cảm giác háo hức. Tôi đọc một lèo, đến khi chỉ còn một vài trang cuối cùng, thì lại ngẩn ngơ vì tiếc: “Hết mất rồi”.

Tôi cực kỳ thích cách đặt tên truyện của bác, chỉ cần nghe tên thôi là đã thấy lung linh bao sắc màu. Lắm khi ngồi nghĩ, thấy bác Ánh đặt tên tài ghê, có những cái tên đầy màu sắc như *Hạ đỏ*, *Mắt biếc*, *Trại hoa vàng*, *Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh*, cũng có những cái tên nghe sao đồng cảm, thân thương: *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*, *Còn chút gì để nhớ*, *Bồ câu không đưa thư*... Và cả truyện sắp phát hành của bác nữa – *Ngồi khóc trên cây*, nghe cái tựa thấy buồn buồn mà hấp dẫn ghê gớm!

Không biết đã ai nói với bác chưa, rằng truyện của bác đối với tôi như một viên thuốc tinh thần kỳ diệu... Có lắm khi buồn bã, thấy cuộc sống sao mà vô vị, chán ngán, chỉ cần đọc truyện của bác

thôi, những cu Mùi, Tí sún, bé Tin... như từ trong trang giấy bước ra và lôi tôi vào thế giới trẻ con, đầy ngây thơ và đáng yêu của chúng, mà không, của tôi nữa chứ - của tôi ngày xưa. Tôi nhận ra, phải rồi, mình cũng đã từng có một thời tuổi thơ vui tươi như thế... Mình cũng có cả khung trời kỷ niệm lung linh để nhìn về, vậy thì có sao phải buồn cơ chứ. Chợt nhận ra, trên khuôn mặt tôi khẽ nhẹ một nụ cười.

Nhiều khi tôi bật khóc, thấy mọi thứ chông chênh, ngả nghiêng... thấy cả bức tường khó khăn đổ ập trước mắt, chắn ngang lối đi, tôi thực sự muốn ngã gục. Nhờ có những tác phẩm dễ thương, nhẹ nhàng của bác, tôi thấy mình phần nào lấy lại được thăng bằng. Tôi đọc *Bong bóng lên trời*, để biết rằng ngoài kia còn có bao nhiêu số phận nghèo khổ, bao nhiêu con người phải chịu những đau đớn nghiệt ngã, vậy mà họ vẫn sống tốt, vẫn vươn lên... vậy có sao mình chỉ vì những thử thách chông gai nhỏ mà đầu hàng, bỏ cuộc? Tôi đọc *Bàn có năm chỗ ngồi*, để thấy khâm phục biết bao Bảy – cậu bé bị dị tật ở chân, gia cảnh khó khăn, vậy mà cậu vẫn học giỏi, vẫn luôn lí lắc vui cười... Những nhân vật trong truyện của bác, đâu nằm im lìm dưới từng

câu chữ! Họ sống dậy, và dạy tôi biết bao điều ý nghĩa về cuộc sống. Cảm ơn bác nhiều lắm – người thổi mát tâm hồn bao độc giả - người gieo vào lòng độc giả những mầm xanh tin yêu cuộc đời.

Tôi chưa có cơ hội gặp bác lần nào, nhưng hè này nếu bác ra Hà Nội ký sách, tôi nhất định sẽ tìm gặp bác... Chắc chắn rồi, tôi sẽ thấy một gương mặt phúc hậu với nụ cười tươi rói thân thiện... Để biết rằng dù thế nào đi nữa, tôi luôn có bác – người đồng hành với tuổi thơ và sự trưởng thành của tôi.

NGUYỄN THU HÒA
(Hà Nội)

Con bé thích “mượn chú Anh”

Hơn mười năm trước quê tôi ở rất nghèo. Nghèo lắm! Chỉ là vùng đất ngoại ô của cái thành phố đầy nhộn nhịp xa hoa, vì thế với trẻ con ở đây, truyện là một món quà vô cùng xa xỉ. Nắng, gió, đất phèn bám lấy cuộc sống con người từng ngày. Ước mơ cơm áo còn chưa tròn thì nào ai dám mơ đến con chữ?

Mỗi năm bọn trẻ chúng tôi chỉ mong hè đến. Hè đến cũng là lúc những anh chị chiến sĩ tình nguyện Mùa hè xanh cũng về. Họ về mang con chữ về cho chúng tôi. Niềm vui không sao nói hết khi các anh chị cho chúng tôi những món quà mà trong mắt tôi lúc ấy là tất cả những gì đẹp đẽ nhất.

Những phần thưởng khuyến khích chúng tôi học tập, ôn luyện cho năm học mới.

Còn nhớ hôm đó khi các anh chị phát quà cho từng đứa xong còn kèm theo một thùng truyện to: mỗi đứa nhận quà xong sẽ được thêm hai cuốn truyện nữa. Hôm đó tôi bệnh nên gần trưa mới đến được chỗ các anh chị. Đến nơi, quà cũng gần hết, các bạn cũng đã chọn truyện cho mình xong. Trong thùng lúc này còn toàn là những cuốn truyện “đầy chữ” (ngôn ngữ của tôi lúc đó). Mấy anh chị “cô giáo” dễ dàng mãi tôi mới thôi ầm ỨC. Chị “cô giáo” lấy từ trong thùng truyện ra cuốn *Tấm huy chương vàng*, một tập trong bộ truyện *Kính vạn hoa* và nói “Với anh chị, em luôn là một tấm huy chương vàng ở đây!”. Thế là tôi “quen” chú Ánh từ dạo ấy.

Nâng niu cuốn truyện nhỏ màu tím mãi chỉ sợ mấy trang sách sắp sửa đứt rời lại lia nhau đột ngột thì uống quá. Dạo ấy tôi thuộc lòng cả cuốn truyện rồi mà vẫn thích đọc đi đọc lại. Những lúc rảnh rỗi tôi lại chạy qua nơi mấy anh chị “đóng quân” tìm cách “mượn chú Ánh”. Dần dà mấy anh chị cũng đùa gọi tôi là “con bé thích mượn chú Ánh”. Vậy là mỗi năm hè về tôi đều mong ngóng màu áo xanh để được “gần chú Ánh” hơn chút nữa. *Kính vạn hoa, Trại hoa vàng, Những chàng trai*

xấu tính, Bàn có năm chỗ ngồi, Bô câu không đưa thư...tủ sách của tôi ngày càng đầy lên và tôi xem đó là cả một công trình của mình. Nhớ có lần anh trai tôi mượn truyện chú Ánh đem lên đơn vị đọc xong làm mất, tôi khóc và giận anh mấy ngày trời.

Sau này lên cấp hai, tôi may mắn quen được một chị đi chiến dịch Mùa hè xanh khi chị ở nhà tôi. Biết được tôi “yêu” chú Ánh, khi về lại Sài Gòn, chị lên mạng phôtô từng truyện của chú gửi bưu điện về cho tôi. Không thể nói hết niềm vui của tôi ngày ấy. Tôi đem những xấp giấy A4 chi chít chữ đóng lại thành cuốn, dán keo cẩn thận, trang trí nhiều màu sắc rồi xếp chúng vào... tủ áo (để phòng ăn trộm!!!). Đến tận bây giờ, mỗi lần tôi đến nhà chơi, chị vẫn ân cần hỏi thăm cái sở thích đó của tôi, vẫn nhắc nhở tôi khi chú sắp ra tác phẩm mới. Bây giờ khi đã trưởng thành, đi nhiều, va vấp nhiều và tất nhiên đã gặp được “thằng quý nhỏ” của mình rồi mà sao vẫn thấy chút gì đó hồn nhiên, lung linh lắm về giấc mơ ngày xưa có chú Ánh. Hi vọng rằng thế hệ trẻ ngày sau, ngày sau nữa vẫn luôn dành cho chú - “mối tình đầu” của tôi - một tình yêu vững bền như thế!

BÌNH YÊN

(yensanaly.tcs@gmail.com)

Đọc truyện chú, tôi thấy mình bé lại

Đã bao lâu rồi tôi không còn nhớ rõ, những quyển *Kính vạn hoa* bìa tím với lớp giấy ngà vàng đã xuất hiện trong tủ sách nhà tôi. Ngày đó, tôi chẳng quan tâm chúng là của ai, chúng từ đâu đến, chỉ đơn giản là tò mò rồi lật giở từng trang mà đọc, mà khám phá, bởi một lí do rất buồn cười và rất trẻ con rằng, tôi cũng có một cái kính vạn hoa.

Với một đứa trẻ con của cái thời những năm 199x, kính vạn hoa là một món đồ chơi rất độc đáo và kì lạ, thậm chí vô cùng tuyệt diệu khi mà mỗi lần ghé mắt soi vào đó, một thế giới lung linh đầy màu sắc lại hiện ra và biến đổi “khôn lường”. Chỉ

cần một cái lắc nhẹ, cả một khung trời rục rờ với vô số điều thú vị lại hiện ra. Tôi mê mẩn trong thế giới của kính vạn hoa, và vì vậy khi bắt gặp những cuốn truyện với cái tên thật lạ, tôi đã không giấu được sự háo hức.

Tôi biết truyện Nguyễn Nhật Ánh từ đó!

Mỗi tập truyện quả đúng như một ống kính vạn hoa. Tôi được gặp gỡ những người bạn dễ thương như Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh. Tôi được cùng họ phiêu lưu trong những chuyến hành trình mới lạ. Tôi được đặt chân đến những miền xa chưa từng biết bao giờ. Mà có phải cứ đi nhiều, chơi nhiều mới biết, mới vui đâu! Ngồi một chỗ và “ngấu nghiến” *Kính vạn hoa*, tôi tưởng chừng như mình là đứa trẻ biết nhiều nhất trên thế giới. Tôi ước ao một tình bạn đẹp đẽ và hồn nhiên như trong truyện, và rồi chính những cuốn truyện ấy đã giúp tôi tin cuộc sống này hơn, tin vào những người bạn thực sự, tin vào lòng nhân ái, sự vị tha và tình thương giữa người với người.

Bẵng đi một thời gian, *Kính vạn hoa* bị tôi lãng quên bởi sự vô tư của một đứa trẻ còn đang độ ham chơi. Cho đến một ngày của một năm nào đó, khi tôi đã đủ độ trầm tư và chín chắn trong

suy nghĩ của một cô bé tuổi mới lớn, tôi lại tình cờ tìm thấy trong tủ sách của ba tôi cuốn *Còn chút gì để nhớ* với trang bìa màu tím nhạt, đằng sau là chân dung nhà văn và những dòng chữ ghi lại một đoạn trong cuốn truyện. Tôi chợt reo lên bất ngờ bởi một phát hiện mới lạ, thì ra nhà văn gắn với những câu chuyện tuổi thơ tôi lại là một người xứ Quảng, một người đồng hương.

Thế rồi tôi chìm đắm trong câu chuyện bi hài của chàng trai “nhà quê lên tỉnh” là Chương. Ngày ấy, tôi không hiểu rõ lắm cái lí do mà Quỳnh vin vào để chia tay Chương, nhưng tôi có thể cảm nhận rõ sự hoang mang và cảm giác buồn bã, thất vọng đang diễn ra trong tâm hồn của người con trai trẻ. Đôi lúc tôi thoáng nghĩ, có phải những người từng trải qua cảm giác ấy thì mới có thể viết nên được những trang văn đầy xúc cảm như vậy? Phải chăng nhân vật Chương trong truyện cũng có một tâm hồn hao hao giống chú Ánh ngoài đời? Dù chỉ là đọc trên trang giấy, nhưng tôi đau như chính mình đang đứng ở đó mà nghe tin báo Trâm đã hi sinh. Tuy bất ngờ nhưng với văn Nguyễn Nhật Ánh, mọi thứ được miêu tả rất tự nhiên như mọi chuyện đang diễn ra ở ngoài đời thực.

Từ đó, tôi quan tâm nhiều hơn đến những tác phẩm của nhà văn tài ba này. Tuy đã ở ngưỡng trung niên nhưng cái cách mà Nguyễn Nhật Ánh đi vào tâm hồn những người trẻ thật gần gũi và đáng yêu biết chừng nào, tưởng như chính nhà văn đang trong độ tuổi ấy. Có những câu chuyện, Nguyễn Nhật Ánh để lại trong lòng người đọc những vấn vương, suy nghĩ không dứt về tình yêu như *Những cô em gái*, cũng có khi đó là nỗi trăn trở về cuộc sống, về tình người như trong *Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh*, nhưng tuyệt nhiên, nhìn vào nét mặt chú, tôi lại thấy hiện lên trên hết là nét trẻ trung và phúc hậu của một người luôn dùng ngòi bút để “viết cho những ai từng là trẻ em” chứ không hề là vẻ trầm tư già nua của một người luôn ngày đêm cực khổ suy nghĩ để cho ra đời những cuốn sách. Có lẽ, chính vì sự chân thật và trái tim thiết tha của mình mà cho đến bây giờ, những tác phẩm của Nguyễn Nhật Ánh vẫn luôn được mọi người đón nhận nhiệt thành.

Tôi bây giờ hai mươi, suy nghĩ lớn hơn, thực tế hóa cuộc sống hơn, nhưng những câu chuyện của Nguyễn Nhật Ánh thì vẫn còn mãi đó - dịu êm, nhẹ nhàng và đầy ắp tiếng cười như chính

tuổi thơ vậy. Ngăn sách nhà tôi dày hơn, tài liệu học tập nhiều hơn, nhưng với truyện của chú, tôi vẫn luôn dành riêng một ngăn để cất giữ, để tiện đem ra đọc đi đọc lại mỗi khi cảm thấy bị áp lực trước cuộc sống xô bồ. Đọc truyện chú, tôi thấy mình bé lại. Từng câu chuyện, từng câu chữ vẫn cứ nhẹ nhàng và tự nhiên như chính cái cách tôi hay chạm vào những thứ thường ngày. Tôi nghĩ, mình có duyên với truyện Nguyễn Nhật Ánh. Chừng nào chú còn viết tiếp, chừng ấy, một độc giả hai mươi tuổi là tôi bây giờ (hoặc có thể già hơn trong những năm sau này) vẫn sẵn sàng bé lại để được đắm mình trong những trang viết hồn nhiên, vô âu vô lo như thế...

NGUYỄN ĐỨC THẢO VY
(Đà Nẵng)

*Truyện của chú
có một sức hút kỳ lạ
không thể cưỡng nổi*

Cũng như bao đứa con trai khác, tôi vốn không ham đọc sách, nhất là thể loại truyện chữ, chỉ lật vài trang là đã thấy hai mi mắt nặng trĩu, ấy vậy mà bọn con gái lại tối ngày cầm cúi đọc, sao mà hay thế nhỉ? Nhưng quả là “người tính không bằng trời tính”, một lần vô tình cầm cuốn truyện của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh, chả biết tự lúc nào tôi đã bị cuốn vào nó, và từ đó tìm đọc cả bộ truyện của ông. Mỗi câu chuyện – mỗi hình mỗi vẻ, mỗi sắc thái, tất cả đều để lại trong tôi bao cảm xúc cũng như bao kỷ niệm khó quên.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, cũng đã hơn bốn năm kể từ ngày đầu tiên tôi “bắt gặp” cuốn truyện ấy, từ thuở tôi còn là thằng nhóc cấp ba cho tới bây giờ, khi đã trở thành một sinh viên đại học, niềm thích thú của tôi dành cho những câu chuyện của Nguyễn Nhật Ánh vẫn vẹn nguyên tròn đầy như ngày đầu tiên. Truyện của “chú Ánh” luôn mang trên mình một chất riêng, đặc biệt, khiến ta chỉ cần đọc vài trang là đã có thể nhận ra ngay, đó chính là vẻ dung dị, mộc mạc với những ngôn từ gần gũi, dễ hiểu, không cao sang, không cầu kỳ nhưng bên dưới những con chữ tưởng chừng như đơn sơ đó lại toát ra một sức hút kì lạ, không thể cưỡng lại, vô cùng lôi cuốn.

Cứ mỗi cuốn truyện của Nguyễn Nhật Ánh mở ra, là trước mắt tôi như hiện ra một khung cảnh sinh động, từng con chữ như đưa bước chân tôi vào thế giới chứa đựng đầy đủ những hỉ nộ ái ố, lúc vui, lúc lại trầm lắng êm ả, lại có những lúc nghe tiếng buồn vang vọng đến nao lòng. Điều mà tôi yêu thích nhất ở những câu chuyện của “chú Ánh” đó là cái vẻ muôn hình vạn trạng, mỗi câu chuyện đều toát lên một thần thái riêng của nó, ngôn từ lại vô cùng sinh động, cứ như những nhân

vật, khung cảnh đều đang diễn ra ngay trước mắt. Bên cạnh đó, điều làm tôi tâm đắc không kém, là đôi khi tôi như bắt gặp hình ảnh của chính mình đang phản chiếu trong những dòng chữ ấy. Đây là *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*, “chiếc vé” đưa tôi đến với thế giới nhiều màu sắc của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh. Tôi còn nhớ mình đã ngấu nghiến nó một cách đầy say mê thỏa mãn như thế nào. Lần đầu tiên tôi đọc một cuốn truyện, cũng là lần đầu tiên tôi thức cả đêm để đọc cho bằng hết. Từng con chữ nhảy múa trên trang giấy như một chiếc chìa khóa đặc biệt, làm bật mở vùng ký ức tuổi thơ đã bám bụi trong tôi, này là những cu Mùi, Hải cò, Tún, Tí sún cũng hết như tôi cùng chúng bạn ngày ấy. Bánh xe thời gian như quay vòng trở lại, tôi lại là tôi của thuở ngây ngô hôm nào. Tôi vốn chả bao giờ chịu ngủ trưa, hết như cu Mùi, nhưng cu Mùi có khi còn “ngoan” hơn, bởi tôi chỉ đợi mẹ chìm vào giấc ngủ là lại ba chân bốn cẳng chuồn ra ngoài để “cắm đầu” đám con nít loi nhoi đi nghịch phá làng xóm, rồi thả diều, rồi bắn chim, rồi lại còn cái trò đào hố đất, đổ nước đầy vô rồi lấp lại, cảm thấy một niềm vui sướng thỏa mãn dần vun lên trong lồng ngực.

Cho tới bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao hồi đó mình làm vậy, nhưng có lẽ như Nguyễn Nhật Ánh đã viết “Chẳng qua so với người lớn, trẻ con sống trong một bầu khí quyền khác và dưới một thứ ánh sáng khác. Ở đó, bọn trẻ tiếp cận thế giới theo cách của chúng, nghĩa là chúng không nhìn mọi thứ chung quanh dưới khía cạnh sử dụng. Đó là điểm khác biệt căn bản giữa trẻ con và người lớn.” Tuổi thơ quả là một thế giới tuyệt vời đối với tôi và có lẽ đối với tất cả mọi người.

Không chỉ thân thuộc với tuổi thơ mà những tác phẩm của “chú Ánh” còn mở ra trước mắt người đọc những tâm tư, những câu chuyện tưởng chừng như bình thường nhưng dưới ngòi bút tài hoa đó lại khoác lên mình một vẻ quá đỗi thân thương ngộ nghĩnh. Tôi như bắt gặp mình trong những câu chuyện về lứa tuổi học trò như *Bàn có năm chỗ ngồi*, *Cô gái đến từ hôm qua*, *Hoa hồng xứ khác*, *Nữ sinh...* Những phút giây của đời học sinh chợt ứa về như dòng nước, là đám bạn chí cốt ngày ngày đùa giỡn, đá banh đánh cầu, này là bọn con gái suốt ngày chí chèo tùm năm tùm bảy, hí hửng bên những túi cóc ổi mía ghim, bình thường thì ưa bắt nạt con trai tụi tôi nhưng khi có con gái hay con côn trùng bay

qua là lại la lên hốt hoảng, trông vừa đáng ghét lại vừa... dễ thương! Nhớ nhất là những phút giây khi trái tim bỗng lạc nhịp vì hình bóng một ai đó, mới biết thế nào là thương, thế nào là nhớ, thế nào là tình cảm rung động đầu đời, một thứ tình cảm trong sáng, nhẹ nhàng mà lại khó quên. Một thời đáng nhớ đọng đầy biết bao kỉ niệm.

Mỗi lần đọc truyện của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh, tâm hồn tôi trở nên vui vẻ, thích thú; chỉ là những câu chữ giản dị nhưng mỗi lần đọc lên, tôi lại có cảm tưởng như chính nhân vật đang ngồi tâm tình cùng mình, rủ rỉ những buồn vui, hi vọng ái ố, cảm giác vô cùng gần gũi, sinh động cũng từ đây mà có. Điều đặc biệt ở chỗ, những tác phẩm của “chú Ánh” đọc lên tuy có vẻ mộc mạc chân phương gần gũi nhưng lại ẩn chứa bao lớp nghĩa bên dưới khiến ta không thể đọc lướt, mà phải nghiền ngẫm, cảm nhận từng câu chữ thì mới có thể nhận ra cái ẩn ý mà tác giả muốn gửi gắm, đôi khi chỉ là một vài câu tưởng chừng như băng quơ nhưng lại đọng đầy ý nghĩa: “Tình yêu là một cuộc rượt bắt nhưng trong nhiều trường hợp ta cố rượt theo người này nhưng rốt cuộc lại bắt được người khác, con à.” (*Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*).

Đọc và nghiền ngẫm những câu chuyện mà nhà văn Nguyễn Nhật Ánh “thủ thi”, tôi không những được sống lại với những giây phút tuyệt đẹp của cuộc đời tưởng như chẳng bao giờ trở lại mà còn chiêm nghiệm được nhiều bài học về cách sống, cách đối nhân xử thế giữa con người với nhau. Cái lối viết giản dị mà tài hoa ấy đã mê hoặc tôi, trở thành một đam mê trong tôi - một niềm đam mê tuyệt vời!

NGUYỄN ANH TUẤN
(TP.HCM)

*Tác phẩm của chú đã
giúp tôi vượt qua giai đoạn
đen tối nhất của cuộc đời*

Tôi rất xin lỗi nếu bài viết này có thể bị loại vì vi phạm quy chế cuộc thi nhưng hôm nay, trong thời điểm tôi rất buồn chán và thất vọng về cuộc sống thì đọc được thông tin về cuộc thi, tôi không kiềm chế được nên mới viết những dòng này. Vì thế, cứ coi như đây là những dòng tôi tâm sự cùng chú Ánh. Giống như cách đây mười sáu năm, lúc ấy tôi mười tám tuổi, đã say mê đến mức ngơ ngẩn khi đọc truyện của chú, đã bị những trận đòn thừa sống thiếu chết của bố khi ăn cắp tiền của mẹ đi mua truyện của chú.

Còn chút gì để nhớ, Mắt biếc, Đi qua hoa cúc, Bỏ câu không đưa thư... còn rất nhiều truyện nữa mà tôi không nhớ hết tên, chỉ biết là nhờ những cuốn truyện này mà tôi có đủ dũng cảm cũng như hy vọng, cố gắng thay đổi cuộc sống của mình. Nó làm một thằng con trai mười sáu, mười bảy tuổi đầu như tôi khi ấy thấy cuộc sống còn rất nhiều ý nghĩa.

Thời điểm ấy, cuộc sống của tôi tương đối tệ. Bố mẹ tôi làm thương nghiệp. Trong cái năm 1997, 1998 ấy có thể nói là tương đối có tiền. Nhưng vì mãi làm ăn nên bố mẹ tôi gần như chẳng để ý đến việc học hành của con cái.

Lúc ấy tôi như bao trẻ con khác, mãi ăn, mãi chơi... nên học rất dốt. Lên lớp chín, vì dốt quá nên thi trượt cấp ba. Bố tôi không nói lời nào, lôi tôi ra đánh cho một trận và nói: “Tại sao mày ngu thế”.

Bố tôi là một người gia trưởng. Ông học giỏi. Tốt nghiệp Đại học Thương mại, làm đến Phó Giám đốc công ty Thương nghiệp. Nhưng về sau tôi mới biết, ông có việc bất mãn nên bỏ về quê. Từ đấy ông ghét chuyện xã hội và chuyện học hành.

Lúc ấy tôi chả biết gì cả. Chỉ im lặng. Chịu đòn...

Sau trận đòn ấy, bố mua 200 con gà Tam Hoàng và 4 con lợn. Tất cả cộng với tôi dồn hết vào căn nhà cấp bốn và nói: “Loại như mày thì ở nhà mà nuôi gà nuôi lợn thôi con ạ... Học làm gì...”.

Lúc ấy tôi cũng chẳng nói gì, và cũng không biết nói gì cả.

Ngày ngày, tôi nuôi gà, nuôi lợn và... đọc truyện của chú.

Bây giờ, ngoài ba mươi tuổi rồi tôi vẫn nhớ như in lần đầu tiên đọc truyện của chú. Cảm giác khó diễn tả khi đọc truyện *Còn chút gì để nhớ*. Lúc đọc xong truyện ấy tôi đã khóc. Một thằng con trai mười tám tuổi, chưa hiểu đời, chưa biết chuyện tình cảm khi đọc đến đoạn nhân vật Trâm gửi lá thư cho Chương, tôi ngồi khóc. Nhân vật Chương khóc thì nước mắt của tôi cũng rơi ướt hết cả mấy trang truyện.

Lúc ấy, tôi chưa hiểu nhân vật là hư cấu. Đối với tôi, nhân vật trong truyện của chú là thật, vì thế tôi khóc...

Đọc xong truyện ấy, tôi dùng hết tiền để dành mua truyện của chú. Tôi nhớ thời điểm ấy, cứ thứ năm là có truyện của chú. Nhà tôi cách thành phố

20km. Cứ thứ năm là tôi đạp xe vào thành phố. Vội vàng vào hiệu sách rồi lại vội vàng đạp xe về. Sợ bố tôi biết.

Trong thời gian ấy, đối với tôi ngày thứ năm là ngày quan trọng nhất. Cho dù quên cho gà, lợn ăn, cho dù có sợ những trận đòn của bố thì tôi vẫn phải mua bằng được truyện của chú. Hết tiền mua truyện, tôi lại lấy cấp tiền của mẹ. Nhà tôi bán hàng, tiền để trong ngăn kéo, mỗi ngày tôi lấy một nghìn, một tuần là mua được một quyển. Tôi nhớ lúc ấy một cuốn truyện có giá năm nghìn.

Mua truyện về, tôi phải giấu thật kĩ, đợi nửa đêm thắp một cái nến vào trong tủ quần áo, mở cửa tủ he hé rồi thò đầu vào đọc. Nhiều hôm, trời mùa hè, đọc được mấy trang lại thò đầu ra để lau cái đầu ướt đầm mồ hôi. Có mấy lần đang đọc truyện, bố tôi bắt gặp, xé hết và cho tôi một trận đòn...

Từ khi đọc truyện của chú, tôi lại muốn đi học, muốn giống như những nhân vật trong truyện, được cấp sách tới trường, được yêu đương, được vui đùa... chứ không muốn mãi mãi ở nhà nuôi gà, nuôi lợn...

Cũng vì những nhân vật, những miêu tả về cuộc

sống trường học trong truyện của chú, tôi đã can đảm phản kháng với bố tôi để xin đi học. Nhờ quyết định ấy, sau trận đòn thừa sống thiếu chết của bố và những giọt nước mắt của mẹ, cuối cùng tôi cũng được đi học.

Hai năm học bổ túc văn hóa, là hai năm hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi. Ở đây, tôi đã có những kỉ niệm không bao giờ quên trong cuộc đời.

Hai mươi tuổi, tôi tốt nghiệp. Truyện của chú lúc nào cũng được tôi mang theo bên người trong những năm đi học. Lúc buồn, lúc vui, lúc chán nản...

Truyện của chú đã đặt những bước đầu tiên trên đường đời của tôi. Đến bây giờ, mỗi khi nhớ lại tôi cảm thấy mình may mắn vì những năm tháng đó được đọc những tác phẩm của chú. Vì những tác phẩm ấy đã giúp tôi vượt qua được giai đoạn đen tối nhất của cuộc đời.

Nếu không có những cuốn truyện của chú, có lẽ giờ đây tôi là một người yên phận, không học hành, cả đời chỉ biết đến những con gà, con lợn và giá cả hàng hóa của miền quê nghèo mà thôi...

Nhờ những câu chuyện của chú, tôi đã vượt qua được chính mình.

Những lời tôi viết bây giờ là những lời tận đáy lòng. Có lẽ chẳng ai có thể biết được cả. Vì nó đã qua lâu lắm rồi. Nhưng tôi không thể quên được.

Tôi hy vọng có một ngày nào đó được đứng trước mặt chú và nói với chú rằng: “Chú Ánh ơi! Cháu cảm ơn chú nhiều lắm”...

LÊ MẠNH TÂN
(Hà Nội)

Nguyễn Nhật Ánh

và... ba đứa tôi

Ngày... tháng... năm 2011

Lớp mình sao mà có con nhỏ tóc dài ghê ta? Dài mà lại còn đen nhánh nữa. Ganh tị quá đi à! Có điều sao mình thấy nó không chơi với ai vậy ta, nói chuyện xã giao thì có, lạ quá! Chắc tại người ta cũng thấy nó đáng ghét như mình.

Ngày... tháng... năm 2011

Hôm nay trả cho lớp trưởng cuốn *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ* mà lòng không muốn tí nào, muốn sở hữu luôn thôi. Phải nhịn ăn sáng kiếm mua mới được. Công nhận tiếc thiệt á. Nghe cô giáo Văn giới thiệu sách của chú Nguyễn Nhật

Ánh lâu rồi mà giờ mới đọc cuốn đầu tiên, mê mết thật. Biết sớm đọc lâu rồi.

Ngày... tháng... năm 2011

Tự nhiên bây giờ mình với con Hằng lại chơi với nhỏ tóc dài. Tên của nó là Hân, có tiếp xúc thì mới biết, không đáng ghét như mình nghĩ. Cũng có chút thú vị, ngẫm nghĩ nó cũng hơi “điên” giống mình.

Ngày... tháng... năm 2011

Ba đứa ngồi nói chuyện giỡn như điên, toàn chuyện trên trời dưới đất, chọc phá người khác. Tự nhiên mình liên tưởng tới ba nhân vật trong truyện *Nữ sinh*. Tối học bài xong cũng 9 giờ, lôi cuốn *Nữ sinh* ra đọc lại. Nhỏ Hân nói là nó thích cuốn này nhất, mình không đồng ý tí nào, thích cuốn *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ* hơn. Nhưng dù sao, sách của chú Ánh là thích hết. Ngồi đọc ngẫu nhiên, hậu quả là bị má la một trận toí bời. Nội dung chủ yếu là: “Con biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Đeo hai cái đít chai còn chưa chịu, muốn mù luôn hả?”. Buồn ghê, ôm sách chạy vô phòng, từ từ luyện tiếp.

Ngày... tháng... năm 2011

Hôm nay xuất bản *Lá nằm trong lá*, mà ở ngoại thành như vậy, biết mua ở đâu bây giờ? Buồn quá!

Ngày... tháng... năm 2011

Đi Fahasa với Hai mà *Lá nằm trong lá* hết mất tiêu rồi, Hai không chờ đi nhà sách khác kiếm, ôm cục tức lẫn túi đi về. Mượn cuốn báo của nhỏ bạn đọc chương đầu cho đỡ ghiền. Mình khao khát có *Lá nằm trong lá*. Cả bộ *Kính vạn hoa* nữa, coi phim không đã mắt.

Ngày... tháng... năm 2012

- Tặng mày nè, quà sinh nhật muộn.

Hai tuần sau ngày sinh nhật, nhỏ Hân tặng quà cho mình, cái gì mà như cuốn sổ vậy ta?

- Tao mở à ghen!

- Ủ, mở đi!

Từng lớp giấy gói quà được mở ra, cái gì đó vàng vàng hiện lên. *Lá nằm trong lá*!

- Tao thương mày quá Hân ơi!

- Hehehe.

Vậy là mình đã có trong tay cuốn sách mới của chú Ánh.

Ngày... tháng... năm 2012

Có người hứa sẽ mua cho mình đủ bộ của chú Ánh, nhưng sao bây giờ vẫn chưa thấy nhỉ? Tự mua thôi!

Ngày... tháng... năm 2012

Mấy đứa bạn thấy chín cuốn sách tác giả Nguyễn Nhật Ánh mình để trên kệ thì ghen tị xuýt xoa. Có thấm tháp gì đâu mà mê. Tụi nó mê nhưng mình thấy buồn, không đủ bộ.

Ngày... tháng... năm 2012

Bị má la một trận, tức quá. Chợt nhớ tới phiên tòa xét xử bố mẹ trong *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*, ngồi cười một mình thay vì khóc hỏi tại sao bất công như vậy. Đắc chí, huyền thuyên kể cho Hai nghe nội dung sách kèm theo khuyến cáo “Hai đọc đi, không đọc phí”.

Ngày... tháng... năm 2012

Vô nhà sách Minh Khai, tay cầm cuốn *Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ* vuốt vuốt rồi lại bỏ xuống kệ, hện mày díp khác vậy. Về tới nhà nằm vật xuống giường, ức chế quá đi! Phải chi mình có

tiền. Quan niệm của mình là tiền không phải thứ tất yếu trong cuộc sống, nhưng bây giờ mới thấy tiền quan trọng nhường nào. Lên mạng đọc cũng được đó, nhưng thích cầm cuốn sách trong tay hơn, cái cảm giác sở hữu vui thích lắm.

Ngày... tháng... năm 2012

Ngồi đọc *Chuyện cổ tích dành cho người lớn* xong, trầm ngâm suy nghĩ. Cứ nhỏ như cu Mùi, Hải cò, Tí sún, Tùn thì vui biết bao nhiêu. Mình cũng chẳng muốn thành người lớn làm gì. Lo nghĩ nhiều thứ lắm. Đọc rồi nên thấy đó!

Ngày... tháng... năm 2013

Nhiều quá, quáng mắt mất thôi. Thôi thì mua cuốn *Bồ câu không đưa thư*. Sao cuộc sống của mình bình lặng quá ta, sao không có ai đó “cưa” nhỏ Hân hay Hằng gì đi, cho mình ăn ké, giống chuyện của Xuyến, Thục, Cúc Hương vậy á!

Ngày... tháng... năm 2013

Nhỏ Hân nói mình là lớn rồi còn đi đọc sách Nguyễn Nhật Ánh, sắp lên 12 rồi chớ bé bỏng gì. Lớn rồi thì có sao, ai cấm ai cản đâu. Đọc sách chú

Ánh mới thấy được những gì bình dị nhất trong cuộc sống, những gì mà trong nhịp sống hối hả từng ngày ta đã vô tình quên đi. Trong cảm nhận của mình: *Bàn có năm chỗ ngồi* - mình thấy được một tình bạn trong sáng, sẵn sàng chia sẻ với nhau; *Bồ câu không đưa thư* - là sự tình nghịch, quây phá của thời áo trắng; *Bong bóng lên trời* - là ước mơ tưởng chừng như rất đơn giản của cô bé bán bong bóng Tài Khôn, khát khao đỡ bớt gánh nặng trên vai mẹ của nhân vật Thường; *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ* - chuyến tàu tốc hành trở về với kỉ niệm êm đẹp thời bé tí; *Lá nằm trong lá* - những trò ma mãnh, và những rung động trẻ con của tuổi mới lớn... Rất, rất nhiều cảm xúc khác nhau được khơi lên khi đọc truyện của chú Ánh. Qua những trang sách, mình thấy được tình người, tình bè bạn. Sách của chú không cần phải có đầu óc cao siêu, đơn giản dễ hiểu nhưng lắng đọng trong đầu nhiều thứ phải suy nghĩ...

NGÔ NGỌC PHƯƠNG THẢO
(TP.HCM)

Có một nụ cười mang tên bác Ánh

Tuổi thơ của mỗi người đều in đậm bao dấu ấn khó phai về những kỷ niệm, những cuốn truyện tranh nhiều hình ảnh ngộ nghĩnh và tôi tin rằng, có rất nhiều tuổi thơ được gắn liền với một cái tên: Nguyễn Nhật Ánh. Tôi không biết mình đã đọc truyện của Nguyễn Nhật Ánh từ lúc nào, và từ bao giờ những trang viết ấy đã cất giữ rất nhiều hoài niệm khi tôi nhớ về tuổi thơ của mình, và ngay cả tên tác giả tôi cũng đã quen gọi bằng hai từ thân thương: bác Ánh.

Ngày còn học tiểu học, tôi và thằng bạn gần nhà chẳng ưa nhau cho lắm, ngồi chơi chung một hồi là thế nào cũng sinh chuyện gây lộn. Một buổi trưa,

mấy đứa rủ nhau chạy ra bãi đất trống đầu xóm chơi mà không thấy hấn, tôi chạy vào nhà gọi thì thấy hấn đang ngồi bên cửa sổ, trên tay cầm quyển sách khá chăm chú. Tò mò, tôi hỏi hấn đọc sách gì thì hấn chìa bìa sách ra, là cuốn truyện nhỏ có tên *Kính vạn hoa*, tôi hỏi có hay hơn mấy trò ngoài bãi không thì hấn xì một tiếng mà không thèm để ý gì đến tôi, ung dung đọc tiếp. Tôi không ngờ một tên chúa trùm trong các trò chơi hôm nay lại ngoan ngoãn ngồi đọc sách, vậy là tôi hỏi xem nội dung sách ra sao, rồi tỏ ý... hỏi mượn. Hấn đồng ý với điều kiện tôi phải có gì đền đáp lại, vậy là mất toi hai bắp ngô luộc, tôi tiếc hùi hụi. Nhưng niềm luyến tiếc của tôi chẳng kéo dài được bao lâu khi những nhân vật của cuốn truyện bắt đầu ẩn hiện trong trí tưởng tượng của tôi, khiến tôi vừa đọc vừa cười khúc khích. Đọc được nửa cuốn thì hấn đã qua nhà gọi í ới, tôi nghĩ là do hấn... thèm ngô, nhưng thực ra không phải, hấn giục tôi đọc nhanh để mẹ hấn còn mang lên thư viện trường để trả, lúc này tôi nhận ra rằng có mẹ làm giáo viên thiệt là sung sướng.

Những ngày sau tôi phải nhịn tiền quà sáng, đợi hấn đọc xong những cuốn truyện hấp dẫn thì hối

lộ cho hần món gì đó và lại được cùng Quý ròm, Hạnh, Long phiêu lưu vào những hành trình mới, cười nắc nẻ với những trò tình nghịch đáng yêu ấy mà một khi đã đọc thì không thể dứt ra được. Có lần hần giục tôi phải đọc nhanh để mẹ hần đem trả, tối đó tôi phải thức đọc cho xong, vừa đọc vừa trùm chần cười khúc khích vì sợ mẹ mắng, đó là những phút giây ngọt ngào nhất của tuổi thơ tôi. Rồi một ngày tôi chợt nhận ra rằng, tôi và thằng bạn đã không còn cãi nhau nữa mà thay vào đó là những thảo luận thật thú vị về những cuốn sách chúng tôi đã đọc.

Tuổi thơ của tôi cứ trôi qua trên những trang viết giòn tan tiếng cười ấy, nhưng rồi con người ta phải lớn lên, phải bắt đầu chăm lo đến bài vở để thấy những kỳ thi quan trọng thế nào, để đạt được những gì mình mơ ước. Ngày tháng trôi nhanh, tôi cùng thằng bạn bước vào đại học với những lo toan của riêng mình, chúng tôi không còn những buổi ngồi thả hồn vào những cuộc phiêu lưu nữa. Và trong những câu chuyện tưởng tượng của chúng tôi, hần cũng không nằng nặc đòi làm Quý ròm nữa, tôi cũng thôi mơ mộng, mặc dù mỗi đứa đều chất chứa một nỗi buồn riêng nhưng chúng tôi

biết, đó là những ngày tháng tuyệt vời. Thời gian qua nhanh, sự trưởng thành đôi khi làm những điều ngọt ngào thời bé dường như bị trôi vào quên lãng, và có lẽ tôi sẽ mãi cô đơn trong những tháng ngày sinh viên xa nhà, tuổi thơ của tôi sẽ mãi trôi vào quá khứ mà không có giây phút nào tôi quay lại ngắm nhìn nếu không có một buổi chiều, tôi tình cờ đi qua một tiệm sách cũ.

Ngày còn là sinh viên ở Hà Nội, một nơi xa nhà hơn 1.000km, mùa đông lạnh thấu xương thì không có nỗi cô đơn nào lớn hơn nữa. Chẳng biết làm gì vào thời gian rảnh, buổi chiều tôi thường lang thang trên những con phố dài, gặm nhấm nỗi buồn của một sinh viên xa nhà. Chiều hôm ấy, trời bất chợt đổ mưa, tôi chạy vào một tiệm sách cũ đứng trú. Mưa rả rích rất lâu, tôi tìm sách tính đọc giết thời gian và sung sướng reo lên khi thấy một chồng truyện của Nguyễn Nhật Ánh. Lúc đó dường như thời gian được quay ngược trở lại để tôi nhìn thấy tuổi thơ của mình ẩn hiện, tôi tìm hết trong tiệm xem còn cuốn nào nữa không và mua tất cả số sách ấy trong sự ngạc nhiên của chủ tiệm cũng như của mấy đứa bạn cùng phòng khi thấy tôi ôm chồng sách về nhà. Vậy là những

tháng ngày xa nhà của tôi không còn cô đơn nữa, tôi vui buồn cùng những trang sách, đôi lúc còn hát nghêu ngao những ca khúc mang tựa đề của sách như *Bồ câu không đưa thư*, *Cô gái đến từ hôm qua*... Những cuốn sách cũ ấy còn có những dòng chữ rất chi là ngộ nghĩnh như: “Quà của bố Tuấn tặng Bảo Ngọc nhân dịp 1-6-2004”, “Đừng có giận nữa nha, tặng nè”... Ôi, thời sinh viên của tôi sẽ ra sao nếu không có bác Ánh, đã có lúc tôi thậm chí hỏi mình như vậy khi nhìn lên chồng sách, và dù dành tiền mua sách xong tôi chỉ còn tiền để ăn... mì gói, nhưng tôi vẫn vui lòng.

Có một lần khi tôi và người yêu đang đi dạo thì hai đứa giận nhau, tôi không biết làm gì liền chạy vào hiệu sách gần đó, đứng yên bên dãy sách dành cho thiếu nhi. Anh chạy theo sau hỏi phải làm sao mới hết giận, tôi liền bảo anh mua sách của Nguyễn Nhật Ánh cho tôi, anh ngạc nhiên nói: “Đây là sách dành cho trẻ con mà?”. Chẳng thèm trả lời, tôi lựa mấy quyển ưng ý rồi đi thẳng một mạch. Anh chạy theo hỏi: “Bộ em yêu Nguyễn Nhật Ánh hơn anh luôn hả?”. Tôi trả lời: “Tất nhiên rồi, vì bác Ánh chẳng bao giờ làm em buồn cả”. Nhưng cuối cùng anh cũng nhận ra rằng tình

yêu của tôi dành cho bác Ánh là một “tình yêu” vô cùng trong sáng khi anh đọc được những câu thơ thú vị trong tập *Lá nằm trong lá, Những cô em gái...*, cùng tôi cười giòn tan với *Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh, Bàn có năm chỗ ngồi, Hoa hồng xứ khác...* Đôi khi anh còn trêu tôi bằng những câu thoại trong truyện làm tôi không thể giận anh được, thay vì cụm từ “Thích... Gia Khanh” thì anh biến tấu thành “Thích... thương em”, những lúc ấy tôi chỉ biết... cười trừ.

Một buổi tối mùa hạ, ngồi uống cà phê tại một quán có phục vụ âm nhạc cho những ai yêu ca hát bằng một cây ghita của một thanh niên khá trẻ, không gian quán rất dễ thương, được trang trí rất ngộ nghĩnh, bàn bên cạnh còn có một chị dẫn hai cháu bé cùng bạn vào uống cà phê. Chẳng biết lúc ấy tôi can đảm thế nào mà lên bục đăng ký hát bài *Cô gái đến từ hôm qua* với lời giới thiệu bất chợt nghĩ ra: “Có lẽ trong mỗi chúng ta ai cũng có những kỷ niệm về ngày thơ ấu mà hơn một lần chúng ta mong muốn được quay trở lại những tháng ngày hồn nhiên ấy. Với những cảm xúc đó, tôi xin gửi tặng ca khúc mang tên một câu chuyện ngọt ngào của tác giả Nguyễn Nhật Ánh...”. Chẳng biết tôi

hát có hay không mà mọi người vỗ tay rần rần, tôi thì như đắm chìm trong những giây phút hoài niệm về tuổi thơ, về mối tình đầu trong veo mà như quên rằng mình đã qua tuổi hai mươi...

Giờ đây, truyện của Nguyễn Nhật Ánh không chỉ cất giữ tuổi thơ của tôi, những kỷ niệm về tình yêu đầu đời, những tháng ngày cô đơn xa nhà mà còn là một phần cuộc sống của tôi. Những giây phút thấy cuộc đời quá rộng dài, sức người quá nhỏ bé làm tôi mệt mỏi, tôi tìm đến những trang sách của Nguyễn Nhật Ánh, để quên đi hết những suy tư, để được thả lòng mình cùng những câu chuyện trong veo, được cười hồn nhiên như ngày còn bé dại. Và tôi biết, những lúc buồn thật buồn, tôi vẫn có một nụ cười luôn bên mình, để giúp tôi lấy lại niềm vui trong cuộc sống, một nụ cười mang tên: bác Ánh.

LÂM HẠ
(Đắc Lắc)

Những trang sách ấu thơ

Một buổi chiều hè của tuổi lên mười, tôi lóc cóc đạp chiếc xe cà tàng vào một con ngõ ngoằn ngoèo, nhỏ bé và có cảm tưởng nó dài đến vô chừng. Mồ hôi nhỏ giọt, mặt đỏ bừng bừng... ai nhìn thấy tôi lúc đó chắc sẽ tưởng rằng tôi đang đi công chuyện gì to tát lắm. Thực ra tôi đang đi đến nhà một người họ hàng. Người họ hàng mới ở Sài Gòn ra và mang theo một túi quà bố mẹ gửi cho tôi.

Bố mẹ tôi vào Nam kiếm việc khi tôi vào lớp một còn em Nghĩa mới lên ba. Hai đứa trẻ thơ dại ở nhà, bà nội chăm nom. Cuộc sống cứ êm đềm

trôi qua, niềm vui nho nhỏ của ba bà cháu đó là những món quà bố mẹ tôi gửi ra Bắc mỗi khi có người quen nào về quê. Năm năm rồi, tôi vẫn giữ nguyên niềm háo hức mong chờ trong từng nhịp xe khi đi nhận quà như vậy.

Buổi chiều hè của tuổi lên mười ấy thật đặc biệt, tôi đến được nơi cần đến và ngạc nhiên trước gói quà to và nặng mà bố mẹ gửi. Về đến nhà, ba bà cháu quây quần mở gói quà đặc biệt ấy: mấy bộ quần áo, và gói kẹo dừa, một bịch sữa, một phong thư... và đặc biệt là sách - cơ man nào là sách. Mẹ viết trong thư: “Mẹ mua được sách cũ, gửi cho hai con đọc. Hai con cố gắng học hành, chăm chỉ, ngoan ngoãn và nghe lời bà. Hôm nào mua được sách mẹ sẽ gửi thêm cho.” Những tập sách đầu tiên mẹ gửi cho tôi chính là những tập truyện nhỏ trong xê-ri *Kính vạn hoa* của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh. Tôi biết đến nhà văn từ dạo ấy.

Những tập truyện mẹ gửi, tôi đọc miết mấy ngày liền, bỏ cả trò que chuyền, nhảy dây, thả diều cùng tụi trẻ con trong ngõ để... ở nhà đọc truyện cùng với em Nghĩa. Những câu chuyện giản đơn mà ý nghĩa, nhẹ nhàng nhưng không kém phần sâu sắc, hài hước và thú vị vô cùng... Tôi đã yêu

những cuốn truyện này vì lẽ đó. Đôi lúc tôi còn tưởng tượng rằng nhà văn Nguyễn Nhật Ánh chắc là có cái đầu... bự lắm, để phải bự hơn đầu tôi gấp mấy lần - như vậy thì nhà văn mới có thể viết được nhiều những câu chuyện hay như vậy. Tôi ôm ấp hi vọng trở thành nhà văn, và tưởng tượng hạnh phúc một ngày nào đó có rất nhiều độc giả yêu quý cuốn sách của mình, như tôi yêu quý những cuốn sách của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh vậy.

Những tập truyện *Kính vạn hoa* đã giúp tôi hình dung về một Sài Gòn nhộn nhịp nhưng cũng ấm áp tình thân, những con người xởi lởi và sống rất tình nghĩa. Hình dung ấy giúp tôi “yên tâm” hơn về thành phố mà bố mẹ tôi đang mưu sinh. Thấy tôi cứ ôm rịt mấy cuốn truyện, lại còn kể lại những gì hấp dẫn đã đọc trong truyện nữa, tụi con nít trong xóm sinh tò mò và cũng “thèm” đọc lây. Chẳng dễ gì để nịnh nọt tôi cho mượn sách: bao nhiêu xoài, ổi, cóc, doi tụi trẻ đều “cống” hết cho tôi. Mà nào đã xong, tôi còn đưa ra giao kèo, đó là: không được làm quăn, làm nhàu sách, làm bẩn sách... Vi phạm là tôi cạch mặt, lần sau đừng có mà mượn sách của tôi nữa. Cứ mãi mê đọc, mãi mê cười và tưởng tượng, Nguyễn Nhật Ánh đã cùng

tôi và tụi trẻ trong ngõ đi qua những năm tháng tuổi thơ êm đềm và hồn nhiên như vậy. Động lại tuổi lên mười của tôi là những buổi chiều vàng ươm nắng, gió mát êm đềm, tôi cùng em Nghĩa ngồi trên cái chõng nhỏ, dưới giàn mướp hoa vàng và tự do thả hồn vào những trang văn xinh tươi quá đỗi. Tôi đã nuôi một ước vọng nhỏ nhoi, đó là một lần được vào thăm Sài Gòn, một lần được gặp những “nhân vật” – những người bạn trong *Kính vạn hoa* của tôi. Tôi vẫn nuôi ước vọng đó đến tận bây giờ.

Mẹ vẫn hay mua được sách cũ và gửi ra đều đều cho chị em tôi. Những cuốn sách không còn mới, nhưng mẹ đã vuốt lại phẳng phiu, có cuốn bị rách, mẹ còn dán lại, bọc lại cho chúng tôi nữa. Mẹ sợ một chút vô tâm của trẻ thơ làm cho cuốn sách sẽ không còn lành lặn. Mẹ yêu sách như vậy nhưng chẳng thể thực hiện được ước mơ đi học còn dang dở từ năm chín tuổi của mình, nên mẹ nối dài giấc mơ ấy, gửi gắm vào chúng tôi. Mẹ đã truyền cho chúng tôi tình yêu tri thức thông qua những trang sách người tìm được trên đường đời. Những cuốn sách trải qua cuộc hành trình dài từ Nam ra Bắc, chở nặng cả tình yêu thương của mẹ xa quê. Chính

mẹ và những trang văn tươi mát của Nguyễn Nhật Ánh đã truyền cho tôi tình yêu văn học, giúp tôi hình thành thế giới quan và bước đầu định hình ước mơ tương lai của mình. Đến với Nguyễn Nhật Ánh, đến với những trang văn - đó dường như là cái duyên của tôi với văn học.

Tôi bây giờ đã là cô sinh viên khoa Văn, em trai nhỏ giờ đã là cậu học sinh chuyên lí trường Quốc gia, còn tụi trẻ con của xóm nhỏ ngày ấy đều đã là những sinh viên đại học. Mẹ tôi đã xa Sài thành, trở về bên ruộng lúa, luống khoai. Chúng tôi không còn nhận được những cuốn sách cũ của mẹ như ngày xưa nữa. Do thuận lợi về ngành học, tôi có điều kiện được đón đọc những cuốn sách mới nhất của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh, và dù cho có đọc, có nghiên cứu thật nhiều những tác phẩm nổi tiếng của rất nhiều nền văn học khác trên thế giới nhưng khi trở về với những trang văn dung dị và mộc mạc của Nguyễn Nhật Ánh, tôi như bắt gặp lại một “mảnh hồn làng” thân thuộc của mình. Tôi đọc Nguyễn Nhật Ánh, để đọc cho một tuổi thơ đã qua, cho những yêu thương và kỉ niệm ngọt ngào còn lại mãi trong tâm hồn...

Trên giá sách của tôi bây giờ chẳng còn quyển

sách nào của tác giả Nguyễn Nhật Ánh cả, đơn giản là bởi tôi đã tặng hết những cuốn sách đó cho đàn em nhỏ rồi. Mẹ và nhà văn đã tặng cho tôi một tuổi thơ diệu kì, tôi muốn rằng có thể truyền trao, san sẻ một phần tuổi thơ ấy cho đàn em. Cảm ơn nhà văn Nguyễn Nhật Ánh đã gửi gắm những ước mơ vào những trang văn học trò.

NGUYỄN THỊ NGÂN
(Vĩnh Phúc)

Cảm ơn chú vì mọi thứ!

Có lẽ trong nhóm những người bạn cùng hâm mộ truyện Nguyễn Nhật Ánh, tôi là đứa biết đến cái tên ấy muộn nhất. Tôi vẫn còn nhớ hôm ấy là một ngày đẹp trời, tôi là con nhỏ lớp mười một đang cùng đám bạn đi xem hội sách tại sân trường. Mắt tôi lướt nhanh qua những bìa sách khác nhau với đủ màu đủ sắc và chợt dừng lại bởi dòng chữ *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*. Chẳng cần biết bên trong là gì, tôi cũng chẳng kịp để mắt đến tên tác giả, chỉ biết tìm tôi thật sự xao xuyến khi nhìn thấy dòng chữ ấy và đã mua ngay mà không cần suy nghĩ.

Tôi không nhớ rõ lắm tuổi thơ của mình đã thực sự trải qua như thế nào ngoài những kí ức mập mờ về lời hứa cho những chuyến đi chơi. Tôi chưa từng biết cảm giác thế nào là tắm mưa, cảm giác thế nào là trốn ngủ trưa và lên đi chơi, càng không biết thế nào là nhảy dây, banh đĩa dù tôi là một đứa con gái. Cuộc sống nơi thành thị và sự nghiêm khắc của ba mẹ giam tôi sau cánh cổng sắt và bốn bức tường cho đến tận lúc tôi đậu đại học. Có thể mọi người sau khi đọc quyển sách ấy đều cảm thấy vui, đều có những nụ cười thật sáng khoái vì có những nét tương đồng với tuổi thơ nghịch ngợm của mình, nhưng tôi thì không. Tôi khóc, khóc khi đọc nó, khóc vì phải chăng tôi đã mất đi những điều ngây thơ và hồn nhiên nhất của lứa tuổi ấy. Sau những lần thoáng bật cười vì những tình tiết ngộ nghĩnh đậm chất trẻ con là cả một khoảng trống hiện ra vời vọi trong tim tôi, lặng ngắt và đau đớn. Sự “nổi loạn” của những nhân vật trong truyện khi chúng muốn được thay đổi thế giới của mình, đơn giản nhất từ việc thay đổi tên gọi vốn có của mọi vật làm tôi phải suy nghĩ và trăn trở rất lâu. Tôi cứ dừng lại mãi ở đoạn ấy và tưởng như cánh cổng sắt cùng bốn bức tường hằng ngày trước mặt tôi

chợt biến mất. Tôi tò mò vì những ý nghĩ độc đáo của chúng và bắt đầu nghĩ khác hơn về cuộc sống của mình: không ử dột và bi quan nữa. Tại sao lại không tự làm mới cuộc sống của chính mình?

Cũng chính từ lúc ấy, tôi dần để ý nhiều hơn đến cái tên Nguyễn Nhật Ánh và những quyển sách khác của chú. Những người bạn ngày xưa giờ gặp lại tôi đều bảo nhìn tôi trẻ trung hơn nhiều và có khi còn rất con nít nữa. Tôi mỉm cười, nhờ chú và những câu chuyện của chú. Từ những nỗi buồn len lỏi sau lần đầu tiên đọc truyện ấy, tôi đọc đi đọc lại nó nhiều lần và cứ mỗi lần đọc, tâm hồn tôi bắt đầu nhẹ nhõm và thoải mái hơn. Tôi đã tìm được tuổi thơ từ những dòng chữ của chú. Tôi đã tìm được niềm an ủi và nụ cười từ tất cả những kỉ niệm đáng yêu đó. Trước khi biết đến truyện của chú, tôi là một con nhóc “lớn già đầu mà suốt ngày ngồi xem phim hoạt hình”, đơn giản vì tôi muốn tìm kiếm lại sự hồn nhiên trẻ thơ cho mình. Và giờ đây, khi đã là sinh viên năm thứ ba, niềm đam mê của tôi đã “dày” thêm một nấc: xem phim hoạt hình và đọc truyện của chú Ánh.

Hầu như tất cả những lần xuất bản sách mới của chú đều gắn liền với những kì thi quan trọng

của tôi, nhưng dù sáng hôm sau có đi thi thì tối hôm đó tôi vẫn quyết thức để đọc cho bằng hết câu chuyện ấy. Vì tôi luôn cảm thấy lòng mình nhẹ nhàng hơn và đầu óc của mình luôn được thư giãn sau khi đọc xong. Giữa những lo toan bộn bề của kì thi, núi bài vở chất chồng với nhiều nỗi sợ không tên chực chờ ập tới, truyện của chú như những nốt nhạc réo rắt kéo tôi ra khỏi mọi điều căng thẳng và giúp tôi trở nên tự tin hơn. Ai đó có thể dùng nhiều cách để giải tỏa muộn phiền như đi lòng vòng ngoài đường hay nghe nhạc hoặc tám chuyện cùng bạn bè, riêng tôi, tôi chọn cho mình cách đọc truyện của chú, đọc những đoạn mà tôi thích nhất, đọc và cười thật đã rồi bình tâm suy nghĩ về mọi điều đang diễn ra.

Còn nhớ lúc đọc quyển *Lá nằm trong lá*, tôi đã không biết bao nhiêu lần chột khóc rồi chột cười với những cảm xúc vỡ òa thật đặc biệt. Rất vui, rất xúc động, vì tôi tìm thấy hình ảnh của mình trong đó, những đứa trẻ bắt đầu “tập lớn” với đủ mọi mơ mộng về văn chương thi phú. Từ việc chọn bút danh, cẩn thận chép những bài thơ vào sổ đến những bài thơ đầu tiên tuy giống “thơ con cóc” nhưng luôn làm mọi người bật cười. Có lẽ

tôi cũng giống như rất nhiều người thích truyện của chú, vui sướng tột độ khi nhìn thấy mình sau mỗi câu chữ. Độc giả yêu thích một quyển sách, không chỉ vì nó mang trong mình những ẩn ý sâu xa, cũng không phải vì nó chứa đựng những từ ngữ trau chuốt, bóng bẩy mà phần nhiều là do họ tìm thấy sự đồng cảm. Còn gì là hạnh phúc hơn việc đọc một quyển sách và cảm thấy rằng mình vừa tìm ra một người bạn tri âm tri kỉ đã bị thất lạc từ lâu lắm. Đó cũng là cảm xúc của tôi khi đọc *Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ*. Ẩn sau những tình tiết hài hước, những dòng thơ có một không hai của Mèo Gấu là một tình yêu thật sâu sắc và dễ thương dành cho nàng Áo Hoa. Sự ngốc nghếch của Mèo Gấu cũng giống như sự ngốc nghếch của tôi một thời, và nó đã để lại một vết thương khó quên trong tim tôi. Nhưng khi đóng quyển sách lại, tôi đã thở phào nhẹ nhõm. Tại sao phải buồn vì mình đã từng ngốc nghếch chứ? Mình phải vui, vui vì mình đã từng yêu và thương ai đó thật lòng mà không toan tính.

Con gái dân Văn thường rất hay suy nghĩ, dù là chuyện lớn hay chuyện nhỏ, chuyện của mình hay chuyện của người. Mỗi lần đọc xong một tác

phẩm của chú, tôi đều mất một thời gian rất lâu để suy nghĩ những vấn đề trong tác phẩm. Giọng văn của chú nhẹ nhàng lắm nhưng cũng sâu lắng lắm. Người đọc có thể cười ngay đó nhưng rồi sẽ lại phải cau mày nhăn trán vì những vấn đề dần hiện ra sau tiếng cười. Những câu chuyện của chú có thể nói đã làm cho tâm hồn tôi trưởng thành nhưng vẫn còn nguyên đó sự hồn nhiên riêng biệt. Đối với tôi, “lớn” không có nghĩa là “già”. Ta chỉ già cõi thật sự khi ta muốn bản thân mình như thế mà thôi. Cảm ơn chú và những câu chuyện của chú. Cảm ơn những khoảnh khắc quý giá mà chú đã mang lại cho độc giả mọi thế hệ. Cảm ơn cả tinh thần làm việc nghiêm túc của chú để mỗi tác phẩm mới ra đời lại ngày càng đặc sắc và độc đáo hơn. Cảm ơn chú vì mọi thứ và vì đã thay đổi cả cuộc đời tôi.

NGUYỄN NGỌC LAN ANH
(TP.HCM)

Có một độc giả yêu quý chú vô cùng

Tuổi thơ tôi không êm ả như các bạn đồng trang lứa, những năm tháng lênh đênh trên khắp các nẻo xa của tổ quốc đã cuốn tôi vào giữa những nhọc nhằn, gian lao và muôn vàn đắng cay. Đời đưa tôi qua khúc gấp quanh co trải dài đến vô tận của nỗi cô đơn và lòng chán chường. Ôi lúc bấy giờ tìm cho thấy nào sách, nào báo, nào truyện... giống như tìm sao sáng giữa muôn trùng đêm tối. Nghèo nàn, lạc hậu cộng với thiếu ăn thiếu học đã kìm hãm và vấy bừa sự khôn lớn cả về thể chất lẫn tâm hồn của tôi, cho đến một ngày...

Một người bà con xa đã đem đến cho tôi một món quà bề ngoài bé nhỏ thôi nhưng đối với tôi

khi ấy món quà thật là vô giá, là ánh lửa rọi sáng tâm hồn tôi, là niềm tin, là hy vọng và cả khát khao, mong chờ vào một cuộc sống tốt đẹp hơn. Đó là cuốn *Cô gái đến từ hôm qua* và tập nhỏ *Mẹ vắng nhà* trong bộ truyện *Kính vạn hoa* của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh. Những dòng văn, câu chữ sâu đậm, chan chứa tình cảm và cũng đầy vui nhộn hấp dẫn đã đến với tôi như thế đó. Tôi đã cùng vui, buồn; cùng thao thức, quyến luyến với các nhân vật; đã nghiền ngẫm đi nghiền ngẫm lại các bài học ý nghĩa trong từng trang sách thú vị. Không hề nói quá rằng chính những cuốn sách của chú Nguyễn Nhật Ánh đã cứu vớt và nuôi dưỡng trái tim trẻ thơ trong tôi, để nó được cảm nhận, được vui sướng, được rung động và yêu thương nhiều hơn.

Về sau này, khi cuộc sống đã bớt khó khăn tôi mới có cơ hội tiếp xúc thêm các tác phẩm khác của chú Ánh, và cuốn nào với tôi cũng đều hay và đậm tính nhân văn cả. Khi đọc xong tập một của bộ dày *Kính vạn hoa*, tôi đã phải thốt lên rằng: “Ôi! Nước mình có bộ truyện thiếu nhi hay đến vậy sao?”... rồi sau đó là những *Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh*, *Đảo mộng mơ*, *Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ*... sao cuốn nào cũng khiến tôi vui sướng

và cảm động đến khó tả như vậy. Dù bao nhiêu truyện nước ngoài du nhập, có lời cuốn hay bắt mắt đến thế nào đi chăng nữa thì tôi vẫn gạt qua một bên nếu nó nằm cạnh một tác phẩm của chú Anh.

Lúc đọc được những dòng tin trên báo, khi *Mất biển* được dịch sang tiếng Nhật, *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ* được dịch sang tiếng Thái tôi đã xúc động đến rơi nước mắt. Bởi vì dù cho bao nhiêu các giải thưởng lớn nhỏ cũng không thể diễn tả đủ sự cống hiến của chú đối với nền văn học nước nhà, thế nhưng đó – việc các tác phẩm của chú đến được với bạn đọc nước ngoài là một niềm vinh dự và tự hào đối với không chỉ các độc giả trung thành chúng tôi mà còn là niềm tự hào của tất cả những ai yêu và tin vào tương lai tốt đẹp của văn chương Việt Nam.

Giờ đây khi cũng tập tành viết lách, chú chính là nguồn động lực tiếp sức cho tôi, là tấm gương sáng để tôi noi theo. Dù tôi chưa một lần được gặp chú nhưng chú vẫn luôn hiện hữu trong trái tim tôi một cách diệu kỳ.

Nếu có ai hỏi tôi rằng bạn thân của tôi là ai, tôi sẽ không ngần ngại mà nói rằng: Tuy đã lớn rồi nhưng bạn thân nhất của tôi là các em Thiều,

Tường; em Tin; em Quý, Hạnh và Tiểu Long...
- các nhân vật trong sách chú. Tôi yêu các em ấy
nhiều lắm lắm.

Tôi cảm ơn chú Ánh thật nhiều, cảm ơn chú
và những cuốn sách đáng yêu đã nâng đỡ tôi trên
mỗi bước đường trưởng thành. Ở nơi xa xôi này,
có một độc giả yêu quý chú vô cùng. Độc giả ấy
đã, đang và sẽ luôn cầu chúc cho chú sức khỏe,
bình an và hạnh phúc.

ĐỖ ÁNH NHƯ NGUYỆT
(Thái Nguyên)

Cảm ơn chú Nguyễn Nhật Ánh mai mãi

Lần đầu tiên tôi đọc truyện của Nguyễn Nhật Ánh là năm tôi học lớp năm. Lần đó mưa to, đi học về không có áo mưa, tôi tạt vào nhà đứa bạn trú tạm. Thấy tôi ướt như chuột lột, nó lấy quần áo cho tôi thay rồi rủ vào phòng nó chơi. Ba mẹ nó đều là giáo viên nên nhà nó có rất nhiều sách. Tôi tò mò nhìn ngắm một hồi lâu rồi cầm một cuốn sách nho nhỏ trên bàn lên xem. Vì quá lâu nên tôi không nhớ được tên cuốn sách là gì (vì sách lúc đó toàn bộ bìa đều được bao bằng giấy báo cẩn thận) nhưng nội dung đoạn mà tôi đọc được có ba nhân vật: một nhân vật nữ tên là Hạnh - nhỏ Hạnh (đeo kính cận, có trí nhớ siêu phàm, là cuốn

từ điển bách khoa sống) và hai nhân vật nam, một ròm, một bụi, là Quý ròm và Tiểu Long. Quý ròm thì thông minh, nóng nảy, Tiểu Long thì giỏi võ. Chỉ đọc chừng vài trang, tạnh mưa thì tôi phải về nhà dù rất luyến tiếc (tôi có hỏi mượn nhưng nó bảo là ba nó mượn, nó đọc chưa xong). Hôm sau tôi lại hỏi mượn nó quyển sách đó, tiếc là ba nó đã mang trả gấp cho người ta rồi. Thế là rốt cuộc tôi không thể biết được tên cuốn sách đó là gì, tác giả là ai (thời kì 1998, sách vở còn rất hiếm, thư viện trường rất hạn chế, chủ yếu là truyện tranh). Tôi cứ bị ám ảnh bởi ba nhân vật của cuốn truyện suốt một thời gian dài. Đến nổi vào cấp hai, tôi từng ao ước mình giống như nhỏ Hạnh, giỏi giang, lại có hai người bạn đáng yêu như Quý ròm và Tiểu Long. Đáng tiếc ao ước vẫn chỉ là ao ước.

Năm 2006 vì sự kiện “rớt đại học”, tôi được vào Sài Gòn “đổi gió”. Lúc này hè, rảnh rỗi, tôi và đứa em họ tung tăng khắp các hiệu sách cũ, đọc truyện chán chê rồi mua luôn sách cũ về đọc (khi đó giá sách cũ khá rẻ, 1.000đ/cuốn). Mê mãi với sách cũ, đến một ngày tôi sung sướng nhận ra cuốn sách mà hồi xưa tôi từng bị ám ảnh là một tập trong bộ *Kính vạn hoa* của tác giả Nguyễn Nhật Ánh. Lúc

phát hiện được điều này, tôi vui mừng như điên, gọi điện ngay về quê khoe với ba mẹ, còn hứa với hai đứa em là sẽ mua trọn bộ về cho tụi nó đọc (hai đứa em tôi cũng siêu mê đọc truyện, truyện tranh hay truyện chữ đều mê tí). Kết thúc kì đổi gió, tôi cũng gom góp nhặt nhanh đem về được 20 cuốn của bộ *Kính vạn hoa*. Đón tôi về, hai đứa em tôi reo hò hớn hờ. Tụi nó thay nhau đọc, còn tranh nhau đọc cho ba mẹ nghe. Ba mẹ tôi dù bận rộn công việc đồng áng, nhưng thấy các con đọc sách vui vẻ cũng tỏ ra hứng thú. Không ngờ càng nghe càng thích, cứ tối đến lại giục mấy đứa đọc truyện hôm qua nghe tiếp, vừa nghe vừa gật gù tán thưởng, đôi khi lại còn bình luận vài câu, vậy mà thằng em tôi lại nháo lên, bảo “Ba mẹ không được nói, để con đọc tiếp cho mà nghe, đang hay mà” hoặc là “Ba mẹ nghe kỹ nha, đoạn này mới hay nè”. Nhất là khi đọc đến các tập *Thám tử nghiệp dư*, *Con mã con ma*, mấy chị em tôi vốn yếu bóng vía nên bị ám ảnh, hồi hộp đến nghẹt thở. Tập *Bắt đền hoa sứ* thấy vui vui, tự nhiên đọc xong chẳng ai bảo ai, mấy chị em đi kiếm mấy gốc sứ về trồng trong vườn, còn bảo để mai mốt có hoa mà xâu vòng cổ. (Nghĩ lại thấy trẻ con ghê, mười

tám tuổi rồi còn vậy nữa). Thích nhất là cái đoạn miêu tả tượng Phật nằm và Bãi Trước, Bãi Sau ở biển Vũng Tàu. Nghỉ hè mà, đọc mấy truyện này tự nhiên ao ước được đi đây đi đó, đáng tiếc là điều kiện không cho phép (sau này có điều kiện, nhất định phải đến đó mới được).

Rồi năm sau, như mong ước, tôi đậu đại học, lại khăn gói vô Huế nhập học. Sinh viên mà, học, chơi, ăn, ngủ, thi cử, thực tập. Kí túc xá đông người, mỗi người một sở thích. Người thì chơi game trên máy tính, người thì tụ tập đánh bài, coi bói, siêng thì nghiên cứu giáo trình, hoặc la cà quán cà phê, quán chè, coi bóng đá, dạo phố mua sắm. Tôi một mình với chiếc xe đạp cà tàng dạo khắp các hiệu sách lớn có nhỏ có mới có cũ có để đi tìm sách truyện. Đam mê là một phần, một phần vì còn nợ 25 tập *Kính vạn hoa* lòng chưa ra. Hỏi thăm các anh chị khóa trước, tôi tìm được mấy hiệu sách cũ, giá không rẻ (sách cũ nhưng vẫn bán giá bìa), tuy vậy sách cũ có cái thú vị là nó giản dị, lại nhỏ nhỏ, xinh xinh, giá bìa sách cũ vẫn rẻ hơn giá bìa sách mới, chưa kể sách mới lại trọn bộ, to và nặng. Năm thứ nhất tôi vất vả lắm mới tìm được năm cuốn, dù đã đọc trọn bộ trong hiệu sách nhưng vẫn muốn

lòng cho ra từng tập mang về. Năm tiếp theo tôi phát hiện trong lớp có một anh chàng trông hay hay, cũng xinh trai, mấy lần sang phòng anh chơi đều phát hiện có sách truyện giấu dưới gối. Thế là tôi kết thân anh ấy ngay (nói ra thật xấu hổ, là tôi chủ động tìm gặp anh ấy bất cứ lúc nào có thể), rủ đi mua sách, mượn sách, uống cà phê, ăn chè... để cảm ơn. Lúc đó anh có khá nhiều sách truyện, nhưng đa số là những tác phẩm văn học kinh điển của các tác giả nổi tiếng trên thế giới. Nhưng từ hôm tôi đổi cho anh một cuốn nhỏ nhỏ trong bộ *Kính vạn hoa* thì anh rất thích thú.

Có một lần, anh đạp xe chở tôi đi gần mười cây số để tìm một hiệu sách cũ. Lần đó về trời mưa to, trú dưới mái hiên một cái tiệm sửa xe đạp, vừa ướt vừa lạnh lại đói, nhưng đã mua sách hết tiền, thế là hai anh em ngồi trên xe, anh đọc sách cho tôi nghe, chờ trời tạnh mới đạp được đến cây ATM để rút tiền mua đồ ăn. Giờ nhớ lại vẫn cứ thấy buồn cười. Anh còn bảo công sức bỏ ra chả uống tí nào, vì hôm đó chúng tôi mua được liền 5 cuốn *Kính vạn hoa*. Khi anh chở tôi về kí túc xá thì cũng khá khuya rồi, làm mọi người cứ tò mò có phải là hai đứa tôi yêu nhau không.

Dần dần chúng tôi thân nhau tự lúc nào (anh ấy chả phải ai xa lạ, chính là ông chồng sắp cưới của tôi bây giờ). Thế là cùng với sự giúp sức của anh ấy, chúng tôi đã lùng đủ 45 tập của bộ truyện *Kính vạn hoa*. Hai đứa em tôi vì cái vụ *Kính vạn hoa* mà rất chi là yêu quý ông anh rể tương lai.

Sau này mỗi lần nhớ lại những kỷ niệm hồi xưa yêu nhau, anh cứ tủm tỉm cười. Anh bảo là không biết tôi còn nhớ không, mấy lần anh chở tôi đi ngang chỗ Cột Cờ (trước cửa Đại Nội, thành phố Huế) thì các ông thợ chụp ảnh đều mời gọi anh “Hai vợ chồng chụp một kiểu kỷ niệm đi!”. Hồi đó anh còn e ngại nên không dám gật đầu chụp hình. He he, dù sao cũng là một sự kiện đáng ăn mừng. Dù không trở thành một nhân vật nữ chính như nhỏ Hạnh, “tử điển biết đi, bách khoa toàn thư”, không đeo kính cận, nhưng mà tôi cũng tìm được đồng minh của mình: ba mẹ tôi, em tôi, chồng sắp cưới của tôi và bạn bè tôi đều gắn kết những tình thân nhờ niềm đam mê đối với bộ truyện *Kính vạn hoa* của tác giả Nguyễn Nhật Ánh.

Đọc truyện của Nguyễn Nhật Ánh không chỉ mang lại cảm giác vui vẻ, mà còn kết nối những tình thân. Bây giờ đi làm bận rộn, không có thời

gian đi lòng những cuốn sách nhỏ xinh như trước nữa, nhưng tôi vẫn hay lên mạng tìm sách của tác giả Nguyễn Nhật Ánh, lưu hẳn một thư mục trong máy tính. Những tác phẩm của chú có văn phong giản dị, dí dỏm, gần gũi với cuộc sống đời thường. Đọc truyện mà có cảm giác như đang tận mắt chứng kiến những cuộc đối thoại đáng yêu giữa các nhân vật. Tuy giản dị nhưng lại chứa đựng không ít triết lý của cuộc đời, truyện viết cho trẻ con nhưng không chỉ dành cho trẻ con mà kể cả người lớn đọc cũng rất ý nghĩa. Cảm ơn chú nhiều lắm, chú Nguyễn Nhật Ánh!

TRẦN THỊ TUYẾT MƠ
(Quảng Bình)

Tấm vé về tuổi thơ

Tuổi thơ của thế hệ 8x nói chung và bản thân tôi nói riêng xem Nguyễn Nhật Ánh như là một thần tượng lớn. Lý do là vì hồi đó sách báo giành cho lứa tuổi học trò như chúng tôi không nhiều, quay qua quay lại chỉ có báo *Nhi Đồng*, *Rùa Vàng*, lớn hơn một chút thì làm bạn với *Khăn Quàng Đỏ*, còn truyện tranh đã có Nhật Bản “làm mưa làm gió”. Cho đến khi bộ truyện *Kính vạn hoa* ra đời năm 1995, có thể nói đó là một “sự kiện” tôi không thể nào quên. Cầm trên tay quyển truyện, tôi còn nhớ là nó hình chữ nhật, vừa tay, bìa màu tím, đọc ngẫu nhiên từng câu từng chữ và mặc sức thả trí

tưởng tượng: nhỏ Hạnh đeo kính dày cỡ nào, Quý ròm làm ảo thuật ra làm sao, Tiểu Long nói câu “ngồi xuống ăn miếng bánh uống miếng nước, có gì thì từ từ nói” với kiểu biểu cảm gì... Thích lắm.

Năm mười một tuổi, tôi luôn mang trong mình một ước mơ, đó là gặp được chú Ánh bằng xương bằng thịt, chỉ để tỏ lòng ngưỡng mộ của mình, nếu may mắn thì có được một chữ ký. Nhưng phải gần mười lăm năm sau tôi mới thực hiện được ước mơ này: một chữ ký hoành tráng chễm chệ nằm ở trang đầu của quyển *Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ*.

Tôi nghĩ chú phải tìm hiểu kỹ càng và thân thiết lắm với lứa tuổi ẩm ương này, mới viết nên được những câu chuyện gần gũi đến như thế.

Có thể nói, Nguyễn Nhật Ánh và các tác phẩm của chú đã theo suốt cuộc sống của tôi, tính đến thời điểm này. Cấp một, cấp hai làm bạn với *Kính vạn hoa*. Lên cấp ba, lớn hơn một chút, biết suy ngẫm, biết tương tư, yêu đương thì thích thú với bộ ba Xuyến, Thục, Cúc Hương. Cũng là những rung động đầu đời của tuổi học trò, có kẻ đón người đưa, hoặc mạnh dạn theo đuổi người khác. Rồi cả thầy Gia, anh Vân, nhà thơ Tóc Mây, Phán “cùi”... mỗi nhân vật trong truyện của chú, dù là

chính hay phụ, xuất hiện nhiều hay ít, vẫn để lại trong tôi những ấn tượng riêng.

Nhắc tới Xuyên, Thục, Cúc Hương nghịch như “quỷ sứ” kia thì phải nhắc kèm bộ truyện ba tập *Nữ sinh*, *Bồ câu không đưa thư* và *Buổi chiều Windows*. Tuổi học trò chỉ có một thời, nhưng để nhớ thì phải cả một đời!

Những suy nghĩ ngây ngốc như thế rồi cũng qua. Bước vào cái tuổi già đời hơn thì những câu chuyện khác của chú lại tiếp tục ám ảnh tôi, thật sự là ám ảnh. Bạn thử tưởng tượng xem, đang vui vẻ, rảnh rỗi, không có gì làm, cầm quyển truyện của chú lên đọc. Đọc xong lại buồn man mác, buồn theo chú, buồn theo câu chuyện của chú. Trong các truyện dài được gắn mác “best-seller”, *Mất biếc* là tác phẩm tôi ấn tượng nhất. Nó hay, hay từ cốt truyện cho đến cả tên nhân vật: Ngạn, Hà Lan, bé Trà Long. Không có bất cứ lời giải thích tại sao, vì lý do gì tôi lại để ý đến những cái tên ấy, chỉ đơn giản là khi đọc vào thấy có cái gì đó giản dị, nhẹ nhàng và cả chút yên bình trong một câu chuyện buồn hiu hắt.

Quyển này tập trung đủ mọi tầng cảm xúc, cười đó rồi cảm thấy xót xa. “*Những ngày cháu đi học*

xa, chú nhớ cháu biết bao. Chú mong ngóng cháu từng giờ từng phút. Hơn mười năm về làng dạy học, chú đã chứng kiến bao nhiêu người con gái rủ nhau rời bỏ làng. Họ đi ngang qua mắt chú, lũ lượt và lấm lũi. Làng quê dần dà chỉ còn người già và trẻ nhỏ. Chỉ có cháu là người duy nhất ở lại. Cháu yêu làng, cũng như chú. Cháu yêu làng vì ở đó có tuổi thơ và kỷ niệm. Vì ở đó có những người thân. Và vì ở đó, có chú. Những năm tháng đi xa, cháu đã mỗi mòn chờ ngày về lại. Cháu đã đếm từng ngày, từng tháng, từng mùa phượng nở. Làm sao chú có thể quên hôm mới về làng, cháu đã reo lên hớn hở: “Chú ơi, cháu về đây nè! Lần này cháu về luôn!”. Ánh mắt cháu hôm đó vui mừng biết mấy. Vậy mà, ngày cháu về, chú lại ra đi.”

Quyển thứ hai sau *Mắt biếc* ấn tượng với tôi là *Còn chút gì để nhớ*. Dường như, tôi thích những gì buồn bã, dằn vặt cảm xúc. Đọc để thấy được tình cảm của tuổi học trò, nó đơn sơ nhưng không kém phần đẹp đẽ. Và vì quá đẹp nên khi gặp phải một cú sốc, mối tình ấy không thể tiếp tục, vì thời cuộc, vì chiến tranh, nó khiến nhân vật chính bị dày vò, ám ảnh suốt một thời gian dài, phải bỏ cả thành phố, bỏ cả bạn bè người thân để lẩn trốn, để quên đi.

Điểm đặc biệt trong các tác phẩm của Nguyễn Nhật Ánh, là sự chân thành, giản dị. Câu văn của chú không cần phải hoa mỹ, sang trọng mà vẫn có cảm giác miên man, giống như đạp xe trên con đường dài tít tắp. *“Giọng Kim Dung bỗng nhiên dịu dàng kỳ lạ, khác hẳn thường ngày. Tôi lặng lẽ nhìn ra đường. Buổi trưa, nắng chói chang trên những tàng cây điệp, in xuống mặt đất những bóng đen im ỉm. Thỉnh thoảng, một cơn gió nhẹ lướt qua, mơn man những nhánh cây làm rơi xuống những chiếc lá phản chiếu ánh sáng, nom như những giọt nắng vàng lượn lờ trong khoảng không ngái ngủ. Tôi dõi theo những chiếc lá, lòng bồi hồi không biết Kim Dung có còn giận tôi nữa không”*.

Chú Ánh làm tôi ngày càng khó tính trong việc chọn sách để đọc, từ lúc biết đến các tác phẩm của chú. Đọc cái gì văn vẻ quá cũng thấy không thật, lại tìm về với chú. Có thể cũng là người sinh ra ở miền Trung như chú, nên tôi cảm nhận được sự mộc mạc của con người qua ngòi bút của chú. Hình ảnh về quê nhà, những đứa trẻ tắm sông, cùng nhau chơi đánh trận, cưỡi trâu, con đường làng có những bụi hoa cỏ may ven đường... gần gũi biết bao, đọc để nhớ về những ngày tháng đã cũ.

Nhà văn Phong Điệp đã viết như thế này trên báo *Thể Thao & Văn Hóa*: “Tôi nghĩ, giờ Nguyễn Nhật Ánh có viết gì thì độc giả vẫn sẽ đọc, vì anh đã tạo dựng được một thương hiệu riêng, trở thành thần tượng của nhiều độc giả.”. Điều này quá đúng, ít nhất là với tôi. Từ trước đến nay tôi hoàn toàn không có hứng thú với tản văn hay tạp văn, và tôi chưa từng đọc một quyển nào cả. Vậy mà lúc chú phát hành tập *Sương khói quê nhà*, tôi không ngần ngại mua về, lại đọc, nghiền ngẫm và thốt lên rằng: “Tạp văn thú vị như thế này sao?”.

Không dám nhận mình là người am hiểu, đọc hết tất cả tác phẩm của Nguyễn Nhật Ánh, tôi chỉ muốn nói rằng: “Tôi muốn cảm ơn chú, vì gần mười lăm năm qua, mỗi tập truyện của chú là một tấm vé cho tôi trở về với tuổi thơ, đọc mà nhiều lúc chẳng muốn dứt ra để quay về hiện tại. Chú là người tôi luôn ngưỡng mộ và trân trọng”.

HUYỀN THANH NHÃ
(TP.HCM)

*Tôi đọc...
rồi con cháu tôi đọc nữa...*

Tôi xin phép được gọi chú là chú, dù không có họ hàng, và cũng chưa từng quen biết nhưng lúc nào tôi cũng có cảm giác chú đã thân quen với tôi từ rất lâu rồi, từ một ngày xưa rất là xưa, từ cái lần đầu tiên tôi đọc truyện của chú, ấy là mười lăm năm về trước...

Tôi đã từng chia sẻ với rất nhiều người là tôi thích truyện của chú lắm lắm, nhưng chưa bao giờ tôi nói hết những cảm xúc của tôi về truyện của chú được. Tôi sợ người ta bảo tôi già đầu mà còn níu kéo tuổi thơ, haizzz! Nhưng hôm nay tôi muốn viết, viết cho hết một lần tình yêu của tôi,

một mặt nào đó cũng là tuổi thơ và tuổi thơ kéo dài của tôi. Mà khi bắt đầu viết thì mọi cảm xúc trong tôi cũng cứ rối loạn hết vào nhau, chẳng biết bắt đầu từ đâu nữa. Tôi vốn không phải đứa giỏi văn, dốt nữa là đẳng khác, thường xuyên ta bắt gặp cái ta mong muốn lại là những cái mà ta không làm được, vì thế nó mới được gọi tên là “mong muốn” hay văn hoa hơn là “mơ ước”...

Lần đầu tiên tôi đọc truyện của chú, mười lăm năm về trước trong thư viện trường, đó là tập *Con mã con ma*. Thư viện trường tiểu học lúc ấy cũng chỉ có một tập *Kính vạn hoa* duy nhất. Đây là lần đầu tiên tôi đọc truyện thiếu nhi Việt Nam - ngoài truyện cổ tích. Hồi đấy tôi thích *TKKG* và *Sáu người bạn đồng hành* lắm, anh họ tôi trên Hà Nội cho tôi một đồng, và tôi cứ đọc đi đọc lại mãi thôi. Mà đọc truyện của chú thích hơn hẳn, đầu tiên vì nhân vật là người Việt Nam, địa danh cũng là tiếng Việt, đọc và nhớ những cái đó dễ hơn nhiều so với việc đọc danh từ tiếng nước ngoài, mà thực ra đến bây giờ tôi cũng chẳng khá hơn hồi đó – đơn giản là tôi vẫn chẳng biết đọc một từ tiếng Đức nào cả. Truyện của chú lại viết về học sinh, lại còn buồn cười, hồi đó tôi chỉ thấy buồn cười thôi, mặc dù

sau cái ngày đó mười lăm năm nghĩa là cho đến bây giờ ngày nào tôi cũng đọc một tập *Kính vạn hoa* trước khi đi ngủ và dần dần nhận ra những lý do khác nữa để thích truyện của chú mà ở cái tuổi tiểu học tôi chưa nhận thức được.

Thế là tôi tập tành đi thuê truyện, mà để thuê được truyện thì phải có tiền, và thế là tôi tập nhịn ăn sáng. Đây là nguồn thu duy nhất của hầu hết bọn trẻ con chúng tôi thời bấy giờ, mà trẻ con thì có ăn mấy, nên nhịn ăn sáng cũng không phải là điều to tát lắm. Nhờ thế tôi có tiền thuê truyện, và tôi được đọc thêm bao nhiêu là tập *Kính vạn hoa* khác. Mãi như thế cho đến năm lớp mười, được lên Hà Nội học, tôi mới được biết đến những quyển truyện khác của chú, bộ 23 truyện dài xuất bản hồi đấy. Nhưng ở hàng cho thuê truyện thì không có những quyển đấy, họ chỉ có truyện tranh thôi, hoặc truyện *Harry Potter*. Tất nhiên là tôi có đọc truyện tranh, và có đọc cả *Harry Potter* nữa, tôi cũng giống những đứa trẻ bình thường thôi - là không thể không bị những cái đó quyến rũ được... Và tôi cũng biết để dành tiền mua dần bộ truyện 23 quyển của chú nữa. Quyển đầu tiên tôi mua là quyển *Cô gái đến từ hôm qua*, và bây giờ nó vẫn

là quyển tôi thích nhất trong 23 quyển đó dù sau này tôi đã sụt sịt rất nhiều khi đọc *Mắt biếc* hay *Thiên thần nhỏ của tôi...*

Đây là những kỉ niệm đầu tiên khi bắt đầu đọc truyện của chú. Càng viết tôi lại càng muốn viết nhiều, mà viết thế chẳng biết có ai đủ kiên nhẫn đọc không nữa. Cho nên, cuối cùng tôi chỉ muốn cảm ơn chú, cảm ơn những câu chuyện của chú, đó là cây cầu nối dài mãi tuổi thơ của tôi. Tôi biết là tôi lớn rồi, tôi cũng có những suy nghĩ đúng là người lớn chứ, nhưng một phần trong tôi có lẽ sẽ không bao giờ chịu lớn, nhưng tôi cảm nhận nhờ có phần đó mà tôi sống tốt hơn, lúc nào cũng cố gắng làm một người tốt, và bớt đi cảm giác tiêu cực với cuộc sống bon chen hiện nay, và tôi sẽ cứ hy vọng vào những con người như Quý, Hạnh, Tiểu Long, hay cứ tin tưởng vào truyện *Cóc tí* như thằng Tường vậy.

À, dù đã cuối cùng rồi, nhưng còn điều cuối cùng nữa, khi đọc *Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ*, tôi cứ tưởng tượng ra cảnh chú ngồi cằm cúi cả ngày rình theo con mèo, rồi con chuột, có khi còn bắt chuột về chơi thử ấy chứ. Không biết chuyện đó có không. Mà quyển đó của tôi cũng được chú

ký tên đấy, chú còn khen hai câu thơ tôi viết vào bìa quyển truyện là “ù, thơ dễ thương vậy” nữa cơ, chắc chú quên rồi. Nhưng chỉ cần tôi nhớ là tôi vui rồi. Tôi chúc chú mạnh khỏe dài dài, và viết thật lâu nữa. Để tôi đọc này, rồi con cháu tôi đọc nữa. Lúc ấy thì vui phải biết nhé!!!

ĐỖ NGỌC TÂN

(Thái Bình)

Người đánh thức tuổi thơ

Là một đứa trẻ lớn lên ở vùng nông thôn, tôi không có cơ hội tiếp xúc nhiều với sách. Lúc nhỏ tôi cũng chả mấy để ý đến người viết sách là ai. Đối với tôi, sách chỉ đơn thuần là những dòng chữ đẹp để được in ra ngay ngắn trên nhiều trang giấy, thế thôi.

Tôi bắt đầu biết đến cái tên Nguyễn Nhật Ánh vào hè năm 2004, khi ti vi chiếu bộ phim *Kính vạn hoa*. Tôi thích thú theo dõi những cuộc phiêu lưu thú vị của Hạnh, Tiểu Long, Quý ròm. Ngày nào tôi cũng hăm hở chờ đến giờ phát sóng. Có lẽ vào thời điểm đó, bọn trẻ con chúng tôi đang rất đói những món ăn tinh thần như *Kính vạn hoa*.

Những bộ phim thiếu nhi mà chúng tôi được xem toàn là *Vùng đất của Thủ lĩnh Rồng, Hiệp sĩ vượt thời gian, Alex Mack...* Phim nước ngoài thì nhiều nhưng phim nước mình thì hiếm, vì vậy *Kính vạn hoa* như thỏa mãn cơn thèm khát của tôi từ lâu, không đợi gì mà tôi không ngẫu nhiên nó cho đến lúc nó căng thì thôi. Nhưng khổ nỗi lần nào xem xong tôi cũng vẫn còn thòm thèm. Được xem một bộ phim thiếu nhi thuần Việt thật không còn gì bằng, tuy không được hoành tráng và kịch tính như phim nước ngoài, nhưng tôi lại thích sự gần gũi và thân thuộc nơi *Kính vạn hoa*. Mặc dù vậy, lúc này tôi cũng chỉ mới biết Nguyễn Nhật Ánh là nhà văn đã tạo ra ba nhân vật yêu thích của tôi chứ chưa thật sự là một fan trung thành của chú.

Tôi bắt đầu đam mê và tìm hiểu những tác phẩm của chú vào năm tôi học lớp mười một. Khi tôi tình cờ nhìn thấy nhỏ bạn ngồi kế bên với một cuốn truyện trong tay, *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*, cái tên nghe khá lạ và gợi trí tò mò, tôi hỏi nó hay không, nó gật đầu, thế là tôi liền mượn nó mang về nhà đọc. Lật giở từng trang truyện tôi không khỏi bất ngờ và thích thú. Cả tuổi thơ của tôi như nằm hết trong quyển sách bé xíu này,

thật kỳ diệu. “Không lẽ tác giả viết cuốn truyện này dành riêng cho mình?”, không ít lần tôi đã tự hỏi như thế. Cuốn truyện đã tái hiện lại một cách hết sức chân thật tuổi thơ hồn nhiên và trong sáng nhưng cũng đầy ngu ngơ của tôi, mỗi một mẩu chuyện nhỏ trong đó tôi đã trải qua gần hết, không có trò quậy phá nào mà tôi chưa từng tham gia vào. Kể từ lúc đó, tôi bắt đầu để ý và tìm đọc những tác phẩm khác và chúng có cùng một đặc điểm chung: đều chứa đựng cái tên Nguyễn Nhật Ánh trên bìa sách.

Tìm hiểu về sách của chú, tôi lại có cơ hội tiếp cận với những câu chuyện khác cũng không kém phần thú vị. Từ bộ ba Hạnh, Quý ròm, Tiểu Long, tôi biết thêm một bộ ba khác cũng nghịch ngợm không kém là Xuyến, Thục, Cúc Hương trong *Nữ sinh*, *Buổi chiều Windows* và *Bồ câu không đưa thư*. Là những nữ sinh cấp ba, Xuyến, Thục, Cúc Hương không có những trò quậy phá ranh mãnh và những cuộc phiêu lưu mạo hiểm như Hạnh, Quý ròm, Tiểu Long. Tuy nhiên, ba cô nương này lại có những màn trêu chọc nhau dờ khóc dờ cười cũng như những rung động đầu đời hết sức dễ thương và ngây ngô thời áo trắng. Rồi dần dần

tôi biết thêm *Thằng quý nhỏ, Những chàng trai xấu tính, Những cô em gái, Chú bé rắc rối...* Mỗi tác phẩm của chú đều là những câu chuyện đơn giản xoay quanh trường lớp, bạn bè, nhưng tôi đọc hoài mà không biết chán. Tôi thích thú với những nhân vật ngộ nghĩnh và đáng yêu trong *Ngôi trường mọi khi*:

*Em về trưa vắng
Ngôi trường mọi khi
Nghe trong bóng nắng
Mùa xuân thâm thì:*

*Này cô tóc ngắn
Ai là bánh trai
Để cho kiếng cận
Tự nhiên thờ dài*

*Này cô tóc bím
Mười sáu ngọt ngào
Con trai mặt mụn
Con gái thì sao*

...

Chỉ cần nhìn vào tên gọi là ta đã có thể hình dung ra nhân vật đó như thế nào. Có thể nói chính những cái tên ngộ nghĩnh đó đã góp phần làm nên nét riêng vô cùng đáng yêu của tác phẩm.

Tuy nhiên, lúc nào tôi cũng thấy man mác buồn sau khi đọc xong một tác phẩm của chú. *Mất biển, Còn chút gì để nhớ*, những câu chuyện tình đẹp nhưng dang dở khiến cho người đọc cảm thấy nuối tiếc và day dứt trong lòng. Tôi thương Ngạn, anh đã dành cả cuộc đời của mình để yêu Hà Lan, một tình yêu âm thầm và lặng lẽ, mà không một lần mong được đáp lại. Tôi cũng không khỏi bồi hồi và xót xa cho Chương, tưởng rằng Chương và Quỳnh đã có thể có một kết thúc tốt đẹp nhưng cuối cùng rồi thì chuyện tình đó cũng tan vỡ. Truyện Nguyễn Nhật Ánh hay nhưng luôn có một kết thúc buồn, luôn để lại một chút lặng cho tôi sau mỗi lần đọc. Ấy thế mà tôi vẫn mê truyện của chú.

Thiên thần nhỏ của tôi là tác phẩm gần đây nhất mà tôi đọc được. Lúc nhỏ tôi cũng đã từng rất yêu quý khu vườn của mình. Tôi trồng tất cả những gì có thể trồng và nuôi tất cả những gì có thể nuôi. Đa phần chúng nó đều mọc lên èo uột hoặc là chết yểu, tuy vậy ngày nào tôi cũng ra vườn say mê và thích thú ngắm thành quả của mình. Vì thế tôi yêu khu vườn của Kha và Hồng Hoa, và không khỏi đau lòng khi biết họ không giữ được nó, khu vườn tuổi thơ, nơi là cả một thế giới riêng của đôi bạn nhỏ. Là một sinh viên sống xa nhà, tôi cũng muốn

sở hữu cho mình một khu vườn như vậy ở chỗ trọ, một nơi có thể giúp tôi tìm cảm giác yên bình và thư thả. Thế là tôi cũng trồng cây, cũng nuôi cá trong cái khuôn viên chật hẹp mà tôi đang ở, nhưng cái làm tôi vui nhất là được sống như những nhân vật trong truyện của chú Anh.

Đề tài viết về lứa tuổi học sinh, sinh viên không phải là mới, nhưng số tác giả có được thành công như Nguyễn Nhật Ánh thì phải nói là khá hiếm hoi. Như tác giả đã từng chia sẻ trong tạp văn *Sương khói quê nhà*: “Tôi là nhà văn. Nên tôi thỏa nỗi nhớ quê của mình theo cách của người hành nghề bằng con chữ. Những kỷ niệm, những vùng đất, những gương mặt bạn bè ấu thơ thi nhau hiện lên trong hết cuốn sách này đến cuốn sách khác.” Có lẽ đó là lý do khiến những câu chuyện của chú chân thật và thân thương đến vậy. Chú đã đặt hết cả tấm lòng, hết cả tuổi thơ của mình vào từng câu chữ để thỏa nỗi nhớ quê của một người con xa xứ. Chính những tình cảm chân thành đó đã giúp các tác phẩm của chú dễ đi vào lòng người đọc, đặc biệt với những ai cũng mang trong mình nỗi nhớ xa quê.

Tuổi thơ thì không một ai là không có, nhưng mấy ai có thể dùng tuổi thơ của mình để nuôi

dưỡng và đánh thức tuổi thơ của người khác được như chú. Tôi cũng từng có một thời trẻ con hồn nhiên rất đẹp, nhưng sau khi vùi đầu vào đồng sách vở và những thú vui giải trí hiện đại, bị nhịp sống hối hả cuốn đi, có lúc tôi tưởng mình đã quên hết những điều đó, quên đi mình đã từng có những ngày ấu thơ hồn nhiên vui chơi bên bạn bè như thế nào. Tôi quên bọn trẻ trong xóm, quên cái nhà chòi mà bọn tôi cất cùng nhau, quên những buổi đi tắm sông, bắt cá, quên hết mọi thứ cho đến khi bắt gặp lại những hình ảnh đó trong các tác phẩm của chú, những kỷ niệm đó mới có dịp trở dậy, mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Người ta thường nói những tác phẩm của Nguyễn Nhật Ánh là dành cho trẻ con, cho lứa tuổi ô mai, nhưng tôi thì lại nghĩ khác. Bất kỳ ai cũng có thể đọc truyện Nguyễn Nhật Ánh, những ai đang sống trong tuổi thơ tươi đẹp lại càng thêm yêu quý, trân trọng những khoảnh khắc ngọt ngào đó; và những ai đã từng bước qua thời áo trắng được một lần hồi tưởng, đắm chìm trong những mơ mộng của dĩ vãng, giống như tôi đây. Tôi thật sự biết ơn chú, biết ơn rất nhiều, Người đánh thức tuổi thơ trong tôi!

HUỲNH THẢO LI
(TP.HCM)

Yêu thích muộn màng

Tôi còn nhớ như in, ngày đó tôi đi nhà sách với chị tôi. Lúc đó nhà văn Nguyễn Nhật Ánh vừa phát hành tác phẩm *Đảo mộng mơ*. Chị tôi rất yêu thích bác Ánh, chị nhiệt tình giới thiệu tôi những tác phẩm của bác, nhưng lúc đó hình ảnh của bác hoàn toàn mờ nhạt trong đầu tôi.

Tôi có thói quen đánh giá sách qua vẻ bề ngoài. Khi nhìn những nhan đề và bìa sách của bác, tôi không mấy thích thú cho lắm. Đối với tôi, sách của bác toàn dành cho trẻ con, mà tôi thì chẳng thích những loại sách con nít như thế. Ngay cả khi lũ bạn rối rít đón nhận và ủng hộ những tác

phẩm của bác, tôi cũng chẳng để tâm. Cho dù hôm đó không mua được quyển sách nào hay, tôi vẫn không buồn xem qua sách của bác.

Rồi một hôm, bà ngoại thấy tôi đang đọc sách. Bà bảo tôi tìm sách của Nguyễn Nhật Ánh mà đọc. Tôi dạ vâng, nhưng lời dặn vào tai này qua tai kia, rồi tôi làm lơ luôn. Thấy vậy, bà lục lọi trong đồng sách chị tôi để lại, và lôi ra một cuốn sách dày màu xanh lá mạ - *Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh* – giúi vào tay tôi.

Ban đầu, tôi thử xem qua vài trang, rồi tay tôi cứ liên tục lật hết trang này đến trang khác, một sức hút diệu kì hấp dẫn tôi, đưa tôi vào câu chuyện. Từ hôm đó, tôi ôm quyển sách ngồi đọc ngẫu nhiên. Tôi hình dung ra khuôn mặt thanh tú hồn nhiên của Tường, tôi thấy được tính hẹp hòi, ích kỉ của Thiều. Tôi cảm giác đang xem một bộ phim. Một bộ phim được thu bằng mắt và được chiếu bằng trí tưởng tượng của tôi. Đọc sách của Nguyễn Nhật Ánh, nhiều lúc tôi cười thỏa mãn, nhiều lúc tôi than vãn, trách móc. Chẳng hiểu sao lúc đó tôi thấy mình cứ như đang từng bước đi lùi về thời thơ ấu, đến một vùng quê giản dị nhưng đầy yêu thương. Tôi lại cứ ngỡ mình là một đứa trẻ, đang sống trong

chính cuốn truyện mình đang đọc. Đến đoạn kết, tôi lại thấy trước mắt tôi là cánh đồng cỏ xanh mướt, trên đó có những bông hoa vàng li ti, trông thật thơ mộng.

Từ lần đó, tôi lục lọi cả buổi chiều trong kho sách của chị để tìm cho ra những tác phẩm khác của Nguyễn Nhật Ánh. Mồ hôi ướt đầm đìa, tay chân rã rời, nhưng lòng tôi lại vô cùng thích thú khi tìm được cuốn sách khác của Nguyễn Nhật Ánh, *Tôi là Bê-tô*, để rồi tiếp tục đọc mê say.

Một cảm giác hoàn toàn mới lạ. Khi tôi đọc trang đầu tiên của *Tôi là Bê-tô*, tôi mới được biết những suy nghĩ của loài chó. Tôi chợt thấy loài chó suy nghĩ cũng chẳng khác gì con người, cũng biết yêu thương, cũng có sự ngây thơ như những đứa trẻ, hay sự cảm nhận tinh tế của những triết gia. Đặc biệt có một câu hỏi của cún Binô làm tôi phải dừng lại suy nghĩ: “Sống trên đời này, điều gì là thú vị nhất?”. Câu hỏi có vẻ dễ nhưng để tìm ra câu trả lời thì thật khó! Tôi cũng tự hỏi mình câu ấy. Có lẽ mỗi người đều có những điều thú vị cho riêng mình. Như tôi, thú vị nhất là khi được cuộn mình vào lớp chăn ấm áp mỗi khi trời giá rét, hay được ngồi trong nhà nhìn ngắm những giọt mưa

rời, hoặc đơn giản chỉ là vừa nhâm nhi gói bánh vừa đọc sách của Nguyễn Nhật Ánh. Quả thật là nếu không nhờ câu hỏi ấy, tôi cũng chẳng nhận ra cuộc sống có nhiều điều thú vị đến vậy! Tôi rất thích những câu triết lí của chú cún Binô, nó mang đến cho tôi cách suy nghĩ trưởng thành hơn. Đọc truyện này, tôi lại thấy cuộc sống của một chú cún sao mà vui vẻ và thanh thoi đến thế. Trong đầu tôi lại xuất hiện một câu hỏi: “Làm thế nào mà Nguyễn Nhật Ánh lại có thể đặt mình vào vị trí một chú cún, hiểu được một chú cún muốn gì, để làm nên một tác phẩm hay như vậy? Có phải chẳng khi ta yêu thương một thứ gì đó, ta có thể hiểu được thứ đó rất dễ dàng?”.

Đọc hết cuốn sách *Tôi là Bê-tô*, tôi lại tiếp tục háo hức đọc *Đảo mộng mơ*. Tôi nhớ cái ngày chị tôi giới thiệu quyển sách này cho tôi và tôi đã hồ hững như thế nào. Đọc cuốn này, tôi hoàn toàn cảm nhận được mình là một đứa trẻ với trí tưởng tượng và sự ngây thơ rất dễ thương. Tôi sẽ không thể tưởng tượng ra một hòn đảo nhỏ khi nhìn thấy một đồng cát, cũng chẳng biết định nghĩa “đảo hoang” là đảo như thế nào. Nhưng nếu nhìn nhận mọi thứ qua đôi mắt của trẻ con thì đảo hoang đơn

giản chỉ là hòn đảo mà ngoài mình ra thì chẳng còn ai khác. Tôi hoàn toàn trở thành một đứa trẻ khi cảm nhận được sự hạnh phúc khi ở trên hòn đảo nhỏ - nơi mà lũ trẻ xem như là một chốn thiên đường. Tôi cũng cảm nhận được sự tiếc nuối khi bố Tin sắp dùng đồng cát đó để xây nhà, và hơn hết, tôi cứ ngỡ có một phép nhiệm màu giúp hòn đảo của Tin vẫn còn nguyên vẹn sau khi Tin đi học về. Phải, chỉ nhờ một cuốn sách, mà tôi nhanh chóng nhảy ù về thời thơ ấu của mình.

Tôi tiếp tục vào nhà sách tìm mua tác phẩm của Nguyễn Nhật Ánh. Tôi biết rằng mình sẽ còn phải tìm đọc nhiều tác phẩm lắm bởi sự yêu thích bác quá muộn màng. Và tôi chớp lấy hai cuốn: *Cô gái đến từ hôm qua* và *Chuyện cổ tích dành cho người lớn*.

Tôi rất thích cách nói chuyện dí dỏm và hài hước của Nguyễn Nhật Ánh trong quyển *Chuyện cổ tích dành cho người lớn*. Qua tác phẩm này, tôi lại thấy hình ảnh của bố mẹ mình. Lâu lâu cãi nhau vì những chuyện không đâu, nhiều lúc lại làm chúng tôi quay như chong chóng vì những cái gọi là “luật người lớn”. Người lớn thường có những suy nghĩ rất “cá nhân”, nhưng đôi khi chúng lại góp phần làm cho cuộc sống không nhàm chán,

không buồn tẻ. Tôi phải phì cười trước bức thư người vợ gửi chồng, cũng như “bó tay” với cách nói rất ư là “người lớn” của ông bố với đứa con trai đang chơi cờ. Gia đình quả thật đôi khi có những bất đồng, xung khắc, nhưng Nguyễn Nhật Ánh biết cách đem cả những chuyện lục đục trong đời sống gia đình vào tác phẩm, biến chúng trở thành những câu chuyện khôi hài, song chứa đựng bên trong những kinh nghiệm quý báu giúp chúng ta vượt qua những sóng gió một cách nhẹ nhàng.

Cô gái đến từ hôm qua đối với tôi là một tác phẩm rất đặc biệt. Ban đầu tôi có hơi ngạc nhiên về cách viết song song giữa quá khứ và hiện tại, nhưng tôi nghĩ đơn giản chắc tác giả muốn so sánh giữa con gái hiền lành, dễ dãi khi còn nhỏ với sự khó tính khi lớn lên. Nhưng đoạn kết lại khiến tôi (và có lẽ những độc giả khác cùng thế) rất bất ngờ. Trong một khoảnh khắc, người con gái thời quá khứ lại là người đang đứng trước mặt nhân vật “tôi”. Như cái kiểu tuy hai mà là một. Làm tôi thật mãn nguyện.

Có lẽ đặc biệt nhất trong số những tác phẩm mà tôi đã đọc đó là *Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ*. Đặc biệt với tôi không phải ở tựa đề bắt mắt,

không phải ở cái kết thích đáng cho giáo sư Chuột Cống béo ục ịch, mà ở tình bạn và tình yêu trong truyện. Tình bạn là gì? Tình bạn đâu có phân biệt, không quan tâm bạn là trai hay gái, nhỏ hay lớn, hoặc thậm chí bạn là mèo hay chuột. Tình bạn đơn giản chỉ cần một chút cảm thông, một chút quan tâm chia sẻ. Đâu phải con mèo nào cũng thích ăn chuột, thích vồ vập những miếng ăn béo bở. Đâu phải con chuột nào cũng thích chọc phá mèo, hay coi mèo như kẻ thù không đội trời chung. Tình bạn đẹp là thế, khi mèo Gấu đọc những vần thơ tràn đầy tâm sự, còn chuột Tí Hon ngồi chăm chú lắng nghe. Tình bạn đẹp là khi mèo Gấu tặng Tí Hon lương thực, tặng những bài thơ. Tình bạn đẹp là khi Tí Hon cặm cùi vẽ tranh tặng mèo Gấu. Tình yêu là gì? Tình yêu phải chăng là sự nhớ nhung ngày đêm của mèo Gấu, phải chăng chính tình yêu đã khiến mèo Gấu làm ra những câu thơ tràn đầy cảm xúc. Tình yêu không những có ở con người, mà đến cả loài mèo, loài chuột cũng biết yêu. Mèo Gấu cứ đứng mãi một chỗ, chờ nàng Áo Hoa trở về. Một cái kết thúc buồn, ba câu thơ cuối cùng như một dư âm còn đọng lại trong cả câu chuyện:

Tình yêu có gì?

Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ

Một con ngồi yên một con đổi chỗ

Đọc sách của bác, tôi như từng bước trở về với cái thời còn non nớt, còn trẻ con của mình. Bây giờ tôi vẫn thế, vẫn là một đứa con nít, vẫn có những suy nghĩ rất trẻ con. Nhưng sau mỗi chuyến hành trình đi vào những câu chuyện thần tiên của bác, tôi lại thấy hân hoan vì ít ra, tôi vẫn chưa quên tuổi thơ của mình. Chưa một lần tôi đọc sách Nguyễn Nhật Ánh mà thấy thất vọng. Có chăng chỉ thất vọng vì mình đã không thích chúng sớm hơn. Thời gian tiếp theo, với niềm đam mê và khả năng có hạn của một cô bé mười bốn tuổi, tôi vẫn sẽ cố gắng để chứng minh mình là một người yêu thích nhà văn Nguyễn Nhật Ánh.

TRƯƠNG GIA PHƯƠNG
(TP.HCM)

Nhật ký *phép màu*

Thời gian lặng lẽ và vô tình trôi, mang theo bao miền ký ức. Mỗi kỷ niệm của đời người đều gắn liền với một điều gì đấy, như bạn bè, như ngôi nhà thân thương... Riêng tôi, tôi gửi tâm tình tuổi thơ vào từng trang sách nhỏ, từng tháng ngày trôi qua vui tươi và hồn nhiên bên những câu chuyện nhẹ nhàng, trong trẻo và ấm áp tình người. Và không ai khác, nhà văn Nguyễn Nhật Ánh chính là người đem đến cho tôi niềm hạnh phúc giản đơn ấy, với những trang sách tôi luôn ấp ủ trong tim như một *phép màu kỳ diệu*.

Tôi đến với truyện Nguyễn Nhật Ánh một cách thật tình cờ. Tôi nhớ như in cuốn truyện đầu tiên

của ông mà tôi đọc được - *Thiên thần nhỏ của tôi*. Câu chuyện thật nhẹ nhàng như chính cái tên của nó – một câu chuyện thực mà sao tôi thấy có gì thần tiên lắm. Đó là vào thời điểm lớp tôi đang trong “thời kỳ nghiện truyện”, cứ rảnh rỗi là đưa nào đưa nấy “tay ôm - mắt dán” vào sách truyện đủ thứ kiểu trên đời. Chợt thoáng thấy cái tên Nguyễn Nhật Ánh, có cái gì vừa quen vừa lạ, và thật sự cuốn truyện đó đã cuốn hút tôi, để rồi từ đó ông trở thành thần tượng trong tôi. Giờ đây khi đọc lại *Thiên thần nhỏ của tôi*, tôi thấy lại được những năm tháng khi còn vui chơi dưới mái trường cấp hai với tâm hồn nhẹ nhàng, vô tư như chính “thiên thần” của ông vậy!

Mẹ từng kể với tôi: “Ngày xưa ông ấy ở cùng chung cư với mẹ, cậu con hay chạy lên lầu 7 chơi với em ông ấy”. Kể từ lúc ấy, trong tôi luôn ấp ủ suy nghĩ thật buồn cười: “Thế là mình cũng có mối quan hệ nào đó với người nổi tiếng đấy chứ!”. Tôi thật sự tâm đắc cuốn *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*- đã cuốn hút tôi từ tựa sách cho đến dòng chữ cuối cùng. Tuổi nhỏ của đứa trẻ thành thị như tôi không đem đến cho tôi những kỷ niệm như ông, nhưng nói về tâm lý trẻ thơ thì tôi không khỏi bật

lên thành tiếng: “Đây không chỉ là tuổi thơ của thế hệ năm mươi năm về trước, tâm lý được ông chiêm nghiệm đúng với tuổi trẻ của mọi thời đại!”. Điều mà tôi gọi là phép màu ở đây chính là Nguyễn Nhật Ánh đã mở ra trong trí óc lúc bấy giờ vẫn còn non nớt của tôi những cảm xúc, những nhận thức mới mẻ về cuộc sống, song lại không chút phức tạp, trăn trở nào. Tôi thương lắm nhân vật Ngạn trong *Mắt biếc* cũng như số phận kém may mắn của chị Ngà trong *Đi qua hoa cúc*. Tôi bật cười trước câu chuyện oái ăm của *Những chàng trai xấu tính*, trước cái sự thật “con trai càng lớn càng ngu, con gái càng lớn càng khôn” trong *Cô gái đến từ hôm qua*. Tôi lại thích thú theo gót bộ ba tình quái Xuyên, Thục, Cúc Hương xuyên suốt *Nữ sinh*, *Bồ câu không đưa thư*, *Buổi chiều Windows*. Tôi dành tặng *Chuyện cổ tích dành cho người lớn* đến bố mẹ với mong ước gia đình hạnh phúc, tặng *Tôi là Bê-tô* đến với nhỏ bạn yêu cún của tôi. Đẹp và hồn nhiên sao *Lá nằm trong lá*, hay những trang sách thấm đượm tình người biết mấy của *Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh*... Và còn rất nhiều nữa... để rồi không biết tự lúc nào Nguyễn Nhật Ánh đã gắn liền với cuộc sống và các mối quan hệ thường

ngày của tôi. Nếu ví tú sách như một lớp học với nhiều người bạn, thì những quyển truyện của ông là những người bạn tri kỷ, thân thiết nhất đời tôi.

Tôi đặc biệt hâm mộ *Harry Potter*, nhưng khi tôi đọc *Chuyện xứ Lang Biang*, tôi vẫn hết sức yêu mến Nguyên, Kăply, Suku, thầy N'Trang Long... hết như tôi đã từng hâm mộ Harry, Ron, Hermione, cụ Dumbledore... Bởi lẽ bộ truyện dẫn tôi đến với thế giới phù thủy hết sức Việt Nam, tại nơi cao nguyên gần gũi biết bao nhiêu. Còn hơn cả mức giải trí, tôi đã thật sự thả hồn và nghiệm ra nhiều điều. Tôi luôn theo đuổi sự hoàn hảo gần như ở mức tuyệt đối, để rồi nhận ra rằng là còn người đó chỉ là giấc mộng hảo huyền mà thôi. Tôi hiểu thêm về cuộc sống, những giá trị cao đẹp nhất của tình bạn, tình cảm gia đình, và cả những rung động đáng yêu đầu đời. Và trong cuộc thi vẽ gia phả của câu chuyện này, tôi đã may mắn biết bao khi đạt giải và được tặng *Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ* kèm chữ ký của ông. Bây giờ nghĩ lại tôi vẫn cảm thấy vui vô vàn. Ông viết về tình yêu của mèo đáng yêu và đáng thương đến vậy, thì hỏi sao *Ngồi khóc trên cây* lại không làm xao xuyến tâm hồn tôi và nhiều bạn đọc khác cơ chứ!

Văn chương Nguyễn Nhật Ánh sao hay mà đẹp đến vậy! Nó quá đối phù hợp với chúng ta - những *Kính vạn hoa* hồn nhiên thời 9x!

Trong một buổi chiều lộng gió, đọc thật nhiều để mọi kỷ niệm xưa ào ạt hiện về trong nỗi nhớ khôn nguôi, tôi nhìn vào từng trang sách và thấy lại mình đã khôn lớn từng ngày ra sao, nhất là khi lòng tôi đang nghẹn ngào cảm xúc chia tay bạn bè để bước vào mái trường cấp ba với vô vàn thay đổi. Chỉ những cuốn truyện nhỏ, những dòng chữ giản dị cũng trở thành sự diệu kỳ, thành kỷ niệm khôn nguôi trong trái tim một cô bé hăng ấp ủ. Đó như những cuốn *nhật ký phép màu*.

Và phép màu ấy đã từng ngày lớn lên trong tôi, hứa hẹn nâng bước tôi đi trên chặng đường rất dài phía trước – một phép màu mang tên Nguyễn Nhật Ánh!

TRẦN LỘC THỦY NHƯ
(TP.HCM)

Trạm dừng chân trong tâm hồn tôi

Hồi còn nhỏ, tôi có thói quen hay mon men tờ báo *Thanh Niên* mẹ mua vào lúc sáng sớm, chủ yếu là coi những tin về học đường. Nhưng một ngày nọ tôi bắt gặp một mục khác có tựa đề là “*Kẻ thần bí – truyện của Nguyễn Nhật Ánh*”. Tôi lập tức bị cuốn hút bởi cái tựa đề không kém phần huyền bí đó. Càng đọc tôi càng thấy hấp dẫn bởi cách viết cực kì hóm hỉnh cũng như tính cách độc đáo của Quý rôm, nhỏ Hạnh,... Và tôi đã rất thất vọng khi đọc dòng chữ cuối ở kì 21: “*Vì tác giả bận đi công tác xa nên tạm tiếp theo của bộ truyện Kính vạn hoa sẽ đăng trên báo Thanh Niên khi thuận tiện*”. Kể từ lúc đó tôi chăm đọc báo hẳn lên, cốt

lỗi cũng chỉ để tìm phần tiếp theo của bộ truyện *Kính vạn hoa* theo lời hứa hẹn ở kì cuối.

Cho đến một ngày kia, khi tôi đang rảo bước trong nhà sách thì bắt gặp tấm áp-phích “*Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh* - Nguyễn Nhật Ánh”. Tôi hơi ngỡ ngờ vì cảm thấy cái tên đó nghe quen quen, nhưng rồi tôi nhớ ra ngay đó là tác giả của truyện *Kẻ thần bí* hôm nào mình vẫn say mê. Như một bản năng, tôi mua ngay một cuốn *Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh* về đọc, và một lần nữa tôi lại bắt gặp giọng văn dí dỏm nhưng không kém phần hấp dẫn, lôi cuốn của tác giả.

Kể từ lúc đó tôi như cục sắt, sách của chú Ánh như nam châm; nam châm đi đâu, sắt đi tới đó. Tôi bắt đầu sưu tầm truyện của chú. Đầu tiên là bộ sách viết cho tuổi mới lớn có bìa màu vàng, sau đó lần lượt là *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*, *Tôi là Bê-tô*, *Lá nằm trong lá*, *Đảo mộng mơ*, *Chuyện xứ Lang Biang*, *Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ*, *Người Quảng đi ăn mì Quảng*, *Sương khói quê nhà*. Tuy nhiên lại không có một cuốn *Kính vạn hoa* nào cả, một phần vì tôi đã xem trên tivi, phần khác như người ta hay nói: “Cái gì hay nhất thường để sau cùng”. Bởi thế mãi đến khi đọc xong cuốn *Ngôi*

khóc trên cây, tôi mới có dịp sưu tầm 9 cuốn của bộ truyện *Kính vạn hoa*. Và tôi quyết định tới thẳng “trụ sở” là tiệm sách Kính Vạn Hoa để tìm mua, vừa khỏi lo thiếu cuốn nào, lại biết đâu gặp được chú thì sao!!!

Thế là cứ tầm khoảng 18 giờ 40 thứ ba hàng tuần, tôi lại xuất hiện ở trước cửa tiệm sách Kính Vạn Hoa. Vừa mở cửa bước vào tôi bỗng có một cảm giác là lạ, một tiếng chuông gió rất nhẹ tựa cơn gió thổi vào tai tôi, một bầu không khí se se lạnh. Tôi có cảm giác như mình vừa đến một vùng quê êm đềm, nhẹ nhàng, hoàn toàn không có tiếng ồn ào, tấp nập và vội vã như bên ngoài mặc dù chỉ cách nhau có một cái cửa kính.

Tôi rào bước qua các kệ sách, bất chợt cảm thấy có một cái gì đó nao nao trong lòng, cái cảm giác thân quen kì lạ kia cứ cuốn chặt lấy tâm hồn tôi, khiến tôi nhớ đến thời còn đang xin mẹ mua từng cuốn một, sau đó lại nhớ đến các nhân vật trong các cuốn truyện của chú, nào là Hà Lan, Tiểu Li, Quỳnh, bộ ba Xuyên - Thục - Cúc Hương... tất cả như một dòng sông chảy dài trong kí ức tôi. Những tác phẩm của chú chính là những cây bút màu tô vẽ cho cảnh vật xung quanh thêm phần màu sắc

và sinh động, khiến tôi cứ thầm mong dòng sông sẽ chảy chậm lại một chút, để tôi có thể cảm nhận chúng rõ hơn. Nhưng tôi không ở lại lâu được bởi còn phải đi học, thế là tôi đành cầm lấy một cuốn *Kính vạn hoa*, tính tiền với một tâm trạng đầy tiếc nuối, như một đứa trẻ được cha mẹ dẫn đi chơi, đôi khi thường muốn ở lại chơi lâu hơn nhưng bị từ chối.

Tôi thờ dài khi mở cửa bước ra, lòng cứ buồn mênh mang.

Sắp tới đây tôi sẽ nghỉ học thêm, chắc ít có cơ hội được ghé lại tiệm sách Kính Vạn Hoa. Nhưng tôi vẫn hi vọng một ngày nào đó tôi sẽ có dịp ghé qua *trạm dừng chân trong tâm hồn* tôi để được bồi hồi nhớ lại những điều đã qua.

NGUYỄN QUANG THIÊN VINH
(TPHCM)

Người gõ cửa trái tim

Tôi là một cô bé vừa đặt chân qua tuổi thiếu nữ trắng rằm tròn vạnh, tà áo trắng bay bay cùng gió nơi sân trường. Ở cái tuổi này, tôi nghĩ nhiều lắm, nghĩ và nghiệm. Một cô bé như tôi không thể nào sống mà thiếu đi những gì lãng mạn. Tôi yêu văn chương và buồn cho sự thực dụng bất nhân của xã hội hôm nay. Tất nhiên, tình yêu với những cuốn sách, những cuốn truyện không thể nào tự động mà đến với tôi được rồi. Người đã cho tôi tình yêu ấy, chính là bác Ánh.

Hồi tôi học lớp hai, tôi chẳng biết gì ngoài truyện tranh. Ngày đó, truyện tranh là một kho báu vô giá với tụi nhóc tiểu học. Có bao nhiêu tiền ăn quà buổi sáng, tụi bạn tôi đều để dành

mua những cuốn truyện tràn ngập hình ảnh. Tôi cũng vậy, tiếc là ba mẹ tôi không cho tiền, tôi chỉ có thể mượn ké tụi nó đọc được vài trang vào giờ ra chơi và giờ ra về mà thôi. Thật sự, tôi không hề có một khái niệm gì về truyện chữ, cho đến khi cô tôi mang tặng cuốn *Kính vạn hoa* màu tím vào sinh nhật lần thứ chín của tôi.

Món quà ấy, không ngờ đã thay đổi suy nghĩ non nớt của tôi cho đến tận bây giờ. Chẳng là, tôi tôn sùng truyện tranh và trò chơi điện tử, tôi xem truyện chữ như thứ gì không thuộc về thế giới của mình. Không những thế, truyện chữ của cô tôi ở nhà, tôi đều len lén đem đút vào xấp giấy bỏ đi khi bà nội tôi bán ve chai. Lúc nhận được món quà sinh nhật, tôi chán nản vứt nó qua một bên, chẳng buồn ngó ngang tới. Mang tiếng là “truyện” mà chẳng hề có hình có ảnh, toàn chữ là chữ thôi, tôi ghét nó lắm!

Ngày hôm sau là thứ bảy, lúc 5 giờ chiều trên tivi có chiếu phim *Kính vạn hoa*. Tôi biết phim đó nhưng chưa bao giờ quan tâm. Vậy mà không hiểu sao khi tôi quyết định xem thử, tôi đã dán mắt vào màn hình để coi cho kỳ hết, coi luôn cả phần giới thiệu giám đốc sản xuất, tên diễn viên... Tới

khi tivi chiếu qua chương trình khác, tôi vẫn còn ngân ngơ tiếc nuối, bỗng nhớ lại cuốn truyện cô tôi tặng hôm qua. Thế là tôi đã lục tung đồng quà để kiếm cho bằng được. Đó chính là cuốn truyện chữ đầu tiên tôi đọc. Cuốn truyện có nội dung thật gần gũi, cũng là cuốn truyện tuyệt vời nhất mà tôi biết hồi ấy.

Tôi bắt đầu yêu những dòng chữ trên trang sách, bắt đầu say mê và dần dà các cuốn truyện chữ đã trở thành món ăn tinh thần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi. Hồi nhỏ không có tiền mua truyện, cuối tuần nào tôi cũng vùi ba mẹ chở về nội để leo lên phòng cô tôi rồi “chết chìm” trong những tập *Kính vạn hoa* được xếp ngay ngắn trên kệ. Tôi ân hận lắm vì có những tập trước đây tôi lỡ “bán ve chai” mất tiêu. Tôi không biết than với ai vì lỗi cũng do mình, tôi đành thầm ca thán với bản thân rồi mong sao cho tôi mau lớn. Những ước mơ tuổi thơ đôi khi ngây ngô và trong sáng lắm. Tôi muốn lớn để đi làm, có tiền mua truyện *Kính vạn hoa*. Vậy thôi! Mà giờ nghĩ lại sao thấy dễ thương ghê là...

Cô Út tôi là tín đồ của *Kính vạn hoa*. Những cuốn truyện được cô giữ rất kỹ, sạch bong như

chưa được đọc lần nào. Thế mà có tay tôi vào là y như rằng gáy sách không gãy thì trang sách cũng quăn, bìa sách không cong thì tôi cũng làm rơi tương dầu mắm muối thấm ít nhất là qua vài tờ. Vậy mà cô tôi không giận tôi tí nào cả, cô rất vui mỗi khi tôi leo lên phòng và nghiền ngẫm những cuốn truyện, có cuốn tôi đọc tới ba, bốn lần mà vẫn cứ muốn đọc hoài. Mỗi tập truyện đều mở ra cho tôi những điều mới mẻ, đều để lại những dấu ấn khó quên trong trái tim tôi...

Lên cấp hai, tôi nhận ra bác Ánh không phải chỉ viết mỗi *Kính vạn hoa*, mà còn nhiều truyện khác nữa. Lên cấp hai đồng nghĩa với chuyện tôi lớn hơn, và đám bạn của tôi cũng lớn hơn. Tôi bắt đầu kiếm được những đũa “mê truyện” bác Ánh rồi bàn luận sôi nổi với chúng nó, điển hình là con bạn thân hồi đó của tôi. Tụi tôi có chung thần tượng là bác Ánh. Bác xuất hiện trong tất cả các bài văn nào liên quan đến “thần tượng” của tụi tôi. Con bạn cho tôi mượn đọc rất nhiều truyện của bác, cho tôi mượn về nhà luôn chứ chẳng phải như hồi xưa. Tôi vẫn không dám xin mẹ tiền mua truyện của bác. Mẹ tôi không tin tưởng tôi cầm tiền mà không bị cám dỗ bởi há cảo, bánh tráng

trộn, xào ổi với muối tôm ngon đến nức lòng trước cửa trường tôi.

Tôi với con bạn bước qua cấp hai cùng những trang truyện của bác. *Kính vạn hoa* trên tivi đã chiếu tới phần 3, còn truyện đã tới tập *Cà phê áo tím*, và tôi vẫn yêu nó như thuở ban đầu. Năm cuối cấp, dù bận rộn việc thi chuyển cấp, áp lực vây quanh bộn bề, tôi vẫn không quên trông ngóng những cuốn sách mới của bác. Đây thì *Lá nằm trong lá*, đây thì *Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ...* Bạn tôi nói tôi làm gì mà cứ suốt ngày truyện với chữ, không lo học đi rồi cuối năm còn thi nữa, thi này chỉ có một lần thôi, còn truyện Nguyễn Nhật Ánh thì đọc lúc nào mà chẳng được!

Nghe nó nói cũng có lý, nhưng nó có lý của nó chứ tôi cũng có lý của tôi. Những cuốn truyện của bác chẳng bao giờ làm tôi chùn bước học tập, trái lại, giúp tôi học tập hưng phấn hơn. Người ta nói “Có thực mới vực được đạo”, còn tôi, chắc “Có truyện bác Ánh mới vực được đạo” là thế. Mỗi khi đọc truyện của bác, thấy những nhân vật học sao mà giỏi ghê, tôi thầm ganh tỵ lắm đấy chứ! Như nhỏ Hạnh trong *Kính vạn hoa* nè, người chi mà như “tử điển sống”, hay Quý ròm cũng giỏi, còn

giúp Tiểu Long biết phấn đấu nữa! Rồi thì Thường trong *Bong bóng lên trời*. “Tên anh Thường lắm”, mà hình như anh chẳng thường tí nào cả! Tôi ráng học, và may mắn sao, tôi đã thành công...

À, mà lúc thi, tôi thích lắm nhé! Khi mà đề thi tuyển sinh năm ấy lại là một trích đoạn trong *Tôi là Bê-tô*. Tôi nhớ mình đã viết, viết bằng giọng văn của mình, viết bằng tất cả cảm xúc của mình...

Lúc biết tin đậu vào ngôi trường mà tôi mơ ước, mẹ tôi thường quà, tôi đã đường hoàng ra nhà sách và khuân gần hết những cuốn sách của bác Ánh mà tôi thích, còn lại tôi mua sách giáo khoa.

Năm lớp mười, tôi bắt đầu có tiền để ăn cả ngày, vì nhà tôi xa chẳng thể về trưa được. Tôi cũng để dành, mua được cuốn *Ngôi trường mọi khi*, và mãi chín tháng sau tôi mới thích thú nhận ra đó là tên viết khác đi của một trong những ngôi trường nổi tiếng nhất Sài Gòn: Nguyễn Thị Minh Khai. Đúng là, truyện bác Ánh luôn làm cho tôi bất ngờ một cách thú vị. Tôi nhớ mình đã khúc khích cười khi thấy chính mình giống Tóc Bím quá xá trong ngày đầu tiên thử áo dài, thấy lòng mình bỗng bồi hồi xao xuyến trước những người bạn khác giới. Tôi đã khóc không biết bao nhiêu lần mỗi khi đọc *Mất*

biết, và đã tùm tùm cười khi đi chơi trong công viên Tao Đàn, lúc tôi bỗng nhớ tới *Trại hoa vàng* của bác Ánh.

Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ, *Đảo mộng mơ*, *Trước vòng chung kết*, *Nữ sinh*, *Bồ câu không đưa thư...* và còn rất nhiều những tác phẩm khác của bác Ánh là cả tuổi thơ tôi, là những thứ đã nuôi dưỡng tâm hồn tôi. Hơn thế, nhờ những câu chuyện gắn bó với đời thường ấy, tôi đã học nhiều hơn cách làm người, tôi biết cách cảm nhận tình yêu, và tất cả đến với tôi từ những điều giản dị. Văn phong bác Ánh dễ dàng gõ cửa trái tim con người. Dù ở độ tuổi nào, nó cũng đủ sức tô màu vào cuộc sống của độc giả. Mới đây nhất, khi *Ngồi khóc trên cây* xuất bản, nhìn thấy dòng chữ “Nguyễn Nhật Ánh” thân thuộc trên bìa sách, tôi đã vui đến nỗi mắt cay xè. Đưa tôi vào một cuộc sống mới, một thế giới mới, bác Ánh vẽ nên những gam màu mà trước đây chừng như tôi không quan tâm lắm, để giờ đây, khi nhận ra tôi biết rằng mình vô cùng hạnh phúc!

Trên bìa sách *Ngồi khóc trên cây*, tôi đã lặng người khi đọc được những dòng này: “Tuổi thơ đối với tôi là cả một thế giới đầy ám ảnh. Tôi luôn

luôn bắt gặp mình thốn thức khi nhớ về những ngày thơ ấu, và tôi viết những cuốn sách để kéo chúng gần lại”...

Thời gian trôi mau thật, bác Ánh ơi, tôi giật mình khi nhận ra bây giờ tôi đã ngót nghét trưởng thành. Những dòng cuối này, tôi xin gửi đến bác, tôi cảm ơn bác rất nhiều, rất rất nhiều... Lời nói của tôi chắc hẳn là chưa đủ để nói lên những cảm xúc của tôi với bác, nhưng bác biết không, một cô bé đã có khoảng trời tuổi thơ đầy màu sắc. Là nhờ bác...

LÝ TRÚC MINH THANH
(TP.HCM)

Anh ấy thương chú Ánh nhiều hơn cả tôi

Đọc cái tên bài, chắc ai cũng sẽ nghĩ rằng có một sự ghen tị của một người con gái đối với chàng trai này. Đúng là bình thường trong tình cảm, các cô gái sẽ rất ghen tị khi người con trai mà cô ấy quan tâm lại đặt tình cảm của anh ta vào người khác, dù người khác đó bất kể là nam hay nữ đi chăng nữa. Nhưng không hiểu sao, việc anh thương chú Ánh nhiều hơn cả tôi lại làm tôi không thể nào ghen tị được mà còn khiến tôi dành cho anh và cả chú Ánh, một tình cảm đặc biệt hơn bao giờ hết.

Anh - một fan cuồng “ngâm” của chú Ánh. Tại sao tôi gọi anh là fan cuồng “ngâm”, mà không

dùng từ đơn giản là fan cuồng. Vì anh đọc truyện của chú Ánh từ rất lâu rồi, bắt đầu từ năm lớp sáu với cuốn *Trước vòng chung kết*. Anh bảo anh ghiền đọc truyện chú từ đó. Anh thích chú lắm, nhưng không phải là kiểu tìm mọi cách được gặp chú, anh bảo chỉ cần biết chú còn có thể viết truyện, chỉ cần thấy chú trên truyền thông là anh mãn nguyện rồi. Nói vậy thôi chứ khi nào chú có buổi kí tặng, tôi đều thấy anh mang truyện đến và nhẫn nại xếp hàng chờ đợi để được chú trực tiếp kí tặng. Từng cuốn truyện của chú, anh cố gắng dành dụm tiền để mua cho đủ bộ, anh quý đến nỗi khi về nhà anh còn bao giấy kiếng lại rất cẩn thận và giữ gìn nó như một kho báu. Chữ “ngâm” ở đây là vì anh thích chú nhiều lắm, mà cứ mở miệng là giả vờ nói không có gì... khiến tôi đôi lúc buồn cười không chịu được. Ngày xưa, anh để mắt đến tôi chỉ vì tôi vô tình lấy tác phẩm của chú làm bài dự thi trong một cuộc thi mà anh nằm trong ban tổ chức. Chuyện anh “thương chú Ánh” nhiều nhiều trước đó thì tôi không nói làm gì. Nhưng kể từ ngày chúng tôi quen biết nhau, tôi cứ nghĩ anh sẽ thương tôi nhiều hơn... nhưng sự thể lại đi ngược hẳn lại. Anh càng thương chú Ánh không

một điều kiện. Kì lạ thay, trong tôi không hề có một cảm giác ghen tị nào, mà càng ngày tình cảm anh dành cho chú truyền dần sang cả tôi.

Tôi cũng đã đọc không ít truyện của chú, và đương nhiên là tôi rất thích. Truyện của chú văn phong đơn giản nhưng lại có một sức hút kì lạ và mãnh liệt với mọi lứa tuổi, tôi cũng không phải là ngoại lệ và hiển nhiên tôi cũng bị hút vào đó. Nhưng khi quen biết anh, tôi lại cảm nhận truyện của chú ở một khía cạnh hoàn toàn khác hẳn. Hồi ấy khi tôi đọc truyện của chú - những câu chuyện thần tiên về tình bạn khăng khít, sự đơn sơ trong sáng lãng mạn của tình yêu đầu đời, sự ấm cúng của tình người trong xã hội... chỉ vì tôi muốn trốn tránh cuộc sống thực tại này, khi mà xung quanh ai cũng sống một cách tính toán, không xuất phát từ con tim của mình. Vậy mà anh lại có thể biến truyện thần tiên của chú thành hiện thực cho tôi thấy, bắt đầu bằng việc tỏ tình bằng thơ rất là lãng mạn, nhưng lại là dùng thơ của chú...

*Cô em hiền thực
Gặp từ hôm qua
Nhớ từ hôm trước
Thương em nhất nhà*

Em không lém lỉnh
Như là người ta
Bông hoa bên lễn
Là em đấy mà
(Bồ câu không đưa thư)

Lúc đầu, tôi đọc bài thơ anh gửi thấy bất ngờ lắm, vì anh từng thú nhận với tôi là anh viết văn không tốt. Vậy mà có thể viết được một bài thơ nhiều từ như vậy để gửi tặng tôi. Nhưng đọc đi đọc lại, tôi lại thấy nó hơi quen quen và tôi hỏi anh. Anh trả lời tôi không một chút do dự là thơ anh trộm tặng tôi đó. Tôi phì cười vì tính thẳng thắn của anh và nói đùa với anh rằng, vậy là chú Ánh tỏ tình với tôi chứ không phải là anh, và tôi sẽ đi kiểm chú để mách vì anh dám sử dụng thơ của chú mà chưa có sự cho phép. Anh chỉ cười trừ, nhưng nhờ thơ của chú tôi có thể hiểu được tấm lòng của anh hơn. Những vần thơ của chú đã mang đến cho tôi sự ngọt ngào nhẹ nhàng, làm sống dậy mọi cảm xúc kì diệu trong lòng và ngay cả trong tâm trí tôi nữa, tâm trí mà trước giờ đã bị che phủ bởi của cải vật chất, tâm trí cứ nghĩ tình yêu chỉ là một món quà xa xỉ vào thời buổi bây giờ, khi mà con người ta chỉ tìm cách tồn tại chứ không bao giờ biết được

mình tồn tại vì điều gì. Và cũng chính những vần thơ của chú đã cho chúng tôi một tiền đề tình cảm trong sáng và vô cùng lãng mạn.

Và rồi anh cũng bắt kịp với xu thế, khi mà cuốn sách mới nhất của chú vừa xuất bản cách đây không lâu, anh cũng không quên gửi tôi một bài thơ nữa và đương nhiên cũng là thơ trộm của chú:

*Dài nhanh lên với
Tóc xõa ngang mày
Lớn nhanh lên với
Bé bóng chiều nay
(Ngồi khóc trên cây)*

Dần dần tôi cũng quen với sự hiện diện của chú giữa chúng tôi, ngay cả việc giới thiệu về bản thân anh, anh cũng phải thể hiện mình qua tính cách của một nhân vật trong truyện của chú. Anh nói anh giống nhân vật *Nhiệm* trong truyện *Phòng trọ ba người*. Rồi bảo tôi đọc truyện đó đi, sẽ hiểu anh hơn một chút. Rồi những lúc tâm sự giữa hai đứa (nói tâm sự cho nó có vẻ lãng mạn), chúng tôi lại đi tranh cãi với nhau về cái kết của truyện *Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ*. Ngày qua ngày anh càng làm cho tôi cảm thấy mến anh hơn, nhưng tôi thấy chỉ nhờ có chú, anh mới có thể để lại được ấn

tượng trong tôi sâu sắc như vậy. Vì có những vần thơ của chú, những câu chuyện của chú, chúng tôi có thể gắn kết với nhau nhiều hơn, khiến cho tôi cảm nhận được rằng, tình cảm có thể trong sáng đến thế, rằng tình yêu không có sự hiện diện của chút tính toán nào. Tuy chỉ là thơ mượn, nhưng tôi cũng đã biết anh cố gắng thế nào.

Không thể phủ nhận được rằng, truyện của chú đã và đang là một món ăn tinh thần không thể thiếu cho nhiều bạn đọc ở mọi lứa tuổi. Những câu chuyện thấm đẫm tính nhân văn đã ảnh hưởng đến cuộc sống của rất nhiều người theo nghĩa tích cực nhất. Còn với chúng tôi, truyện của chú ảnh hưởng cũng có, quan trọng cũng có, nhưng điều cốt lõi hơn chính là đã làm thay đổi suy nghĩ của những người trẻ như chúng tôi. Khiến chúng tôi bình tĩnh và có thể thoát khỏi những ám ảnh đen tối về một xã hội lắm nhiễu nhương. Và chính nhờ có chú, chúng tôi mới biết được rằng “À, truyện thần tiên là có thật, con người ta có thể yêu nhau một cách trong sáng như vậy, giữa người với người cũng có thể giao tiếp với nhau bằng cả trái tim mình, và bất kì ai cũng có một nét đẹp riêng của mình... và ai ai cũng đều tỏa sáng”.

Cám ơn chú, được gần gũi chú, được đọc những cuốn truyện của chú đã làm suy nghĩ của tôi trở nên lạc quan hơn bao giờ hết... Có lẽ bây giờ tôi đã *THƯƠNG CHÚ ÁNH NHIỀU HƠN CẢ ANH RỒI!!!*

Vũ
(TP.HCM)

Như cánh đồng hoa có ánh mặt trời

*Nếu tuổi thơ con là những trưa hè đầy nắng
Thì có phải chăng
Sách chú viết
Là Mặt Trời ấm áp giữ mãi nắng cho con?*

Tôi biết đến truyện chú Ánh vào những năm cấp hai. Hồi đó, tôi hay đến thư viện tỉnh mượn sách về đọc. Mỗi ngày đầu, tôi chẳng biết mượn gì, chui vào ngó thấy cuốn nào mới mới, bìa màu rực rỡ chim cò là tôi tha về nhà. Đọc chán, tôi quay lại trả. Cứ mỗi tuần một lần như vậy.

Cho đến một hôm, trong khi đứng chờ một anh lớn ghi tựa sách, tôi tò mò liếc mấy cuốn mà

anh mượn, những cuốn truyện bìa rất giản đơn, vẽ nguệch ngoạc vài hình minh họa. Tự nhiên tôi thấy ngổ ngổ, từ ngổ ngổ tôi thấy là lạ: ảnh mượn cả một chồng bảy, tám cuốn sách của cùng một tác giả. Tôi nấn ná ráng nhìn tên, rồi lẳng lẳng vô trong lục một lèo năm cuốn của tác giả xa lạ đó. Trên đường rời thư viện, tôi đâu biết tôi đang mang về những phép màu thực sự làm ấm áp tâm hồn như ánh Mặt Trời phủ xuống mầm cây.

Tôi mở trang sách đầu tiên, văn phong khác lạ làm tôi ngạc nhiên, và rồi tự lúc nào tôi đọc một lèo hết cuốn sách. Trước giờ, sách nào cũng vậy tôi đọc khoảng chục trang là gấp làm dấu rồi bỏ đi đâu đó, vậy mà suốt buổi, tôi đọc từ chiều tới khuya hết cuốn này đến cuốn khác. Đọc xong tự dưng tôi hối hận vì... mượn ít quá! Phải chi lúc chiều tôi mượn mười cuốn!

Từ bữa đó, tôi như bị trúng tà, rảnh ngày nào tôi bay xuống thư viện ngày nấy. Cô thủ thư nhìn tôi lom lom, chắc tại cổ thấy tôi siêng đột xuất. Mẹ tôi thấy tôi cứ tới bữa cơm lại bưng một tô vừa ăn vừa coi truyện, bà khẽ khàng lại gần mượn cuốn truyện rồi nằm đọc. Thỉnh thoảng tôi thấy mẹ mỉm cười, nét mặt ánh lên vẻ rạng ngời một

thời xuân sắc. Đã lâu lắm rồi tôi mới lại thấy mẹ tôi vui như thế.

Khi tôi phát hiện ra truyện chú Ánh, tôi nghĩ mình vừa đào được một kho báu, mà có lẽ còn hơn cả thế. Nửa đêm, tôi vừa đọc vừa cười khúc khích làm mẹ tôi tưởng tôi ngủ mơ. Lần đầu tiên, tôi ướt mắt trên những trang sách. Những cảm xúc đến nhẹ nhàng mà len lỏi vào tận ngõ ngách tâm hồn tôi khiến tôi tiếc nuối và cả xót xa khi lần giờ đến trang cuối cùng.

Những mối tình trong truyện chú Ánh bao giờ cũng làm tôi khắc khoải, day dứt. Tôi yêu sự trong sáng, tinh khôi của những rung động đầu đời bao nhiêu, tôi lại buồn cho những kết thúc dang dở, ngậm ngùi bấy nhiêu. Trước đây tôi chưa bao giờ đọc những dòng chữ thực sự chạm đến trái tim mình như truyện của chú.

Chẳng lâm li bi đát, hay sâu đời như những tiểu thuyết ngôn tình mà tôi từng đọc, truyện chú Ánh giản dị, hồn nhiên mà sâu sắc đủ đánh thức trái tim mới chớm của hàng triệu cô cậu tuổi mộng mơ, đủ hồi sinh thế giới tuổi thơ nhạt nhòa đã vội vàng để mất, đủ dìu dắt người ta đi qua những tháng ngày đen tối của cuộc đời, đủ cho tôi nhận ra tôi

may mắn hơn nhiều, rất nhiều những trẻ em chưa từng đọc truyện chú Ánh. Và khi tôi đủ lớn thì tôi nhận ra kí ức những năm tôi học cấp hai vẫn sáng rực rỡ trong những câu chuyện của chú – những câu chuyện đã dẫn lối và định hướng con đường tôi chọn sau này.

Tôi vẫn nhớ mãi thầy Xuân Thu trong truyện *Những cô em gái*, người thầy dẫn học trò đi chơi như tướng lĩnh chỉ huy đánh trận. Tự nhiên tôi yêu thiết tha nghề giáo, tôi muốn gần gũi học trò, hiểu học trò như hiểu mình. Nhưng có lẽ cả cuộc đời dạy học sau này, tôi chẳng có bản lĩnh dẫn học trò trốn học đi “thực tập” như thầy. Chẳng hiểu vì sao tôi vô cùng kính trọng và ấn tượng với một nhân vật dấu chỉ tồn tại trên trang giấy. Có lẽ chính người thầy ấy là một phần lí do khiến tôi chọn con đường sư phạm.

Mỗi lần gấp trang sách lại, lòng tôi dạt dào những cảm xúc đan xen, buồn vui nối nhau thực sự đưa tôi lạc vào thế giới ấy. Tình cảm vụng dại ngây ngô của những chàng trai bị tình đầu đánh lú khiến tôi vừa thương vừa giận, những cô nữ sinh dễ thương, hồn nhiên và có phần lém lỉnh làm thốn thức tâm hồn tôi, đầu ngày ấy tôi còn bé,

những cảm giác chớm nở giữa những cô cậu học trò ấy tôi chưa trải qua, nhưng với tôi nó mong manh, thuần khiết như nắng mai mùa hạ. Dầu đọng lại trong tôi là những giọt sương buồn thấm ướt, những cảm xúc một thời áo trắng kia vẫn đẹp nhất trong tâm hồn tôi.

Tôi day dứt vì chuyện của những con người đã đành, tôi không ngờ tôi vẫn tiếp tục rớt nước mắt vì chuyện những con mèo. Một tựa đề, một kết khếp vu vơ, một câu chuyện hồn nhiên hơn cổ tích, tôi tự nhủ mình chuyện không có thật đâu, nhưng tôi vẫn thích thú khi thấy một con mèo hằng ngày mang cơm và ra sức bảo vệ con chuột, tôi vẫn hồi hộp theo chân con chuột và ngóng đợi một con mèo trở về, tôi vẫn đau đớn và xót xa mỗi khi khép lại cuốn sách.

*“Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ
Một con ngồi yên, một con đổi chỗ”*

Còn gì buồn hơn...

Tôi lớn lên theo tháng năm cùng với những cuốn sách của chú Ánh. Đọc hết một loạt truyện, tôi quay vòng đọc lại từ đầu, điều mà trước nay tôi chưa từng làm. Mỗi lần đọc lại, cảm xúc vẫn vẹn nguyên như những ngày đầu. Tôi vẫn cười khúc

khích, vẫn man mác buồn, vẫn nước mắt cứ chực tuôn ra mỗi lần khép sách. Tôi đọc đến thuộc lòng những bài thơ, đọc đến lúc mà mỗi lần chỉ nghe đến tên cuốn truyện thôi, tôi đã thoáng giật mình, câu chuyện tua qua đầu tôi như một cuốn phim, những cảm xúc đọng lại trong tôi làm tôi bàng hoàng chốc lát. Có những điều mà mãi về sau, tôi nhớ lại vẫn thẫn thờ, lặng người như chính mình vừa trải qua.

“Nếu bạn thương một người nào đó và bạn biết chắc rằng người đó đang ở bên cạnh bạn trong vòng bán kính mười mét thì dù cả hai không nói với nhau một câu nào, thậm chí không nhìn thấy nhau, bạn vẫn cảm nhận rất rõ hương thơm và hơi ấm của người bạn yêu thương đang lan tỏa quanh người bạn và trái tim bạn sẽ không ngừng thổn thức một cách dịu dàng, đầm thắm”. Tôi đọc câu ấy lần đầu vào năm lớp sáu, khi đó tôi chưa trải nghiệm cảm giác này nhưng tôi nhớ rất lâu. Và mãi đến sau này, tôi mới hiểu cái cảm giác mà tôi vẫn hay thắc mắc liệu có hay không ấy. Tôi có thể không cảm nhận được hương thơm, nhưng sự ấm áp và an yên ấy vẫn trở về với tôi trong niềm hoài niệm bàng lãng màu khói sương, trong những

giấc mơ thoáng đến thoáng đi nhưng dần vật tiềm thức, không triển miên mỗi đêm mà thỉnh thoảng lại trở về làm lòng tôi khê nhói. Để rồi mỗi lần tôi đọc lại câu chuyện ấy, câu nói ấy, tôi vẫn như từ những năm tháng ấy vừa quay trở về.

Truyện chú Ánh giúp tôi trưởng thành và trân trọng thời thanh xuân, dạy tôi cách đối nhân xử thế, dạy tôi cách hành văn trong sáng và chia sẻ, đồng cảm với tôi bao nỗi niềm tuổi nhỏ. Tôi tìm thấy chính tôi trong trang sách của chú. Tôi tìm thấy cả thời thơ ấu sáng ánh ban mai, những năm tháng tuổi thơ tôi như được tái sinh mỗi lúc lật trang sách Nguyễn Nhật Ánh.

Chú Ánh, chú có biết, chú đã giữ tuổi thơ cho con?

VÕ THỊ DIỆU LINH
(Quảng Ngãi)

Nợ chú một lời cảm ơn!

Hôm qua, khi những giọt nước từ nơi xa xôi nào đó mà ta gọi là ông trời cứ vội vàng trút xuống đường, tôi đi tìm tôi trong những trang sách còn gấp vội.

Cuộc sống với tôi không biết tự bao giờ cứ ồn ào, vội vã, cứ tất bật, bon chen. Ngày cuối tuần dường như không đủ để giải quyết những công việc còn sót lại của cơ quan. Cái tuổi hai mươi sáu của tôi chắc là sẽ chán ngắt và hằn tôi sẽ chẳng trẻ trung được nếu không có những câu chuyện đến từ cái tên quen thuộc Nguyễn Nhật Ánh!

Tôi đến với truyện của chú khá muộn màng. Đó không phải là *Quán Gò đi lên* khi tôi mười

bốn tuổi, đó cũng không phải *Mắt biếc* hay *Bồ câu không đưa thư* khi tôi khoác chiếc áo dài trắng với chùm phượng đỏ rung rinh trong gió. Tôi tìm được khoảng trời tuổi thơ của mình khi bước sang tuổi hăm hai với *hoa vàng trên cỏ xanh*, với con Mận, thằng Tường. Câu chuyện với những trò chơi con nít, với những nỗi sợ đôn roi, cả với những tình khôi của cái cảm mến đầu tiên khiến tôi bật cười như thấy lại chính mình ngày ấy, nhưng rồi cũng khẽ chạnh lòng bởi tôi cũng có một đứa em trai, và nó cũng đã hy sinh cho tôi nhiều như Tường đối với Thiều!

Sau *Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh*, tôi bắt đầu tìm đến những đứa con tinh thần của chú Ánh nhiều hơn. Đọc truyện chú, tôi thấy tâm hồn mình như trẻ ra và đẹp hơn. Những trang sách với giọng văn trong trẻo và câu chuyện như tuổi thơ của mỗi con người khiến cho bao bận bịu của cuộc sống không thể nào chen chân vào được.

Cuộc sống dạy ta nhiều điều, đó có thể là bài học về tình thương, đó cũng có thể là bài học về cách chống chọi lại bất hạnh trong cuộc đời, nhưng mỗi bài học đều có cái giá của mình. Riêng đối với tác phẩm của chú Ánh, cũng là những bài học ấy, thế

nhưng nó đến thật nhẹ nhàng. Nó không dồn dập khiến ta ngột thở, nó cứ diễn ra chậm rãi, từ tốn để rồi khi nhận ra ta bất chợt giật mình, nó đã đi sâu vào tâm hồn mình từ bao giờ: “*Bạn cũng biết rồi đó, cái tên đôi khi được cha mẹ đặt cho một cách ngẫu nhiên, nhưng chính cách sống của bạn đã không ngừng chưng cất cái tên của mình qua năm tháng, giúp cho nó tỏa hương... Lão Hiếu chắc cũng từng có một cái tên như những người khác. Nhưng tính cách của lão đã lấn át và nhuộm đen cái tên cha mẹ đặt cho lão và bằng cách đó lão đã tẩy xóa cả lão lẫn cái tên của lão khỏi ký ức mọi người*” (Tôi là Bê-tô).

Tôi không buồn vì đã tìm đến truyện của chú quá trễ mà thậm chí mừng vì khi ở tuổi này, khi tìm về được với những góc ngách tuổi thơ, khi chạm vào những trái tim lần đầu rung động bởi tình cảm mới lớn, tôi đã biết cách yêu thương và sống chậm lại trong từng câu chữ. Có lẽ nhà văn Nguyễn Nhật Ánh là một người rất hạnh phúc, không phải vì chú được nhiều độc giả mến mộ mà bởi chú đã đem đến niềm vui cho rất nhiều người! Nợ chú một lời cảm ơn!

TRẦN THANH NGỌC THANH LOAN
(Cần Thơ)

Tôi ao ước được một lần nhìn thấy chú

Tôi biết chú vào những ngày đầu của tuổi mười sáu đầy mơ mộng. Ngày đó niềm vui và sở thích duy nhất của tôi là được về quê mỗi khi hè đến. Về quê là cái gì đó rất tuyệt vời trong tôi. Ở đó, ngày ngày tôi được dắt ra đồng thăm ruộng, hái rau, nhổ cỏ, có hôm còn được cô dắt đi chăn trâu, thả diều, thậm chí có lần bất cẩn còn bị rơi thẳng từ trên lưng trâu xuống mặt đất mà miệng vẫn cười toe toét. Nhưng tất cả đều dừng lại khi cô tôi vào tận Sài Gòn để học. Không còn ai thủ thi đủ điều cho tôi nghe, cũng không còn ai dắt tôi đi chơi như trước đây nữa. Mùa hè năm đó, đối với tôi có lẽ sẽ

buồn vô tận nếu như tôi không bị quăng vào nhà sách trong lúc bà đi chợ.

Suốt mười sáu năm, chuyện sách vở của tôi đều do một tay ba má lo cho nên vô nhà sách tôi chỉ có mỗi việc là lon ton theo sau, lâu lâu chồm lấy một quyển truyện tranh gì đó cho có cái để cầm thôi. Vậy nên, hôm ấy tôi cũng chỉ biết loanh quanh các kệ sách đợi bà quay lại. Và lơ ngơ lóng ngóng thế nào tôi va đổ chồng sách của người ta, lúc đó sợ ới là sợ, nhưng vẫn kịp nhìn thấy một điều đến giờ tôi vẫn thắc mắc, rằng vì sao tên tác giả trên bìa một cuốn sách lại không viết hoa. Lúc ấy, tôi ngạc nhiên lắm, có cả tò mò nữa, nên mở ra xem thử thực hư nó ra làm sao. Thế là tôi ngồi đọc cuốn *Còn chút gì để nhớ*, đọc mãi đến lúc bà quay lại vẫn không chịu về. Thật sự tôi không thể tin vào chính mình được. Tôi không tin, hoàn toàn không tin những con chữ ấy lại có thể cuốn hút tôi đến thế. Tôi đọc quên cả chuyện bà đang đứng đợi. Càng đọc càng thấy sách mỏng dần mà nội dung thì càng lúc càng mở. Đến lúc bà giục tôi mới dừng lại, lúc ấy còn luyến tiếc lắm, chẳng muốn về tí nào. Suốt ngày hôm ấy tôi chỉ mong sao bà lại đi chợ. Nhưng đời lắm chuyện trở trêu, không

những hôm ấy bà không đi mà hôm sau bà cũng ở nhà nốt. Tôi buồn, tôi sầu, tôi nản nỉ mãi vẫn không thể ra khỏi nhà.

Tôi ám ức quay về thành phố. Tôi kiên quyết ra nhà sách lục tìm nhưng lại không có. Tôi lên thư viện trường hỏi mượn nhưng chỉ có mỗi quyển *Thằng quỷ nhỏ* thôi. Tôi giận bà một tháng trời. Tôi giận cả tôi nữa, vì sao lúc đó không xin bà mua cơ chứ. Đang đến đoạn hay ơ là hay. Tôi trách trường tôi, tôi trách thành phố tôi, thành phố gì mà mỗi quyển sách nhỏ xíu cũng không có, thua xa nhà nội nữa. Tôi ám ức lắm, đến mức khi ngủ tôi nằm mơ thấy mình chạy vù ra khỏi nhà sách tìm chiếc xe đạp như anh chàng Chương trong truyện vậy đó.

Sau một thời gian tìm kiếm vẫn không có kết quả gì, tôi quay về trường mượn tạm quyển *Thằng quỷ nhỏ*. Tôi say sưa với từng lời, từng chữ chú viết ra. Đọc đến đâu tôi tưởng tượng đến đó. Có đôi lúc tôi phá lên cười sung sướng khi đoạn tiếp theo chú viết y chang như mình đoán. Rồi tôi nghĩ, có khi sau này mình thành nhà văn không chừng. Tôi đem chuyện đó kể cho ba má tôi nghe thì chỉ nhận được một trận cười nghiêng ngả.

Kể từ đó, tôi biết chắc rằng Nguyễn Nhật Ánh là tác giả, là cái tên mình sẽ để mắt đến mỗi khi bước chân vào nhà sách. Và tôi cũng không bao giờ quên tìm kiếm quyển *Còn chút gì để nhớ*.

Lần lượt *Hạ đỏ*, *Bong bóng lên trời*, *Bồ câu không đưa thư*, *Những cô em gái*, *Quán Gò đi lên*, *Phòng trọ ba người*, *Trại hoa vàng*, Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ, *Tôi là Bê-tô....* lần lượt đi qua đời tôi. Một danh sách dài những tên tác phẩm in đằng sau mỗi cuốn truyện dần dần được tôi lấp kín, duy chỉ có quyển giúp tôi bén duyên với chú vẫn còn dang dở và mãi đến tận bốn năm sau tôi mới thỏa ước mơ của mình. Tôi chưa bao giờ chờ đợi và tìm kiếm điều gì lâu đến thế. Và sau đấy, mỗi khi nghe tin chú sắp ra một quyển sách mới tôi lại bồi hồi như sắp được gặp người yêu vậy đó.

Tôi vẫn còn nhớ cảm giác hạnh phúc của mình khi cầm trên tay quyển *Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ*. Rồi cả cảm giác sung sướng khi bị ai đó nói tôi “hâm” khi tôi bất chợt reo lên: “A, *hoa vàng trên cỏ xanh* kia, chú Ánh của ta có quyển đó đó, hay lắm luôn đó” mỗi khi đi ngang một vòng xoay có bãi cỏ xanh rì đang ôm ấp những cánh hoa vàng rực rỡ. Cũng có khi đang ngồi một mình trong phòng

tôi lại hét lên như vỡ được vàng, chạy vội sang đưa cho ba đọc một đoạn trong cuốn *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ* để ba hiểu vì sao tôi hay hỏi “vì sao”, và tôi cũng không quên cắt một mảnh giấy thật to, trang trí thật đẹp, viết lên đó dòng chữ “CÁI TÊN, SUY CHO CÙNG CÙNG CHỈ ĐỂ PHÂN BIỆT CÁI NÀY VỚI CÁI KHÁC” dán chính chệ trên tường nhà, bởi tôi hay bị la vì cái tội thường xuyên hỏi tại sao lại gọi cái kéo là cái kéo, v.v... Cũng có đôi khi tôi nhận được những ánh mắt kì lạ, ra kiểu tò mò khi tôi buông tiếng thở dài kèm theo câu “*Buồn ơ là sssss*” - những lúc nói câu đó, tôi ước sao có người rủ tôi “*Chiều nay đi nhậu một chút chẳng*” nhưng đến giờ, đó vẫn còn là một điều ước... Còn nhiều nhiều lắm những cung bậc cảm xúc, những kỉ niệm với các quyển sách của chú.

Nhưng kỷ niệm đáng nhớ nhất với tôi, có lẽ là tác phẩm *Nữ sinh*. Cuốn sách này đã làm thay đổi rất nhiều tính cách của tôi. Từ một cô bé dầm dẫm, nhẹ nhàng, trầm tính đến mức ai gặp cũng bảo tôi sao hiền như cục đất trở thành một cô nàng ương bướng, ngỗ nghịch, còn bạn bè thì chép miệng bảo tôi ngày đó uống nhầm thuốc. Còn tôi, tôi nghĩ, mình bị chú “đầu độc”, hay đúng hơn là tôi để mặc

cho ba cô nàng Xuyến, Thục, Cúc Hương dẫn lối trái tim mình. Điều đó giúp tôi vui vẻ suốt ba năm trung học bên anh bạn thân là giáo sinh thực tập trường tôi, và cũng khiến trái tim tôi đau đốn đến tận bây giờ. Bởi tôi mơ mộng nhiều, tôi luôn tưởng tượng mọi chuyện sẽ êm đềm như những gì chú viết. Tôi đâu có ngờ, đời vốn dĩ không chỉ có mỗi màu hồng.

Nhưng đó chỉ là một chút đau đốn của riêng tôi thôi, nó không là gì so với những điều chú đem lại cho tôi, cho tuổi thơ bị đánh mất của tôi. Tôi tìm tuổi thơ của mình trong sách của chú để sau này không phải hoang mang khi kể cho con tôi về những trò chơi của tuổi thơ, hoặc ít ra, tôi nghĩ, mình sẽ không cẩu gắt khi nghe chúng nó hỏi: *“Vì sao không gọi cái bàn là cái ghế mà phải gọi nó là cái bàn?”*.

Có thể ai đó sẽ ngạc nhiên hoặc không biết tôi viết có nhầm không khi một cô bé mười sáu tuổi lại thích thú với chuyện làng quê, rồi còn bị quản lý nữa. Nhưng thật sự tôi lúc đó là đứa cháu duy nhất trong nhà nên luôn bị giám sát. Tôi vẫn hay nói với mọi người rằng mình như búp bê được cất giữ trong lồng kính ấy. Với tôi, nghe nhạc, đọc sách

là điều vô cùng xa xỉ. Tôi hoàn toàn không có khái niệm giải trí, tự do lại càng không. Nhưng thôi, đó là chuyện của tôi tám năm về trước. Giờ đây, tôi đã khác, một mình một xe chạy hơn 800km tôi còn làm được thì không có gì có thể ngăn cản tôi được. Một phần của sự thay đổi trong tôi là nhờ vào những quyển sách của chú.

Suốt tám năm qua, kể từ ngày đầu tiên nhìn thấy tên chú, tôi vẫn luôn mang trong mình một tình yêu chân thành dành tặng chú. Tôi ao ước được một lần nhìn thấy chú, được đứng bên chú, được nói chuyện với chú đôi ba câu, để hỏi chú vì sao tên chú chưa khi nào viết hoa trên mỗi bìa sách, nhưng có lẽ tôi không có duyên khi lần nào cũng bỏ lỡ cơ hội được giao lưu với chú trong những đợt ra mắt sách mới. Giờ đây, tôi đã vào Sài Gòn, đã gần với chú hơn rất nhiều so với những ngày còn ở Đà Nẵng.

Tôi hy vọng ngày được gặp chú cũng sẽ không còn xa nữa.

NGUYỄN THỊ HUỲNH TRÂM
(Đà Nẵng)

Những dòng tri ân của một cậu bé

23 giờ 35'

Trời càng về đêm, con đường trở nên vắng bóng xe qua lại. Đâu đó còn ngân lên tiếng dương cầm của những nghệ sĩ còn trùng với bản tình ca mùa hạ thân quen.

Đồng Nai hôm nay lại có mưa. Mưa phùn. Nhưng chừng ấy thôi cũng đủ gội rửa tâm hồn của một cậu bé mười sáu tuổi.

Không còn chút suy tư, phiền não về công việc, về những khó khăn trước mắt. Cơn mưa như một chiếc chìa khóa mở toang cánh cửa ngày xưa để đưa cậu về với tuổi thơ yêu dấu...

Câu chuyện của tám năm về trước...

Một buổi tối năm 2005, cậu bé chỉ mới học lớp ba đang ngóng chờ ba mẹ về. Cậu vô tình nhấn remote chuyển kênh HTV9. Có gì vậy? Một bộ phim dành cho tuổi học trò! Như bị ai đó điều khiển, cậu mãi mê xem, theo dõi từng hành động của nhân vật mà quên đi nỗi cô đơn đang vây bọc cậu. Chưa một bộ phim nào lại cuốn hút cậu đến như vậy.

Sáng hôm sau, cậu lên trường khoe với mọi người nhưng lại... không biết tên phim. Một người bạn cùng lớp vỗ vai cậu, nói: “Phim *Kính vạn hoa* đấy, đồ ngốc”.

Và thế là, như một chiếc máy đã được lập trình sẵn, cứ đến 6 giờ tối là cậu mở tivi để tiếp tục theo dõi bộ phim “cực kì hấp dẫn” đó. Cậu mỉm cười khi thấy Quý ròm bày trò, cậu biết cảm thông trước những số phận nghèo khổ như gia đình Tiểu Long đồng thời cậu rất nể phục sự hiểu biết của nhỏ Hạnh. Như vậy là cậu ta đã “lớn hơn một chút” rồi đấy!

Một năm sau...

Cậu mừng rỡ khi nghe tin bộ phim *Kính vạn hoa* đã cho ra mắt phần 2. Và cậu cũng đã biết tác giả

của bộ truyện được chuyển thể thành phim là nhà văn Nguyễn Nhật Ánh. Cậu không biết nói sao để cảm ơn ông ấy vì cậu còn quá nhỏ, nhưng niềm vui được xem phim đã lấn át đi nỗi băn khoăn đó.

Năm 2008, bộ phim cho ra mắt phần 3. Lần này vai nhỏ Hạnh đã thay đổi diễn viên nhưng điều đó cũng không làm giảm bớt tình cảm của cậu bé dành cho bộ phim. Và cứ thế, cứ thế, cậu coi hết lần này đến lần khác mà vẫn thấy hay, đến nỗi mẹ cậu vẫn thường xuyên hỏi: “Con xem đi xem lại cả chục lần như vậy mà vẫn không chán sao?”.

Tuổi thơ của cậu bé đã một phần gắn bó với bộ phim *Kính vạn hoa* rồi!

Ba năm sau, trong một lần đi siêu thị, cậu ta vô tình mua cuốn truyện dài *Nữ sinh* của Nguyễn Nhật Ánh. Và đây là lần thứ hai nhà văn này đã chinh phục được một con người.

Chỉ vậy thôi, từ đây trái tim của cậu bé đã chứa một phần cho nhà văn, cậu đã biết tìm đọc những tác phẩm của ông ấy. *Bồ câu không đưa thư, Bàn có năm chỗ ngồi, Cô gái đến từ hôm qua, Hạ đỏ...* Mỗi câu chuyện như làm dịu tâm hồn vốn đầy chai sạn của cậu, đưa cậu về với cánh đồng tuổi thơ đầy nắng gió mà cậu đã quên lãng. Nhưng thật kì

lạ, mỗi câu chuyện đều mang một nét riêng biệt, không truyện nào giống truyện nào. Có lẽ vì thế mà tuổi thơ của cậu bé như vẫn còn vẹn nguyên mặc dù cậu đã trải qua bao thăng trầm của cuộc sống.

Và cứ thế, mỗi ngày trôi qua, tình cảm cậu bé dành cho nhà văn nọ ngày càng lớn...

Một ngày hè năm 2013, nhà văn Nguyễn Nhật Ánh cho ra mắt tác phẩm mới, có một niềm vui nhen nhóm trong tim cậu. Đó là sự tích lũy theo năm tháng, dành dụm niềm yêu thương qua từng trang giấy, từng câu truyện. Cho đến một đêm trời lất phất mưa phùn, qua khung cửa sổ, cậu ngồi vào bàn và viết những dòng tri ân dành cho nhà văn Nguyễn Nhật Ánh.

Cậu bé đó chính là tôi!

LỤC KHÁNH BẰNG
(Đồng Nai)

Chú Anh ơi!

Tôi vẫn luôn thắc mắc một điều khi đọc xong những câu chuyện của chú: “Liệu những nhân vật trong truyện có thật hay không?”. Khi đọc *Kính vạn hoa*, tôi đã từng nghĩ rằng chú không thể giỏi đến mức có thể tưởng tượng ra biết bao nhiêu là cuộc phiêu lưu, những vùng đất mới, những nhân vật ám ảnh đến như thế... Vậy nên nhất định phải có một bộ ba Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh ở đâu đó trong Sài Gòn. Và chú, hằng ngày luôn theo dõi nhất cử nhất động của ba bạn này. Có thể chú nấp trong bụi cây gần nhà, gần trường. Có thể chú sẽ cải trang thành thầy giáo (biết đâu chú là thầy giáo thật!). Có thể chú là ba của nhỏ Hạnh (không biết sao tôi cứ nghĩ phải là nhỏ Hạnh). Có

thể chú chế tạo được thuốc tàng hình như trong tập truyện *Lọ thuốc tàng hình* để hằng ngày thu nhặt những câu chuyện sinh động của ba bạn trẻ thành phố. Cứ tưởng tượng như thế, tôi đã nghĩ chú không chỉ là nhà văn mà còn là một thám tử nữa. Thế nên, tôi vẫn tha thiết được vào Sài Gòn, dạo quanh những con đường, để có khi bất chợt bắt gặp bốn người (một kính cận, một ốm tong ốm teo, một mập mập dễ thương và một người đeo mắt kính đen to thật to theo sau “rình rập”) là tôi có thể nhận ra ngay những người bạn đã ăn sâu vào tâm trí. Và biết đâu, tôi cũng sẽ trở thành một nhân vật tình cờ ngang qua trong một câu chuyện nào đó của chú. “Biết đâu”, tôi vẫn cứ mơ như thế mỗi khi gấp cuốn sách lại.

Đó là những suy nghĩ của tôi năm lớp tám, lúc tôi tha cuốn truyện *Kính vạn hoa* dày cộm trong thư viện về nhà ngẫu nhiên đến mờ cả hai mắt. (Đó có lẽ là cuốn truyện chữ dày nhất đến bây giờ tôi đã đọc). Giờ tôi đã là sinh viên năm ba. Ba năm vào Sài Gòn, chưa lần nào tôi bắt gặp giấc mơ của mình khi đi ngang qua những con phố đông đúc ở thành phố này. Tôi cảm thấy Sài Gòn dường như thiếu đi một cái gì đó quan trọng đối

với tôi. Có lẽ đó là những mảng màu tuổi thơ do tôi tưởng tượng, tôi vẽ cho thành phố qua những câu chuyện của chú. Cũng có lẽ, chẳng có điều gì mất đi, chỉ là khi ngày một lớn thêm, tôi đã không còn tin vào suy nghĩ của mình ngày xưa nữa. Và, tôi cảm thấy buồn nhiều vì điều đó.

Sau này, tôi đọc nhiều truyện dài của chú. Mỗi lần đọc là tôi có cảm giác như tìm thấy một phần câu chuyện của mình trong những câu chuyện của chú. Tôi rất thích đọc cuốn *Đảo mộng mơ*. Tôi nhớ mình đã đọc nó vào một buổi trưa hè và đã cười từ đầu đến cuối truyện. Có cái gì đó mát lạnh trong một buổi trưa hè gay gắt của tôi. Và tôi thắc mắc rằng liệu đó có phải là hình ảnh, là giấc mơ của chú ngày nhỏ? Có nhiều chi tiết tôi đã từng nghĩ chắc trẻ con nào cũng suy nghĩ như thế. Mỗi lần đọc truyện của chú, cái giọng điệu “tưng tửng” và cách so sánh lạ lạ, ngộ ngộ làm tôi không thể nhịn cười. Tưởng chừng như chú đang kể chuyện mình nghe chơi vậy thôi chứ đâu phải sắp đặt con chữ thành câu, thành truyện. Tưởng chừng như chú đang nhâm nhi chén trà, mắt mơ màng kể chuyện ngày xa lơ xa lắc của mình cho một “anh” nào đó thôi, đến cuối mỗi chỗ đắc chí lại chêm vô vài câu

như: “Hồi nhỏ anh không như rứa hả?”, “Hồi nhỏ anh không lập phiên tòa xử tội ba mẹ hả?”, “Hồi nhỏ chắc anh cũng mơ được phiêu lưu đảo hoang, làm cướp biển chứ!”... Và tất nhiên, cái “anh” ngồi nghe đó đang gật gù, khoái chí, vỗ đùi đôm đốp. Chú đang kể chuyện ngày xưa thôi, nên con nít đọc thấy dễ hiểu, thấy gần. Người lớn đọc lại cảm thấy dễ chịu, thấy nhớ. Thế nên đam ghiền, đam khoái. Thế nên có sức hấp dẫn kì lạ.

Có một lần tôi đi xe buýt, có chú đó hỏi tôi quê ở đâu. Tôi trả lời tôi ở Quảng Nam. Chú đó cười bảo: “Quê con đẹp lắm đó!”. Tôi hỏi: “Chú đến quê con lần nào chưa?” thì chú đáp: “Chú đọc truyện Nguyễn Nhật Ánh, trong truyện miêu tả quê con rất đẹp. Có dịp chú nhất định sẽ ghé thăm”. Tôi định trả lời là “Quê con có Hội An và Mỹ Sơn là di sản văn hóa thế giới đó chú!” nhưng lại thôi. Bởi tôi cảm thấy tình cảm giản dị như thế dành cho quê mình thật đáng quý biết bao, đâu cần phải nói thêm điều gì nữa. Cảm ơn chú Ánh, dẫu quê mình còn nghèo, còn khổ nhưng trong những câu chuyện vẫn có nét đẹp mơ màng của giếng nước đêm trăng, vẫn có hơi thở dịu dàng, xinh tươi của tà áo nữ sinh, vẫn đậm đà trong từng từ mĩ Quảng,

hay ám ảnh lạ lùng với những ngôi nhà đầy hoa vàng cánh thị, cánh rừng sim ngày rong chơi... Dẫu không ở Thăng Bình, chưa qua Tam Kỳ, tôi vẫn cảm thấy những điều đó thật thân thuộc. Để rồi, những lúc xa quê, cầm trên tay cuốn truyện của chú như đang cầm trên tay thức quà dung dị của quê hương, tưởng chừng như gần lắm với “lon nén”, “tô mì”, “ren rứa”...

Tôi không biết chú có đọc được những dòng này của tôi hay không. Nhưng tôi luôn hy vọng vào một ngày nào đó, tôi sẽ trở thành cái “anh” mà tôi tưởng tượng đang ngồi nghe chú kể chuyện, kể về những nhân vật tôi yêu thích. Tôi cũng sẽ kể chú nghe những câu chuyện tuổi thơ của mình như đang kể với một người bạn lớn. Và nói với chú rằng: “Con thích đọc truyện của chú lắm, chú Ánh ơi!”.

TRẦN THỊ DIỄM
(Quảng Nam)

Nguyễn Nhật Ánh và tôi - những kỷ niệm không quên

1. “Nguyễn Nhật Ánh” Phương!

Một cách tình cờ, tôi gặp Lina và Anton. Bác Tuấn - bạn của bố tôi nằm cùng toa với họ trên chuyến tàu từ Sa Pa về Hà Nội, thấy thích hai người này nên đã “nhặt” về. Họ vui vẻ đồng ý lưu lại ở Hà Nội hai, ba ngày trước khi đến đảo Bali, Indonesia. Lina và Anton là một cặp người Thụy Điển, quen biết nhau 6 năm và yêu nhau được 4 năm. Lina cho biết sau đợt du lịch này, cô sẽ chọn ngành học kinh tế còn Anton thì tiếp tục “lông bông”.

Mẹ tôi pha trà mời Anton và Lina. Cả hai xuýt

xoa khen trà Atiso thơm ngọt dù không có đường. Tôi được dịp “chém”: “Đây là loại trà... hàng đầu Việt Nam”. Anton uống ngon lành và sau khi kết thúc ba cốc trà đã lịch sự hỏi... nhà vệ sinh ở đâu. Trước khi chào tạm biệt, mẹ tôi tặng cho Lina một cái khăn lụa rất đẹp. Lina cảm động đến rơm rớm nước mắt, bảo người Việt Nam thật tốt, hiếu khách và nhiệt tình mặc dù chỉ mới được gặp mẹ chưa đầy ba mươi phút. Tôi cũng tặng cho Lina lọ nước hoa Miss Saigon, không quên “bổ sung”: “Đây là nhãn hiệu nước hoa... hàng đầu Việt Nam”. Cả hai cảm ơn rối rít, bảo được tặng nhiều thứ “hàng đầu” quá. Xong đó cả bọn lên đường đi xem “sân vận động hàng đầu Việt Nam” - sân Mỹ Đình theo sự quảng cáo vung vít của tôi rồi quay lại quán cà phê quen gần nhà. Lần này thì tất nhiên tôi không thể nói “Đây là quán cà phê hàng đầu Việt Nam” được nữa.

Khi biết cả Anton và Lina từng có hai năm làm phục vụ bàn ở quán cà phê và riêng Anton đã từng học nghề pha chế đồ uống thì tôi thấy hơi run trong bụng, chỉ sợ hai người đó hỏi “Đây có phải loại cà phê... “đầu hàng” Việt Nam không?”. Tôi thực sự ngạc nhiên khi biết cả hai người chưa bao giờ uống

cà phê đá và nói chung là người dân Thụy Điển đều như vậy. Lí do Thụy Điển là một quốc gia có khí hậu rất lạnh nên đồ uống phải luôn nóng. Giờ ở Hà Nội cũng hơi lạnh nhưng so với hai người đó thì vẫn ấm áp chán nên tôi gợi ý cứ thử nên uống lạnh một lần trong đời xem sao. Cả hai thích thú làm theo và khen tới tấp. Mình hỏi Anton đã từng uống Irish Coffee bao giờ chưa? Anton kinh ngạc, ở Việt Nam cũng có Irish Coffee cơ à, đó là một loại cà phê đắt tiền và được pha chế rất cầu kì, ngay cả người phương Tây cũng ít có cơ hội được uống. Mình ậm à ậm ừ ra vẻ “quý tộc”, thực ra chỉ mới được đọc qua... sách của Giáng Uyên.

Lina ngó ý nhờ tôi dạy cho vài câu tiếng Việt thông dụng “cảm ơn, xin lỗi, rất vui, xin chào”... Đến từ “chào buổi sáng”, cái máu nghịch ngợm trong người tôi nổi lên bất chợt, thay vì “chào buổi sáng”, tôi nói tên của nhà văn tôi yêu thích nhất “Nguyễn Nhật Ánh”. Tôi “dọa”: “Đây không chỉ là cụm từ người Việt mình rất hay nói, mà còn là lời chúc phúc lẫn nhau, nên hai bạn gặp ai cũng “Nguyễn Nhật Ánh” cho mình”. Trong khi Lina tin sái cổ, nhắm lên nhắm xuống “Nguyễn Nhật Ánh” cho thật thuộc với vẻ kính cẩn nghiêm trang

để ngày mai còn... lôi ra dùng thì tôi và Anton nói về Việt Nam và Thụy Điển.

Nói một hồi hết chuyện, tôi gãi đầu gãi tai “Tôi không biết nhiều về Thụy Điển lắm ngoài những điều thông thường. Nhưng có một chuyện vui về nhà văn tôi yêu thích đã từng đến Thụy Điển thế này: Nhà văn chấp nhận giá rét để chỉ mong thấy tuyết mà cuối cùng lại không thấy được. Ông ấy kể lại vừa đi khỏi thì tuyết rơi ầm ầm”. Hai người ôm bụng cười “Khổ thân, xui thế, mà nhà văn ấy tên là gì?”. Tôi liền thoáng “Nguyễn Nhật Ánh - nhà văn viết cho lứa tuổi thiếu nhi và tuổi mới lớn... hàng đầu Việt Nam”. Lina ngạc nhiên “Nguyễn Nhật Ánh - chào buổi sáng á”. Tôi thót bụng, quên bém mắt vừa bịa lung tung về... ngôn ngữ Việt. Tôi giải thích vòng vèo “Buổi sáng thì có... ánh sáng. Ở Việt Nam còn có các từ khác như “nhật”, “ánh” để chỉ ánh sáng ban ngày, ánh dương vậy đó”. Thế nên, “Nguyễn Nhật Ánh cũng có nghĩa là... chào buổi sáng”. Hai người trầm trồ nhà văn có cái tên độc, bảo sao không nổi tiếng khi tên của nhà văn cũng là... lời chúc phúc của người Việt Nam.

Trước khi về, Lina và Anton ôm tôi thật chặt “Thật tuyệt là được quen biết cậu và gia đình trong

khoảng thời gian ngắn ngủi ở Hà Nội. Mọi người thật tuyệt vời, ai cũng tốt và rất mến khách. À, nếu có dịp, hãy đến Thụy Điển nhé. Nguyễn Nhật Ánh Phương”. Nghe đến câu cuối, tôi hơi giật mình rồi chợt hiểu đó là lời... chúc phúc của họ dành cho tôi. Sống mũi tôi chợt cảm thấy cay cay và áy náy, không biết mai ra đường mà họ cứ “Nguyễn Nhật Ánh” với mọi người thì có ổn không đây...

2. Phương có một tin nhắn chưa đọc

Trong một lần cà phê với đám bạn, như mọi lần, tôi lại huyền thuyên về Nguyễn Nhật Ánh. Di động tôi để trên bàn báo có tin nhắn, chưa kịp cầm lên thì một đứa bạn đã chớp lấy, nhìn tên người gửi rồi cười cười “Này, Nguyễn Nhật Ánh của Phương nhắn tin này”. Một phần nghìn tíc tắc trên giây dù biết điều đó là không thể thì tôi vẫn nhào đến giằng lấy cái di động. Hóa ra là bố tôi nhắn tin hỏi mấy giờ về nhà chứ làm gì có Nguyễn Nhật Ánh nào ở đây.

Nhưng từ sau lần đùa cợt đó, tôi chợt nghĩ “Ừ, tại sao Nguyễn Nhật Ánh lại không thể nhắn tin cho mình được nhỉ?”. Thế là tôi nảy ra ý tưởng đổi tên một vài người bạn trong danh bạ điện thoại

thành... Nguyễn Nhật Ánh. Xong xuôi đầu đấy, mỗi lần có tin nhắn từ “Nguyễn Nhật Ánh”, tôi lại cầm máy lên khoe vung vít.

Ban đầu, mọi người cứ tưởng thật, bắt tay bắt chân chúc mừng rối rít. Sau khi tôi cười hì hì giải thích thì ai nấy đều trợn mắt há mồm, chuyển từ nắm tay sang sờ trán xem thử tôi có lên cơn chập mạch hay không. Bạn bè chơi với tôi lâu, chẳng lạ gì nhau nữa nhưng cứ mỗi lần tôi có động thái mới nào liên quan đến lòng hâm mộ Nguyễn Nhật Ánh thì bọn nó chỉ còn nước báai sư, bảo quá phục tôi bởi chỉ có trẻ con, fan cuồng Hàn Quốc hoặc... thần kinh không bình thường mới nghĩ ra nổi!

Điều thú vị là dù nhiều người nói tôi “hâm” thì lại có khá nhiều bạn len lén... học tập. Phong trào “thần tượng nhắn tin” lan ra rộng đến mức tôi không thể ngờ cái trò ngớ ngẩn vui vui này được nhiều người thích đến thế. Thế là một loạt tên trong danh bạ của những bạn bè tôi được đổi thành Dea Sung, Bi Rain, Bae Jung Joon, tên của mấy ca sĩ diễn viên Hàn Quốc được giới trẻ hâm mộ và abc xyz gì đó nữa. Đi đâu trong lớp tôi cũng thấy có đứa tí tởn gíơ máy lên khoe “Obama nhắn tin này”, “Anh Dea Sung đẹp trai của mình vừa

gọi này"... Tất nhiên là cả người khoe lẫn người được khoe đều biết tổng chẳng có anh Chích Xong Sốc hay cô Giun Kim nào nhắn tin cho mình hết. Nhưng một cách vui nhộn, nhiều đứa chúng tôi vẫn hồi hộp đợi tin nhắn, cuộc gọi từ "thần tượng" của mình.

Trò này còn buồn cười ở chỗ thực sự tôi chẳng biết ai đang nhắn tin cho mình trừ cái tên "Nguyễn Nhật Ánh" to đùng để "mị dân" nhấp nháy trên màn hình. Thế nên, tôi phải vừa đọc tin nhắn vừa đoán xem đó là đứa bạn nào trong cả chục đứa được tôi chuyển hệ hết sang "Nguyễn Nhật Ánh". Tình hình càng lúc càng rối tinh rối mù khi tôi cần liên lạc với người này người kia mà mở danh bạ ra chỉ toàn thấy... Nguyễn Nhật Ánh. Chính vì những rắc rối dở khóc dở cười này mà sau những hứng khởi ban đầu, phong trào trở nên nhạt dần rồi biến mất hẳn. Tôi và nhiều đứa bạn a dua hâm dở còn được phen toát mồ hôi khi phải nhắn tin ngược lại cho "Nguyễn Nhật Ánh", "Obama", "Dae Sung"... để hỏi xem đây thực sự là ai.

Trò chơi kết thúc. Những hồi hộp, thú vị và những tràng cười chúng tôi tự dựng cho nhau cũng chấm dứt. Nhưng trong những ngày đó, tôi không

quên được một câu nói thế này “Trò này nghe có vẻ ngớ ngẩn nhưng tớ thấy vui lắm Phương ạ. Có cảm giác như Dae Sung đang ở bên cạnh thật đấy. Cảm ơn cậu”. Một lòng hâm mộ nhiệt thành, trẻ con nhưng sâu sắc. Nghe đứa bạn nói vậy, tự nhiên tôi muốn òa lên khóc.

NGUYỄN THỊ THU PHƯƠNG
(Hà Nội)

Tắm hồn tôi đẹp lên nhờ truyện của chú

Quê tôi nằm ở khúc ruột miền Trung lắm mưa nhiều gió. Nhiều năm về trước, nhà tôi nghèo lắm. Ba mẹ chỉ gánh gồng nuôi bảy miệng ăn trong nhà bằng nghề buôn ve chai đồng nát.

Thế nên, cuốn sách đầu tiên tôi đọc của chú cũng từ gánh đồng nát của mẹ tôi. Đó là quyển *Còn chút gì để nhớ*. Có lẽ, người chủ quyển sách cũng từng nâng niu nó vì tôi nhớ, cái bìa lúc ấy còn được bao bọc rất cẩn thận, nhưng tại sao nó lại lưu lạc vào tay tôi thì tôi không biết. Hay bởi cơ duyên chăng!

Tôi đọc ngẫu nhiên quyển truyện tình yêu đầu tiên một cách lén lút. Tôi sợ, nếu ba tôi chỉ cần nhìn tựa đề, nghe nhớ nhớ thương thương là suy ra chuyện tình yêu, thế nào cũng bị mắng. Lúc ấy, tôi vừa vào lớp chín.

Tôi say sưa với chuyện tình đẹp đẽ và đầy hồi ức của Chương và Quỳnh. Để rồi đọc đến trang cuối cùng cứ bồn thần tự hỏi, sao mọi chuyện lại kết thúc như vậy, sao tác giả không để Quỳnh và Chương đến với nhau.

Trước kia, tôi là người khá khô khan và cứng nhắc, nói như người ở quê tôi là “ăn cục nói hòn”, nghĩa là có gì nói nấy. Cứng nhắc và lạnh lùng như tảng đá nằm chênh vênh trên triền sông Thạch Hãn sau lưng nhà nội.

Bởi vậy, ba tôi thường bảo tôi phải siêng đọc sách, có đọc sách thì tâm hồn mới giàu đẹp. Tâm hồn đẹp không chỉ viết văn, làm thơ mà biết rung động trước những điều đẹp đẽ của cuộc sống. Ba tôi tuy không học hành đến nơi đến chốn nhưng là người khá hiểu biết.

Thế là tôi hỏi vu vơ, ba biết tác giả Nguyễn Nhật Ánh không, là nhà văn nam hay nữ, già hay trẻ vậy ba. Ba vui vẻ trả lời “Chú đó cỡ bằng tuổi

ba, người miền Trung, viết văn hay lắm đó con.” Thế là từ đó, tôi nghiêm nhiên được công khai đọc truyện chú.

Tôi bắt đầu đạp xe lên thị xã, tìm tới những nhà sách để thuê truyện chú. Mãi sau này khi lên cấp ba, đi học xa nhà, ba mẹ cho tiền để ở lại, tôi mới dành dụm và bắt đầu mua rồi sưu tầm truyện của chú.

Trong từng câu chuyện, giọng văn mộc mạc, giản dị của chú khiến tâm hồn tôi trở nên mềm nhũn, đôi lúc tim tôi lại rung lên bởi bất cùng nhịp với cảm xúc của nhân vật trong truyện. Điểm văn của tôi cao hơn, cô giáo đã từng phê “bài viết có cảm xúc”, dòng nhận xét đơn giản ấy làm tôi phấn chấn đến tận bây giờ. Và khi lên cấp ba, tôi còn nằm trong đội tuyển Văn của trường. Cũng từ đó, tôi nuôi ước mơ trở thành nhà văn...

Với tôi, truyện nào của chú cũng thấm đẫm tính nhân văn. Ở đó, tình bạn, tình yêu, tình cảm gia đình hiện lên chân chất, bình dị, gần gũi và để lại nhiều suy ngẫm.

Hơn nữa, chú rất tài tình khi viết hộ nỗi lòng của bao trái tim đang lớn. Mỗi một câu chuyện lại đặc tả mỗi thời kỳ của lũ học trò chúng tôi, từ lúc

học tiểu học, học cấp hai, cấp ba rồi vào đại học cho đến khi trưởng thành.

Bao giờ đọc truyện chú, lòng tôi cũng dậy lên những cảm xúc khó tả. Hẳn nhiều bạn đọc giống tôi, đã khóc khi đọc những nỗi buồn miên man trong *Mất biển*. Ai cũng thương cho mối tình của Ngạn, những kỷ niệm đẹp đẽ của Ngạn và Hà Lan rồi sau này là những ân cần của Ngạn dành cho Trà Long. Đọc *Cô gái đến từ hôm qua* lại thấy xốn xang, bối rối cùng anh chàng Thư trước Việt An, hóa ra lại là cô bạn Tiểu Li năm nào.

Tôi đặc biệt thích những truyện bắt đầu bằng những câu thơ nhẹ nhàng, sâu lắng. Những vần thơ day dứt như:

*Có một người đi qua hoa cúc
Có hai người đi qua hoa cúc
Bỏ lại sau lưng cả tuổi thơ mình...*

Hay bài thơ tình yêu mộc mạc của anh chàng thi sĩ Cỏ Phong Sương trong *Lá nằm trong lá* mà tôi đã thuộc lòng:

*Tình anh như lá
Reo vui mỗi ngày
Có chim về hót
Trong lòng sớm mai.*

Mai này lá rụng
Là mùa thu phai?
Không, tình yêu vẫn
Âm thầm trong cây.

Khi mùa xuân đến
Tình anh lại đầy
Lá nằm trong lá
Tay nằm trong tay.

Cốt truyện nào cũng nhẹ nhàng, mượt mà như những vần thơ dịu ngọt. Đọc *Đi qua hoa cúc*, nghe chú tả vườn cúc trước sân nhà ông ngoại Trường bình thường chỉ có tác dụng ướp trà, rồi khi tình cảm chớm nở với một người con gái yêu hoa cúc, cậu bé cũng đem lòng yêu hoa cúc. Đọc đến đó, bỗng dưng tôi cũng thấy yêu hoa cúc, yêu màu vàng “làm đẹp tâm hồn” ấy.

Những nụ cười khúc khích khi đọc *Phòng trọ ba người*, *Bàn có năm chỗ ngồi* rồi *Lá nằm trong lá*, *Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh*... đều lắng đọng, nhẹ nhàng. Những câu chuyện của chú hấp dẫn tôi bởi chú đã hiểu hết tâm hồn của chúng tôi, những trái tim đang chập chững lớn với bao yêu ghét rất đời thường. Tôi thấy mình qua từng trang sách

của chú. Qua tình bạn hồn nhiên trong trẻo của đám Quý ròm, Hạnh, Tiểu Long. Qua những xốn xang tình đầu của Trường với chị Ngà, cả những đau khổ trong tình yêu như Chương và Ngạn.

Tình yêu trong truyện của chú mượt mà, êm ái tựa như một bản nhạc không lời, nhẹ nhàng sâu lắng nhưng đọng lại thật lâu trong trái tim người đọc. Không ồn ào, phức tạp như những trang tiểu thuyết tôi đã từng đọc ở đâu đó. Hơn nữa, nó hiện ra gần gũi, chân thực bởi bối cảnh những miền quê nghèo, từ khu vườn, đụn rơm đến con suối, bờ sông rất đời thân quen.

Tôi đã dành một ngăn tủ để đựng tất cả truyện của chú. Mấy năm đi học đại học xa nhà, tôi mang theo vài quyển thích nhất. Thi thoảng buồn, tôi lại lấy ra đọc. Cảm giác không bất ngờ như lần đọc đầu tiên bởi đã nhớ đoạn kết nhưng lúc nào tôi cũng thấy bình an trong từng câu văn của chú.

Người yêu đầu tiên của tôi cũng mê truyện chú. Đã có một thời, mỗi khi chú ra truyện mới, anh đều mua tặng tôi và để tặng lên trang đầu những dòng yêu thương rất ngọt ngào. Nhưng rồi, duyên số của tôi và người ấy dừng lại. Theo lẽ thường, tôi trả và vứt hết những thứ từng là kỷ niệm, riêng

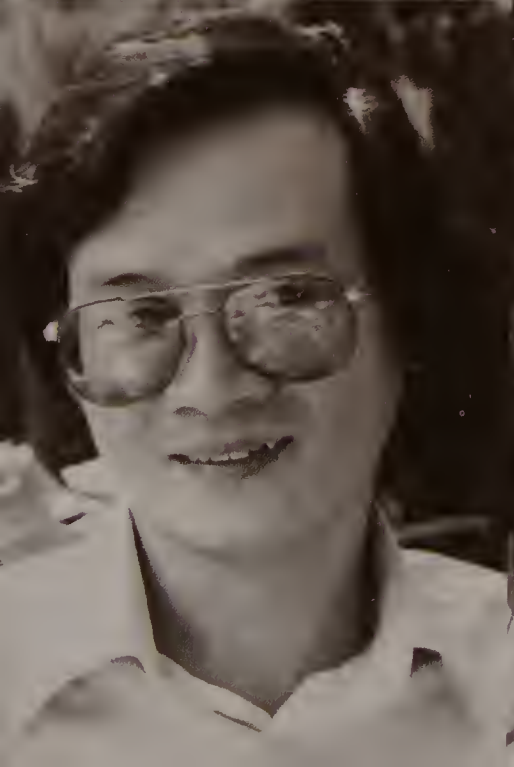
những cuốn truyện mà người đó tặng, tôi vẫn giữ lại. Tình yêu này, đâu thể làm ảnh hưởng đến tình yêu khác, tôi từng yêu người ta nhưng tôi mãi yêu truyện chú mà...

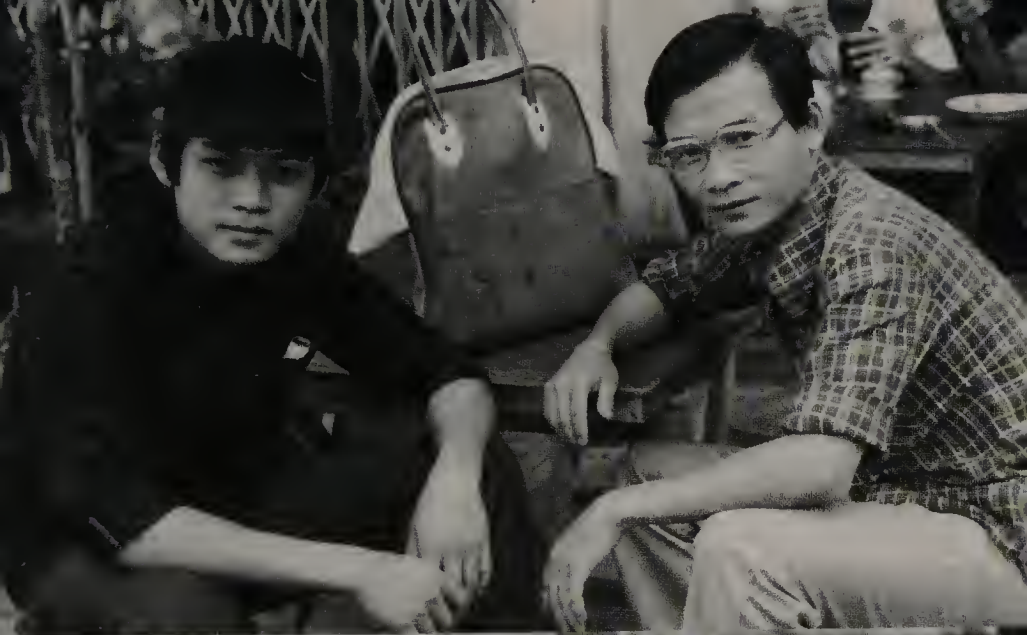
Bây giờ, đã hơn mười năm khi đọc cuốn truyện đầu tiên của chú, tôi đã đi làm, đã có thể dễ dàng mua những cuốn truyện chú mới xuất bản. Cảm giác vẫn háo hức với bao câu chuyện hồn nhiên của tuổi mới lớn. Tôi nhận ra, hình như con người ta càng lớn, càng khao khát và tha thiết *xin một tấm vé để đi tuổi thơ*. Mà tuổi thơ, tìm ở trong truyện của chú là dễ nhất, êm đềm nhất và cũng đẹp dễ nhất.

Những năm tháng qua, tôi đã lớn lên và bồi dưỡng tâm hồn mình một cách tự nhiên nhờ những trang sách hiền hòa của chú. Ngăn tủ chứa truyện quý của tôi, tôi đã giao lại cho cô em gái học cấp hai, cũng mê tí truyện chú. Tôi thấy em gái nằm đọc rồi bật cười khanh khách, hết như tôi ngày xưa.

Dù ước mơ làm nhà văn còn khá xa vời, nhưng tôi cũng đang tập tành viết lách. Viết với tất cả đam mê, học hỏi, cảm hứng mà chú và từng trang văn đầy thơ của chú đã nhen nhóm cho tôi...

ĐỒNG MAI
(Quảng Trị)

mục lục

• Âm thầm viết để chính các tác phẩm của mình lên tiếng	5
• Rồi tôi sẽ gặp nhà văn	13
• Tuổi thơ và tuổi lớn của tôi in sâu những câu chuyện của chú	16
• Chúc chú nhiều sức khỏe và luôn tươi trẻ trong tâm hồn	20
• Những mầm xanh...	25
• Những mảnh ghép của bức tranh tuổi thơ	30
• Nguyễn Nhật Ánh - người cất giữ tuổi thơ	36
• Sách của chú Ánh thay đổi cả tuổi thơ tôi	40
• Nhờ chú Ánh mà tôi mê truyện chữ	46
• Chỉ cần hỏi tên con tôi là biết tôi hâm mộ chú Ánh cỡ nào!	50
• Tôi ghen tị với ba tôi	56
• Cảm ơn chú vì những câu chuyện tuyệt vời	60
• Người gieo mầm tuổi thơ tôi	64

• Thấy mình trên từng trang sách của chú	68
• Tôi đang sưu tầm truyện của chú cho con tôi sau này	73
• Chưa bao giờ tôi dành tình cảm cho một người xa lạ nhiều đến thế!	78
• Tôi ước mơ làm nhà văn như bác	81
• Nhà văn tôi yêu quý nhất	85
• Con bé thích “mượn chú Ánh”	89
• Đọc truyện chú, tôi thấy mình bé lại	92
• Truyện của chú có một sức hút kỳ lạ không thể cưỡng nổi	97
• Tác phẩm của chú đã giúp tôi vượt qua giai đoạn đen tối nhất của cuộc đời	103
• Nguyễn Nhật Ánh và... ba đứa tôi	109
• Có một nụ cười mang tên bác Ánh	115
• Những trang sách ấu thơ	122
• Cảm ơn chú vì mọi thứ!	128
• Có một độc giả yêu quý chú vô cùng	134

• Cảm ơn chú Nguyễn Nhật Ánh mai mối	138
• Tắm vé về tuổi thơ	145
• Tôi đọc... rồi con cháu tôi đọc nữa...	151
• Người đánh thức tuổi thơ	156
• Yêu thích muộn màng	163
• Nhật ký phép màu	171
• Trạm dừng chân trong tâm hồn tôi	176
• Người gõ cửa trái tim	180
• Anh ấy thương chú Ánh nhiều hơn cả tôi	188
• Như cánh đồng hoa có ánh mặt trời	195
• Nợ chú một lời cảm ơn!	202
• Tôi ao ước được một lần nhìn thấy chú	205
• Những dòng tri ân của một cậu bé	212
• Chú Ánh ơi!	216
• Nguyễn Nhật Ánh và tôi	
– những kỷ niệm không quên	221
• Tâm hồn tôi đẹp lên nhờ truyện của chú	229

NGUYỄN NHẬT ÁNH & TÔI

Nhiều tác giả

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập NGUYỄN MINH NHỰT

Biên tập và sửa bản in:

LÊ HOÀNG ANH

Bìa:

BÙI NAM

Kỹ thuật vi tính:

MAI KHANH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng – Quận 3 – Thành phố Hồ Chí Minh
ĐT: 39316289 – 39316211 – 38465595 – 38465596 – 39350973
Fax: 84.8.38437450 – E-mail: hopthubandoc@nxbtre.com.vn
Website: <http://www.nxbtre.com.vn>

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, p. Bạch Đằng, q. Hai Bà Trưng, Hà Nội
ĐT: (04)37734544 – Fax: (04)35123395
E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRẺ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Tp. HCM
ĐT: 08 35261001 – Fax: 08 38437450
Email: info@ybook.vn
Website: www.ybook.vn

Khổ 13 x 20 cm. Số: 1696-2014/CXB/5-165/Tre.
Quyết định xuất bản số: 918A/QĐ-Tre, ngày 06 tháng 10 năm 2014.
In 1.500 cuốn, tại **CÔNG TY CỔ PHẦN IN KHUYẾN HỌC PHÍA NAM**.
Địa chỉ: 9-11 CN1, KCN Tân Bình, P.Sơn Kỳ, Q.Tân Phú, Tp.HCM
In xong và nộp lưu chiểu Quý IV năm 2014.

Nhờ những câu chuyện của chú, tôi đã vượt qua được chính mình. Những lời tôi viết bây giờ là những lời tận đáy lòng. Có lẽ chẳng ai có thể biết được cả. Vì nó đã qua lâu lắm rồi. Nhưng tôi không thể quên được. Tôi hy vọng có một ngày nào đó được đứng trước mặt chú và nói với chú rằng: "Chú Ánh ơi! Cháu cảm ơn chú nhiều lắm".

LÊ MẠNH TÂN (Hà Nội)

Những quyển sách của chú đã và đang một phần nào đó ảnh hưởng đến tuổi thơ và sự trưởng thành của tôi. Chú Ánh ơi, con đã có một tuổi thơ rất đẹp, rất sống động, đầy sắc màu như kính vạn hoa và hiện tại con cũng đang sống tốt. Cảm ơn chú, chúc chú nhiều sức khỏe và luôn tươi trẻ trong tâm hồn.

TRỊNH THỊ KIM THỦY (TP. HCM)

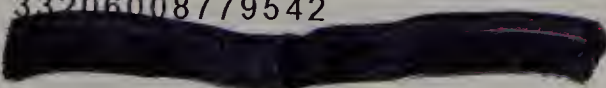
Có những hạt giống gieo vào trong tôi từ những câu chuyện của chú. Và có những mầm xanh đã lớn lên, phát triển và thay đổi con người tôi rất nhiều ...

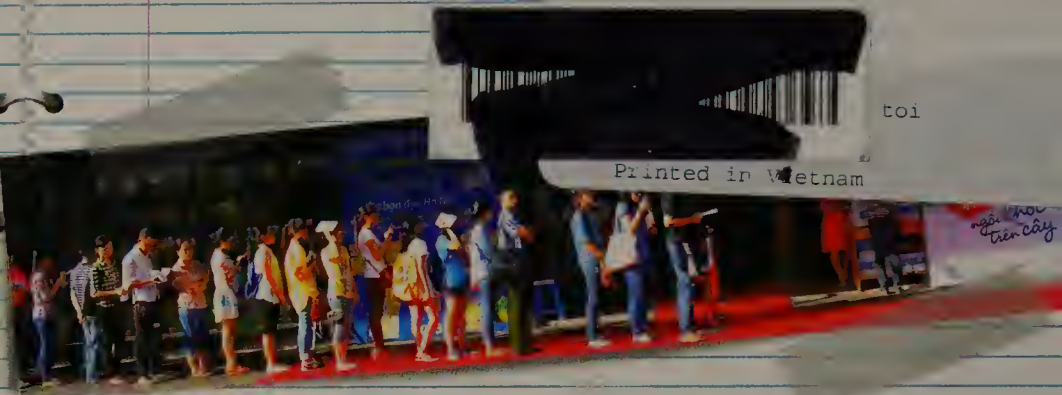
TRẦN QUÝ CẢNH (Quảng Ngãi)

M

Nguyễn Nhật Ánh và tôi

33206008779542

Một con én không làm nên mùa xuân, một Nguyễn Nhật Ánh không thể đủ sức làm thay đổi cả một thói quen đọc, nhưng ít nhất qua cuộc thi đã cho thấy một điều, người trẻ vẫn đọc sách, yêu sách nếu trao cho họ những cuốn sách hay thật sự.

TUƠNG VY

(Sài Gòn Giải Phóng 25-11-2013)

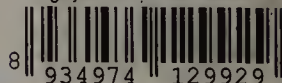
Nhiều bài viết khá xúc động của bạn đọc về những kỷ niệm của mình gắn với sách của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh, và khi đã mê những trang sách của nhà văn, thì những câu chuyện, những nhân vật trong sách đã khiến nhiều bạn đọc lay động tâm hồn, giúp họ thay đổi suy nghĩ, quyết chí thay đổi cuộc đời bằng con đường học vấn, quyết chí phải san sẻ niềm yêu sách, yêu văn chương với thế hệ sau... Có những bạn đọc, lấy cả tên các nhân vật trong truyện để đặt tên con mình. Lại có những bạn đọc, nhờ đọc sách Nguyễn Nhật Ánh, mà đến với nhau thành vợ thành chồng.

THANH KIỀU

(Thể Thao & Văn Hóa 26-11-2013)

ISBN 978-604-1-05691-6
Nguyễn Nhật Ánh và tôi

Giá: 67.000 đ

www.ybook.vn/ebook

nxbtre.com.vn